

Giới thiệu *Nguyễn Gả Cho Đại Đường Gia!*

Đã đến lúc *Nguyễn Gả Cho Đại Đường Gia* vì thời cơ ngàn năm có một không thể bỏ qua. Khi hẳn nhìn thấy hẳn hẳn biết rằng hẳn sẽ là vợ tương lai cũng chính là người sanh con cho hẳn!

Nàng khiến cho hẳn cảm thấy bị kích thích. Nhưng đáng tiếc, mặc dù nàng tài nghệ xuất chúng, nhưng trong tình yêu lại rất ngờ nghệch. Hẳn đường đường là đại đường gia của lãnh địa Thanh Long, đã yêu là yêu rất chân tình.

Chính sự kiên nhẫn đó cuối cùng cũng thuyết phục được nàng đồng ý về làm vợ cho hẳn. Đó hoàn toàn là sự tự nguyện của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Gả Cho Đại Đường Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Lãnh địa Thanh Long là bang phái do bốn gia tộc họ kếp của Trung Quốc là Âu Dương, Mộ Dung, Công Tôn, Đàm Đài lập nên.

Theo quy định của lãnh địa Thanh Long, nếu đời sau của bốn gia tộc có người trưởng thành, bất kể là nam hay nữ, đều sẽ được đề cử làm thủ lĩnh kế nhiệm. Dưới thủ lĩnh còn có đại lĩnh chủ, nhị lĩnh chủ, tam lĩnh chủ, được tuyển ra từ những người con trưởng thành của ba gia tộc còn lại, mỗi nhà giữ một địa vị nhất định; bốn người này tạo thành nòng cốt của lãnh địa Thanh Long, vì vậy sẽ không ngừng mở rộng ra bên ngoài, tạo thành hệ thống lãnh địa Thanh Long hùng mạnh.

Lãnh địa Thanh Long không giống với những bang phái khác, bọn họ không thu phí bảo hộ của dân chúng, nhiều thời thủ lĩnh còn nghiêm cấm thủ hạ quấy nhiễu cuộc sống của người dân. Bọn họ dùng tài sản vốn có của bốn gia tộc để làm ăn buôn bán. Trừ việc mở lầu xanh*, cá cược, trộm cướp ra, chỉ cần là việc có thể kiếm tiền, bọn họ đều tham gia. Vào hai đời thủ lĩnh trước việc làm ăn càng ngày càng phát đạt, sản nghiệp càng ngày càng nhiều. Bọn họ dựa vào tài lực hùng hậu của bản thân, chiêu mộ được sức lực của các cao thủ ở khắp nơi để bảo vệ tài sản của mình. Hơn thế, ngoại trừ tổng đàn được lập ở Kinh Thiên nhai ra, khắp đại giang nam bắc đâu đâu cũng có phân đường (=chi nhánh). (*CV để ‘chơi gái’, e thấy nó nặng nề quá nên để là ‘mở lầu xanh’)

Thật ra lãnh địa Thanh Long trong mắt người giang hồ là một bang phái lớn nhưng trong mắt những người dân bình thường nó cũng chỉ là nơi người đứng đầu sở hữu sản nghiệp của một gia tộc cự phách, làm ăn buôn bán lớn mà thôi.

Mà hội viên chủ yếu của lãnh địa Thanh Long - tức người của bốn gia tộc - trừ những người đọc đủ thứ thi thư trên đời ra thì đều là những người có thành tựu trong giới võ học.

Lãnh địa Thanh Long chẳng những nổi danh khắp nơi, mà thanh thế của nó còn càng ngày càng tăng.

Yên Lam sơn trang ở Dương Châu là nơi ở của phu thê Kỳ Phi Bằng - danh y đương thời. Kỳ Phi Bằng không những rất giỏi nghề y mà còn tìm tòi cả võ học, vì vậy người trong giang hồ đều gọi Kỳ Phi Bằng là ‘thần y vô sinh’. Mặc dù thế tử của hắn - Đường Tâm Diệp - xuất thân từ thế gia dùng độc - Đường Môn Tứ Xuyên - nhưng vì thể chất không thích hợp luyện võ nên không rành võ học, nhưng cầm, kỳ, thi, họa đều tinh thông, thêu thùa lại càng không cần nói.

Phu thê Kỳ Phi Bằng vô cùng ân ái, trong mắt người đời họ là một đôi ‘thần tiên quyến lữ’.

Hôm nay khắp nơi trong Yên Lam sơn trang đều giăng đèn kết hoa, thi ra là tháng trước Đường Tâm Diệp sinh hạ một bé gái, hôm nay chính là ngày đầy tháng, vì vậy Kỳ Phi Bằng - chủ nhân của Yên Lam sơn trang - đặc biệt tổ chức một bữa tiệc ăn mừng.

Bởi vì Đường Tâm Diệp thể chất suy nhược, không chịu nổi thêm một lần sinh đẻ nữa nên Kỳ Phi Bằng càng yêu thương cô con gái này hơn.

Lúc này phu thê Kỳ Phi Bằng đang tiếp đón khách khứa ở đại sảnh, còn nhân vật chính ngày hôm nay lại đang ngủ say sưa trong phòng của cha mẹ.

Đường Tâm Diệp thấy tất cả khách mời đều đã đến, liền phân phó một nữ tỳ bé Kỳ Từ Lam ra, không ngờ: "Lão gia, phu nhân, tiểu thư. tiểu thư." Nữ tỳ được sai đi bé Kỳ Từ Lam đến hoảng loạn chạy từ trong viện ra, không ngừng thở hổn hển.

"Tiểu thư làm sao? Ngươi mau nói đi xem nào!" Đường Tâm Diệp cầm tay nữ tỳ kia, lo lắng hỏi.

"Tiểu thư. không thấy tiểu thư đâu ạ!" Nói xong, nữ tỳ kia liền khóc. Từ sau khi Kỳ Từ Lam được sinh ra, nàng dă"đ"t"t"q"đ đảm nhiệm chăm sóc tiểu thư. Nàng thật lòng yêu thích tiểu thư, hôm nay không thấy tiểu thư đâu, tất nhiên nàng cực kỳ đau lòng.

"Cái gì?" Kinh ngạc qua đi, Đường Tâm Diệp ngã ngồi trên ghế, nước mắt tuôn như suối.

"Truyền lệnh xuống, huy động toàn bộ gia đình, không được bỏ sót bất kỳ chỗ nào xung quanh đây!" Kỳ Phi Bằng lớn tiếng quát, lúc này hần kinh ngạc cũng không thua kém gì Đường Tâm Diệp.

Khách khứa rồi rít bàn luận to nhỏ ——

"Sao lại như vậy?"

"Hôm nay là ngày vui đầy tháng, sao lại có thể xảy ra chuyện như thế!"

"Chẳng lẽ là có người trộm đi? Thật là độc ác!"

"Nghe nói ở phương bắc có kẻ chuyên đi bắt cóc những đứa bé mới vừa đầy tháng. Chẳng lẽ đứa nhỏ nhà Kỳ trang chủ"

Lúc này có một vị khách đứng lên.

"Kỳ trang chủ, ở đây có rất nhiều người, không bằng để chúng tôi giúp tìm kiếm xung quanh viện xem!"

"Đúng vậy, đúng vậy! “ Những người còn lại cũng phụ họa theo.

"Xin hỏi trên người lệnh ái có tin vật gì đặc biệt không?" Vị khách kia không đợi Kỳ Phi Bằng trả lời lại hỏi tiếp.

"Trên cổ tiểu nữ có đeo một chiếc khóa vàng, bên trên có khắc chữ ‘Kỳ’; ngoài ra trên tay trái còn có nốt ruồi son." Đường Tâm Diệp cố nén bi thương, cẩn thận nói rõ.

"Vậy đành làm phiền các vị vậy!" Kỳ Phi Bằng ôm quyền nói.

Thế là khách khứa rồi rít đứng dậy, tản ra bốn phía sơn trang.

Sau khi khách khứa rời khỏi đại sảnh, Đường Tâm Diệp cũng không áp chế nội tâm bi thương nữa, "Lão gia, chàng nói nên làm sao bây giờ? Nếu thật sự không thấy con gái chúng ta đâu nữa, thì thiết phải làm sao?" Nói xong, nàng liền bất tỉnh.

Tất bật cả một buổi chiều, màn đêm sắp bao phủ mọi nơi, tất cả những người ra ngoài tìm kiếm Kỳ Tử Lam đều đã lục tục trở lại sơn trang.

"Hôm nay đã làm phiền các vị giúp tìm kiếm tiểu nữ, dù chưa tìm thấy, nhưng Kỳ mẫu vô cùng cảm kích. Giờ sắc trời đã tối, không bằng các vị hãy ở lại trang dùng bữa, tối nay xin tạm nghỉ ở tề trang một đêm. Nếu tiếp đãi chưa được chu đáo thì mong các vị thứ lỗi." Dứt lời, Kỳ Phi Bằng rời khỏi đại sảnh.

* * *

Mười năm sau

"Lão gia, Lam nhi đã mất tích mười năm rồi, mười năm này chúng ta đã tìm kiếm khắp mọi nơi nhưng đến nay vẫn không có một chút tin tức nào cả, chẳng lẽ con chúng ta đã không còn trên cõi đời này nữa?" Đường Tâm Diệp ngồi bên cạnh Kỳ Phi Bằng, rung rung hỏi.

"Không đâu, không có tin xấu truyền đến, chứng tỏ rằng Lam nhi của chúng ta vẫn còn sống." Kỳ Phi Bằng an ủi.

"Cha, mẹ, hai người nhìn này, con đút cho nó ăn độc dược, sau đó lại cho nó ăn thuốc giải, nó vẫn khỏe mạnh này!" Một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi chạy từ ngoài vào đại sảnh, tay đang ôm một con thỏ trắng.

"Yên nhi, sao con lại cho một con vật nhỏ như vậy ăn độc dược? Mẹ đã nói con nghe bao nhiêu lần rồi, làm vậy là không đúng đâu!" Đường Tâm Diệp lắc đầu một cái, nàng thật hết cách với Tử Yên. Tử Yên luôn thích cho động vật nhỏ thử độc dược nó mới chế ra.

"Yên nhi, mẹ con nói con nghe rõ chưa?" Kỳ Phi Bằng bắt đầu dĩ lắc đầu một cái.

Kỳ Tử Yên được Kỳ Phi Bằng mang về khi đi ra ngoài tìm Kỳ Tử Lam. Lúc ấy hần đi ngang qua một gia đình, phát hiện toàn bộ người trong đó đều mắc bệnh đậu mùa, tất cả đã qua đời chỉ còn duy nhất một bé gái sống sót. Vì vậy, Kỳ Phi Bằng mang bé gái đó về nhà, nuôi dưỡng từ nhỏ, coi như con ruột mình, đặt tên là Kỳ Tử Yên. Đến nay đã được mười năm. Trong thời gian này, Kỳ Tử Yên học được rất nhiều thứ. Kỳ Tử Yên không có hứng thú với y dược mà chỉ thích đọc sách độc dược, điều này khiến Kỳ Phi Bằng vô cùng lo lắng, sợ con bé sẽ làm đường lạc lối đi hại người khác.

Mà mười năm nay, phu thê Kỳ Phi Bằng vẫn chưa bao giờ từ bỏ ý định tìm kiếm Kỳ Tử Lam, nhưng không hề có chút tin tức nào hết.

"Lão gia, phu nhân, bên ngoài sơn trang có một đứa bé muốn xông vào trong trang chúng ta, giờ đang bị mấy gia đình ngăn ở ngoài. Con bé đó cầm một phong thư, chỉ đích danh muốn ngài đọc." Trần tổng quản thờ hồng học đưa lá thư cho Kỳ Phi Bằng.

Kỳ Phi Bằng nhận bức thư, lập tức mở nó ra ——

Kỳ Trang chủ:

Mười năm trước mang lệnh ái đi, nay trả lại, đã mạo phạm, xin hãy tha lỗi.

Trong lá thư chỉ viết mấy chữ này, tên cũng không có. Kỳ Phi Bằng xem thư xong, lập tức bảo Trần tổng quản dẫn tiểu cô nương cầm bức thư đến vào trong phòng khách.

"Lão gia, ngài phải cẩn thận, con bé kia tuy còn nhỏ tuổi nhưng võ công cũng không tệ, tôi phải phái bốn gia đình mới ngăn được con bé đó lại!" Trần tổng quản dặn dò.

Chỉ chốc lát sau, một cô bé vóc người nhỏ nhắn, buộc tóc hai bên theo Trần tổng quản tiến vào đại sảnh. Cô bé có đôi mắt to tròn không ngừng chuyển động, như thể tất cả mọi thứ xung quanh khiến cô bé rất kinh ngạc.

"Tâm Diệp, theo như bức thư thì bé gái kia chính là Lam nhi của chúng ta!" Kỳ Phi Bằng kích động nói với thê tử đang đứng bên cạnh.

Thoáng chốc, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cô bé kia. Mọi người nhìn kỹ mới phát hiện ra cô bé cực kỳ giống phu nhân, nhất là đôi mắt to tròn, đúng là cùng một khuôn mẫu in ra.

Đường Tâm Diệp vội chạy tới bên cạnh tiểu cô nương kia, đứng ở trước mặt cô bé, xắn tay áo bên trái của cô bé lên.

"Nốt ruồi son." Đường Tâm Diệp vội vàng lục lọi trên vai cô bé, móc ra một chiếc khóa vàng từ trong lòng cô bé, quả nhiên phía trên có khắc chữ "Kỳ".

"Là Lam nhi, thật sự là Lam nhi của chúng ta!" Đường Tâm Diệp kích động ôm tiểu cô nương kia.

Kỳ Phi Bằng cùng tất cả người hầu đều vui mừng đến chảy nước mắt, chỉ có Kỳ Từ Yên là lạnh lùng đứng một bên nhìn cảnh này.

"Lam nhi, Lam nhi, nhìn mẹ đi, mẹ chính là mẹ con!"

"Mẹ." Kỳ Từ Lam ngọt ngào nói một câu mà Đường Tâm Diệp đã mong chờ mười năm.

"Nào con gái ngoan, mau để cho cha con nhìn con một chút, để cha con thấy con lớn lên xinh đẹp như thế nào!" Đường Tâm Diệp dắt Kỳ Từ Lam đi về phía Kỳ Phi Bằng.

"Cha." Kỳ Từ Lam không hề sợ người lạ, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười.

"Lam nhi, mười năm qua con đã ở đâu? Cha đã tìm con rất cực khổ!" Kỳ Phi Bằng bế Kỳ Từ Lam, để con gái ngồi trên đùi mình.

"Cha, con gái đã làm cha lo lắng rồi, nhưng con đã hứa với với một người là sẽ không nói nên xin cha đừng tức giận."

Kỳ Phi Bằng thấy Kỳ Từ Lam mặt mày kiên quyết nên cũng không hỏi tới cùng, chỉ cần con gái có thể trở về là hắn đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

"Yên nhi, Lam nhi là con ruột của cha và mẹ con, khi em con mới được đầy tháng đã bị người ta mang đi, bây giờ em con đã trở về, con phải đối xử tốt với em con, biết không?" Kỳ Phi Bằng nói với Kỳ Từ Yên.

"Dạ con biết, cha." Kỳ Từ Yên không cam lòng trả lời.

Dưới sự chỉ thị của Kỳ Phi Bằng, hạ nhân hết sức bận rộn: vội vàng dọn dẹp phòng ốc, vội vàng mua quần áo, phòng bếp phụ trách việc chuẩn bị thức ăn. Ai nấy đều vui mừng khôn xiết vì Kỳ Từ Lam đã trở về, chỉ có một người thờ ơ lạnh nhạt với tất cả mọi thứ: người này chính là Kỳ Từ Yên.

Kỳ Từ Yên không để ý đến cảnh tượng bận rộn bên trong trang, một mình lẳng lặng rời khỏi đại sảnh, tiếp tục đi thử nghiệm thuốc độc mà mình mới chế ra.

* * *

Chỉ chớp mắt, Kỳ Từ Lam đã trở lại Yên Lam son trang được nửa năm. Cô bé học được không ít y thuật và phương pháp luyện chế đan dược từ Kỳ Phi Bằng, Kỳ Phi Bằng cũng không dạy quá nhiều võ công cho con gái. Hắn chỉ dạy con một chút Cẩm Nã Thủ căn bản và cả khinh công.

Tư chất của Kỳ Từ Lam không tệ, hơn nữa cô bé đã biết chút võ công, cho nên cô bé có thể đánh ngang tay với Kỳ Từ Yên, chỉ hơi thiếu kinh nghiệm thực chiến mà thôi.

Mọi người trong Yên Lam son trang đều lớn tuổi hơn Kỳ Từ Lam, không có người chơi cùng cô bé, mà bình thường hoặc Kỳ Từ Yên lạnh nhạt với cô bé không thì bắt nạt cô bé, không hề muốn chơi với Kỳ Từ Lam, vì vậy thường thì cô bé đều chơi một mình trong son trang hoặc nơi gần son trang. Mặc dù thỉnh thoảng cô bé cũng đùa hơi thái quá nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến tình yêu thương của mọi người trong son trang dành cho cô.

Lúc này, Kỳ Từ Lam mới đi ra từ phòng bếp, nữ đầu bếp cầm hai miếng bánh đậu xanh cho cô bé, cô bé liền vui vẻ cầm lấy hai miếng bánh rồi chạy đến phòng Đường Tâm Diệp.

"Mẹ, con mang bánh đậu xanh đến cho mẹ này, mẹ ăn đi!"

"Lam nhi, con lại quên gõ cửa rồi." Đường Tâm Diệp dịu dàng trách.

"A! Vậy con ra ngoài gõ cửa lại." Kỳ Từ Lam xoay người định đi ra khỏi phòng của mẫu thân.

"Không cần đâu! Con bé này thật là..." Đường Tâm Diệp cười kéo cô bé lại, yêu thương xoa xoa đầu con gái mình.

"Mẹ, con lấy bánh đậu xanh từ nhà bếp đó, bánh mới ra lò đó nha!" Kỳ Từ Lam giơ hai miếng bánh lên trước mặt mẹ mình.

"Vậy con ăn đi." Đường Tâm Diệp cảm thấy vui mừng vì con gái biết hiếu thuận.

"Mẹ, con và mẹ mỗi người một miếng!" Kỳ Từ Lam nhét một miếng bánh vào tay mẫu thân mình rồi cầm miếng bánh còn lại bắt đầu ăn.

"Mẹ, đây là gì thế ạ? Vừa có kim vừa có chỉ." Kỳ Từ Lam tò mò nhìn thứ trên bàn hỏi.

"Cái này gọi là thêu thùa. Con có muốn học không?"

"Được ạ, để con thử xem sao!" Kỳ Từ Lam nói xong liền bỏ nốt phần còn lại của miếng bánh đậu xanh vào miệng sau đó cầm kim lên thử thêu "Ui da ——" không ngờ, mỗi một mũi thêu là Kỳ Từ Lam kêu một tiếng, bởi vì cứ mỗi một mũi kim ngón tay cô bé lại thêm một cái lỗ nhỏ.

"Được rồi, con đừng học nữa! Con xem con làm tay con bị thương hết rồi kìa." Đường Tâm Diệp dùng khăn tay lau máu trên đầu ngón tay Kỳ Từ Lam.

"Không học nữa, con không học nữa đâu! Sau này có nói gì con cũng sẽ không học thêu nữa đâu!!! Kim thêu này đâm vào tay đau lắm! " Kỳ Từ Lam đột nhiên kêu lên như thể phát hiện ra báu vật, "Nhưng kim này có thể làm ám khí! Mẹ, mẹ cho con một ít kim thêu này nha!" Cô bé tiện tay cầm một ít kim thêu rồi vội vàng chạy ra ngoài.

"Con bé này đúng là, cứ nhảy nhót nhót như vậy, không sợ bị ngã à!" Đường Tâm Diệp lắc đầu cười nói nhìn bóng lưng Kỳ Từ Lam.

Sau khi Kỳ Từ Lam cầm cây kim thêu chạy ra khỏi phòng mẫu thân liền chạy thẳng tới thư phòng của phụ thân.

"Cha, cha dạy con cách dùng ám khí đi." Kỳ Từ Lam lại chạy xộc vào mà không gõ cửa.

"Sao vậy Lam nhi?" Kỳ Phi Bằng vốn đang chuyên tâm nghiên cứu sách thuốc, nghe được tiếng gọi của con gái liền ngẩng đầu lên.

"Cha, có phải Tú Hoa Châm nhỏ hơn Mai Hoa Châm nhiều không?"

"Đúng vậy, con muốn làm gì thế?"

"Vậy sau này con dùng Tú Hoa Châm làm ám khí được không ạ? Cha dạy con cách sử dụng ám khí đi, đợi con học xong con sẽ tắm phần nước ngứa lên đó, như vậy sẽ vô cùng thú vị, nếu ai bắt nạt con, con sẽ khiến người đó phải ngứa ngáy suốt ba ngày ba đêm!" Mới nghĩ thôi mà Kỳ Từ Lam đã cảm thấy phấn khích chứ đừng nói là làm thật!

Phần ngứa mà cô bé nói chính là thuốc do cô tự chế ra, bỏ vào thức ăn hoặc trong nước, chỉ cần dính một giọt thôi là đã ngứa mấy canh giờ rồi, mặc dù không có thuốc giải nhưng sau khi hết được hiệu dĩ nhiên là không hề hấn gì.

"Được! Có điều cha cấm con không được tùy ý tìm người thử nghiệm" Kỳ Phi Bằng đánh đòn phủ đầu trước để tránh sau này toàn bộ người trong trang phải gặp nạn.

"Không đâu ạ, cha, cha cứ yên tâm." Kỳ Từ Lam vỗ ngực bảo đảm.

"Được, cha sẽ dạy con, giờ chúng ta ra ngoài luyện luôn." Kỳ Phi Bằng gấp sách lại rồi dắt Kỳ Từ Lam đi ra ngoài sân.

Đầu tiên Kỳ Phi Bằng dùng một cây Tú Hoa Châm ghim một chiếc lá lên thân cây, sau đó lại làm mẫu cho Kỳ Từ Lam nhìn, rồi muốn cô bé phóng Tú Hoa Châm về phía chiếc lá.

Khi mới bắt đầu, không phải Kỳ Từ Lam phóng không đủ lực mà là phóng chệch, ngay cả cái cây cũng không phóng trúng; nhưng sau mấy lần luyện tập, cô bé đã dần dần có thể phóng trúng dọc theo sống lá.

Sau bốn năm ngày tiếp tục luyện tập, cô bé không chỉ có thể phóng trúng lá cây mà còn có thể phóng trúng được địa điểm đã xác định.

"Cha, con đã học được rồi này! Con đã có thể phóng trúng lá cây, có thể phóng trúng được bất kỳ chỗ nào con muốn rồi!" Kỳ Từ Lam vui mừng chạy vào thư phòng nói với phụ thân, "A, con không nói chuyện với cha nữa đâu, giờ con đến chỗ mẹ lấy thêm Tú Hoa Châm đây ạ, sau đó con sẽ thẩm phần ngứa lên chúng!" Kỳ Từ Lam không đợi phụ thân trả lời đã kích động chạy đến phòng mẫu thân.

* * *

Không biết tại sao mà hôm nay Kỳ Từ Lam dậy rất sớm. Sau khi rửa mặt xong cô bé ăn ít điểm tâm rồi cầm theo túi gấm của mình ra ngoài sơn trang chơi.

Túi gấm của cô bé ý mà, đó chính là bảo bối của cô bé! Bên trong trừ cây sáo ngọc của cô bé ra còn có một khoản tiền nhỏ, những thứ khác đều là mấy cái bình thuốc: có thể cứu người, cũng có thể chinh người, nhưng chỉ có cô bé mới có thể phân biệt được, ngoài tất cả những đồ trên còn có ít Tú Hoa Châm dự phòng nữa. Trên cổ tay cô bé có một con dao màu vàng, nhìn lướt qua nó giống như một vãi vòng bằng vàng, trên thực tế nó d+đ+H+q+đ rất sắc bén chém sắt như chém bùn. Con dao, cây sáo ngọc và chiếc túi gấm đều là của người mười năm trước mang cô bé đi đưa cho cô.

Hôm nay Kỳ Từ Lam mặc một chiếc váy màu xanh đậm mềm mại, hai bím tóc rủ xuống trước ngực, nhìn không khác gì những bé gái cùng tuổi, nhưng khí chất tỏa ra từ người cô bé lại khác hoàn toàn, đó là loại khí chất bẩm sinh rất tôn quý, hơn thế đôi mắt to tròn trong sáng của cô bé hết sức ngây thơ khiến cho người ta chỉ muốn ôm hôn. Bề ngoài cô bé như vậy nhưng đầu óc cô bé lại rất nhanh nhạy, trong đó chứa rất nhiều ý nghĩ xấu xa.

Giờ phút này Kỳ Từ Lam đang lười nhác ngồi trên một cây đại thụ, hai chân đung đưa lúc ẩn lúc hiện trên không trung, bộ dáng rất nhàn nhả. Hai mắt cô bé nhanh như chớp tra xét bốn phía, quan sát xung quanh xem có gì hay để chơi không. Đột nhiên, ánh mắt của cô bé dừng lại trên một gốc cây cách chỗ bốn mươi bước.

Ah? Đó là thứ gì thế nhỉ? Kỳ Từ Lam phi thân một cái đã phi đến chỗ cái cây cách đó bốn mươi bước.

"Là người à? Ta lại tưởng lại là thứ gì hay lắm!" Kỳ Từ Lam dùng đôi giày thêu đang mang đá đá vào người nằm trên đất, "Người này sao lạ vậy, không tìm chỗ nào thoải mái mà ngủ lại đi ngủ ở dưới gốc cây, không nóng chết mới lạ!"

"Không có phản ứng? Chẳng lẽ ngủ tới chết rồi à?" Kỳ Từ Lam ngồi xổm xuống, lật người kia dậy. Lạ nhỉ, sao mặt của hắn lại đen đến như vậy! Đây là lần đầu tiên Kỳ Từ Lam nhìn thấy người có khuôn mặt đen thế này.

Xem ra hình như là trúng độc rồi! Kỳ Từ Lam vội vàng lấy một bình sứ nhỏ từ trong túi gấm, đổ một viên thuốc ra cho người kia uống.

"Này, huynh uống Hoa Ngọc Lộ hoàn của bản cô nương, tạm thời có thể không chế độc, huynh đừng chạy lung tung, ta sẽ đi tìm người đến giúp!" Kỳ Từ Lam cũng không quan tâm người kia có nhìn thấy hay nghe thấy gì không, cô bé nói một tràng rồi dùng hết sức bình sinh kéo hắn vào bụi cỏ.

Sau khi giấu người thật kỹ, Kỳ Từ Lam liền nhanh chóng thi triển khinh công trở lại Yên Lam sơn trang tìm hai gia đình cùng cô bé khiêng người trúng độc trở về.

"Cha, cha mau tới đây, có người bị trúng độc!" Kỳ Từ Lam chưa vào đến nơi đã hô thật to.

"Sao thế? Hô to gọi nhỏ gì vậy!" Kỳ Phi Bằng từ trong viện đi tới đại sảnh.

"Cha, cha mau lên một chút, cứu người quan trọng hơn! Xem ra người này trúng độc rất nặng, mặt đen sì, con đã cho hắn uống Hoa Ngọc Lộ hoàn rồi, cha mau khám cho hắn đi!" Kỳ Từ Lam vô cùng sốt ruột.

Kỳ Phi Bằng nghe xong liền vội vàng đi tới bên người bị trúng độc, "Lam nhi, vào phòng cha lấy hòm thuốc rồi mang đến đây phòng phía tây cho cha. Lão Trần, sai người chuẩn bị nước nóng và khăn lông." Kỳ Phi Bằng phân phó người làm khiêng người tới nội viện, sắp xếp một gian trong những gian khách phòng ở đây phòng phía tây.

"Con biết rồi." Kỳ Từ Lam lập tức đến thư phòng của Kỳ Phi Bằng, lúc đi tới dãy phòng phía tây thì trên tay đã cầm theo hòm thuốc.

"Cha, hòm thuốc đây ạ." Kỳ Từ Lam đưa cho Kỳ Phi Bằng đang ngồi trên giường.

"Lam nhi, con đi ra ngoài trước đi." Kỳ Phi Bằng ra lệnh.

"Tại sao ạ?" Kỳ Từ Lam không vui hỏi. Dầu gì cô bé cũng là người phát hiện ra bệnh nhân mà, tại sao cô bé không thể giúp một tay?

"Cha muốn vận công ép độc ra khỏi cơ thể giúp hắn, còn phải châm cứu cho hắn nữa, nữ hài tử như con sao có thể ở lại được? Ngoan, con ở ngoài canh chừng giúp cha, không để cho bất kỳ ai vào phòng."

"Ồ!" Kỳ Từ Lam đáp một tiếng rồi ngoan ngoãn ra khỏi phòng, canh giữ ở ngoài cửa.

Chốc lát sau, Kỳ Từ Lam đang lo lắng đi đi lại lại trước cửa thì chợt thấy Đường Tâm Diệp vội vàng đi tới đây.

"Lam nhi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Mẹ nghe Trần tổng quản nói có người trúng độc." Đường Tâm Diệp người chưa tới nơi, giọng đã truyền tới.

"Đúng vậy ạ! Người đó do con phát hiện ra, giờ cha đang ở bên trong chữa trị cho hắn!" Hai tay Kỳ Từ Lam nắm thành quyền nói một cách vội vàng. Sao không có tiếng động gì vậy nhỉ! Sốt ruột chết đi được.

"Mẹ vào xem sao!" Đường Tâm Diệp vừa nói xong đang định bước vào thì bị Kỳ Từ Lam giữ lại.

"Mẹ, cha nói không được vào quấy rầy, con cũng bị cha đuổi ra ngoài này đấy ạ."

"Vậy mẹ con ta đứng ở ngoài chờ vậy."

Khoảng nửa canh giờ sau, Kỳ Phi Bằng mới mở cửa đi ra khỏi gian phòng. Chỉ thấy toàn bộ quần áo trên người hần đều ướt đầm mồ hôi, trên trán cũng đầm mồ hôi. Đường Tâm Diệp vội vàng tiến lên trước đỡ hần.

"Phái người lấy nước nóng lau qua thân thể giúp người kia, rồi dùng khăn lông thấm ướt nước lạnh giúp hần hạ sốt, đợi hần tỉnh dậy sẽ không có sao cả." Giọng nói của Kỳ Phi Bằng có chút mệt mỏi vì mới vừa dùng chân khí chữa thương cho người kia.

"Cha, cứ để con chăm sóc hần cho." Kỳ Từ Lam xưng phong nhận việc.

"Được rồi, vậy thì gọi A Châu đến giúp con đi. Đứng rồi, Lam nhi, nhớ kê một ít thuốc hạ sốt cho hần rồi sắc cho hần uống." Dứt lời, Kỳ Phi Bằng được Đường Tâm Diệp dìu về phòng mình nghỉ ngơi.

"A Châu, phiền tỷ mức giúp ta chậu nước ." Kỳ Từ Lam bước vào phòng, phái một gia đình lau cánh tay và gương mặt đỏ hồng vì phát sốt cho người kia.

Lúc mới phát hiện ra hần, mặt của hần đen sì, không thể nhìn rõ diện mạo. Bây giờ tiêu độc rồi, lau sạch bụi đất trên mặt, mới phát hiện thì ra hần rất tuấn tú: da tay hần ngăm đen, mày kiếm thấp, hai mắt nhắm nghiền, đi xuống chút nữa tới là chiếc mũi cao thẳng, đôi môi cân đối. Oa! Ngoài người mang Kỳ Từ Lam đi và cha cô bé ra thì cô chưa từng nhìn thấy nam tử nào tuấn tú như vậy!

"Tiểu thư, nước đây!" Giọng nói từ ngoài cửa truyền tới cắt đứt suy nghĩ của cô bé.

"A!" Lúc này Kỳ Từ Lam mới lấy lại tinh thần, "A Châu, tỷ để chậu nước nóng này ra ngoài đã." Cô bé lấy khăn tay thấm nước lạnh, sau khi nhẹ nhàng đặt lên trán của người kia rồi cầm giấy bút kê đơn thuốc, để A Châu đến được phòng lấy thuốc đi sắc.

Sau một canh giờ, A Châu bưng một chén thuốc đến cho Kỳ Từ Lam "Tiểu thư, thuốc đến rồi!"

"A Châu, tỷ đỡ hần dậy, ta cho hần uống thuốc." Kỳ Từ Lam nhận chén thuốc từ tay A Châu, nói với nàng như vậy.

Chờ khi A Châu đỡ người kia ngồi dậy, Kỳ Từ Lam liền dứt cho hần từng muỗng thuốc một, phải mất hai khắc mới cho hần uống hết thuốc.

* * *

Hôm sau.

Mặc dù tình trạng của nam tử kia đã tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh. Kỳ Từ Lam đợi bên cạnh hần cũng dần cảm thấy nhàm chán, nhưng để người làm chăm sóc lại không yên tâm. Những lúc cực kỳ buồn chán cô bé lại lấy cây sáo ngọc từ trong túi giấu ra thổi để giết thời gian.

Về sau Kỳ Từ Lam khẳng khái mang chăn đệm đến gian phòng kia nằm dưới đất để dễ bề chăm sóc bệnh nhân.

Mấy ngày nay, Kỳ Từ Lam túc trực bên cạnh nam tử kia không rời nửa bước, lúc rảnh rỗi cô bé luyện phóng ám khí. Trong phòng có một tấm gỗ, mỗi lần cô bé phóng ra mười cây Tú Hoa Châm, còn có thể tạo thành hình theo ý cô bé, điều này làm cô bé vô cùng kiêu ngạo.

Chớp mắt đã năm ngày trôi qua, nam tử kia đã hoàn toàn hết sốt. Kỳ Từ Lam bắt đầu cho hần ăn cháo trắng, thỉnh thoảng hần có tỉnh lại, nhưng chỉ giây lát sau lại hôn mê bất tỉnh.

Hai đêm nay hần đều tỉnh lại muốn uống nước, Kỳ Từ Lam sợ mình nằm trên đất ngủ sẽ không nghe thấy tiếng hần, nên quyết định ngồi bên giường, ngủ gục ở mép giường, như vậy ít nhất lúc hần nói chuyện, cô bé sẽ nghe được.

Lúc nửa đêm ngày hôm nay, trong thoáng chốc cô bé cảm thấy dưới đầu có thứ gì đó đang động, cô bé mơ màng mở mắt ra mới phát hiện ra dưới chân có thứ gì đó đang động đậy. Kỳ Từ Lam tò mò mở ra chăn, vì trong phòng không đốt đèn, nên cô bé liền thò tay vào trong chăn tìm kiếm ——

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Gà Cho Đại Dương Gia!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Âu Dương Hiên là người được đề cử làm thủ lĩnh đời thứ ba của lãnh địa Thanh Long. Lần này hần vừa phụng mệnh xuống núi truyền lệnh, vừa nhân tiện tìm hiểu giang hồ thực thụ nhằm học hỏi kinh nghiệm. Ai ngờ vừa đến Giang Nam liền bị tập kích, không may bị trúng độc. Hần chỉ có thể mang theo thương tích chạy cả đêm để rời khỏi khách điểm, sau khi chạy cả một đêm dài, hần cạn kiệt sức lực, ngã lịm dưới một gốc cây.

Trong lúc hôn mê, hần cảm giác hình như mình đang nằm trên giường, lúc nào cũng có người ở bên cạnh bón thuốc, cháo và nước cho hần, hơn nữa còn loáng thoáng nghe được tiếng sáo động lòng người. Có nhiều lần hần muốn mở mắt ra xem người bên cạnh hần là ai nhưng chưa kịp mở mắt ra lại ngất đi.

Không biết qua bao lâu, ý thức của Âu Dương Hiên mới dần dần khôi phục. Hắn từ từ mở mắt ra, trước mắt hắn chỉ có một màn đen kịt, mà hình như có thứ gì đang đè lên đùi hắn. Hắn cựa chân muốn chuyển động, ai ngờ hắn vừa động, sức nặng trên đùi đột nhiên biến mất. Hắn cảm nhận thấy một bàn tay đang mò mẫm trong chăn, cho nên đành bất đắc dĩ bắt lấy cái tay kia.

Lúc này, tầm mắt của hắn đã thích ứng được với bóng đêm. Hắn mơ hồ nhìn thấy có người ngồi ở bên giường, mà người kia đang lấy thứ gì đó giống như ám khí từ trong ngực ra, xong lại làm như đang dò xét xung quanh, rồi đột nhiên sáp lại gần mặt hắn. Hắn sợ hết hồn, không ngờ người kia lại kêu thất thanh, hắn vội vàng dùng tay che miệng người kia lại, người này là một bé gái? Ai ngờ hắn mới vừa buông tay, liền bị người kia điểm huyệt! Nếu không phải vì hắn mới tỉnh lại, không có sức lực thì sao có thể để người ta ra tay dễ dàng như vậy được!

Trong bóng tối hắn nhìn thấy người kia đi về phía bàn, tiếp theo đó trong phòng liền sáng lên, làm mắt hắn không kịp thích ứng. Hắn chỉ cảm thấy người kia lại đi tới bên cạnh giải huyệt đạo cho mình. Lúc này hắn mới thấy rõ ràng.

Hắn thấy một cô bé cầm một chén nước đứng ở bên giường: "Này, uống nước đi!" Kỳ Tử Lam không hề có ý đưa cốc nước cho hắn tự uống mà đưa thẳng cốc nước lên miệng hắn ra hiệu bảo uống.

"Sao rồi, huynh đã khá hơn rồi chứ? Cha ta đã giúp huynh bức độc ra ngoài cơ thể rồi, cha nói chỉ cần huynh tĩnh lại là sẽ không sao, nhưng huynh lại ngủ li bì năm ngày năm đêm, theo ta thấy huynh tham ngủ thì có! Chứ không làm gì có người nào ngủ mê man lâu như vậy." Kỳ Tử Lam nói liền thoáng một tràng, căn bản là không để Âu Dương Hiên có cơ hội đáp lời. Đột nhiên sau đó cô bé lại không đầu không đuôi thốt ra một câu, "Đưa tay đây!"

"Làm gì?" Âu Dương Hiên lạnh lùng nhìn Kỳ Tử Lam, rõ ràng trong ánh mắt có sự phòng bị đối với Kỳ Tử Lam.

Kỳ Tử Lam thấy mắt hắn lộ hung quang không vui nhìn mình, cô bé lập tức lùi về phía cửa, tay phải nhanh như cắt móc một cây Tú Hoa Châm trong ngực ra, cả người trong tư thế đề phòng.

"Nếu như ngươi có lời muốn nói, trước hết ngươi có thể thu những thứ trên tay kia về được không? Chúng rất nguy hiểm!" Âu Dương Hiên thăm bội phục bản lĩnh của cô gái nhỏ này, trong nháy mắt cô bé này đã lùi đến cạnh cửa.

"Tại sao khi này huynh lại bắt lấy tay ta, còn bịt miệng ta nữa?" Kỳ Tử Lam quát to, ánh mắt không có chút e ngại nào.

"Vậy tại sao tay của ngươi lại đè lên đùi ta, vô duyên vô cớ sờ chân ta?" Âu Dương Hiên đột nhiên cảm thấy tiểu cô nương trước mắt hết sức thú vị, trong lòng càng thêm bội phục tiểu cô nương ấy, không ngờ cô bé còn nhỏ tuổi lại gan dạ sáng suốt hơn người.

"Ta. Ta không cần thận ngủ quên chứ sao! Đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó động đây, trong phòng lại tối om, tất nhiên là ta không thể làm gì khác là quờ quạng rồi, ai biết đó là chân của huynh chứ! Sau đó huynh lại bắt ngờ bắt lấy tay ta, ta cho là có thích khách mới hoảng hốt quan sát xung quanh, lại đột nhiên có đôi mắt nhìn chăm chăm ta, ta sợ hết hồn nên mới kêu lên. Ai ngờ huynh lại bịt miệng ta, ta cho rằng huynh chính là thích khách nên mới nhân cơ hội điểm huyệt huynh!" Kỳ Tử Lam thao thao bất tuyệt giải thích.

Âu Dương Hiên gật đầu một cái ý nói đã hiểu, hắn nhìn bốn phía hỏi: "Đây là đâu?"

"Nhà ta!" Hồi thừa! Đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra, chẳng lẽ là nhà huynh chắc? Kỳ Tử Lam thăm nghĩ.

"Nhà muội? Nhà muội ở đâu?" (từ chỗ này sẽ thay cách xưng hô của ÁDH với KTL là “ta - muội” nha, bên trên để “ta - ngươi” là do anh này vẫn chưa biết KTL tốt hay xấu)

"Nhà ta ở đây, đây chính là nhà ta, huynh có hiểu không vậy?" Kỳ Tử Lam ngồi ở bên cạnh giường, hai tay chống má mở to hai mắt nhìn hắn. Nguy rồi, liệu có phải hắn bị sốt quá cao không? Sao lại hỏi câu ngớ ngẩn thế?

Âu Dương Hiên vỗ vỗ cái trán, có loại kích động muốn tiếp tục hôn mê. Hiên nhiên là hắn và tiểu cô nương trên dưới mười tuổi này đang ‘ông nói gà bà nói vịt’.

"A! Ta quên nói cho huynh biết, ta tên là Kỳ Tử Lam, huynh tên là gì vậy?"

"Muội họ Kỳ?" Ở Giang Nam, người mang họ Kỳ không nhiều, chẳng lẽ hắn đang ở Yên Lam sơn trang?

"Đúng vậy!" Kỳ Tử Lam không hiểu nổi vì sao hắn lại kinh ngạc như thế.

"Cha muội tên gì?"

"Cha ta là Kỳ Phi Bằng! Này, huynh vẫn chưa có nói cho ta biết tên của huynh đấy!" Thật là, mới hỏi hắn một câu, không trả lời thì cũng thôi đi, đằng này lại hỏi ngược lại mấy câu liên.

"Âu Dương Hiên." Hắn như có điều suy nghĩ nhìn Kỳ Tử Lam, đúng là hắn đang ở Yên Lam sơn trang rồi.

"Vươn tay ra!" Bấy giờ Kỳ Tử Lam mới nhớ tới việc chính cô bé muốn làm.

"Làm gì?" Mặc dù trong lòng hết sức hồ nghi, nhưng Âu Dương Hiên vẫn rất hợp tác vươn tay ra.

"Bắt mạch đó!" Kỳ Tử Lam lờm lờm một cái. Người này đúng là đàn!

"Muội không thể là con gái của Kỳ Phi Bằng được, con gái của ông ấy đã mất tích cách đây mười năm rồi, con gái nuôi ông ấy thu đường cũng không nhỏ tuổi như muội." Âu Dương Hiên nói một cách chắc chắn.

"Ta tuyệt đối là con gái của cha ta, hơn nữa còn chính là đứa bé mất tích mười năm rưỡi trước!" Kỳ Từ Lam lấy bình sứ từ trong túi giấu ra, đổ một viên Hoa Ngọc Lộ hoàn đưa cho Âu Dương Hiên, "Được rồi, huynh đã không sao, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là có thể vui vẻ giống như ta rồi! Này, uống một viên Hoa Ngọc Lộ hoàn của ta đi!"

"Hoa Ngọc Lộ hoàn của muội là thuốc gì vậy?" Âu Dương Hiên nhìn viên thuốc trong lòng bàn tay hỏi.

"Là thuốc bảo vệ tính mạng đó, nếu không phải lúc trước ta để huynh uống Hoa Ngọc Lộ hoàn thì huynh đã chết ở dưới gốc cây kia từ năm ngày trước rồi! Uống đi, nó chỉ tốt cho huynh chứ không có hại đâu." Đường đường là nam tử hán mà bảo hắn uống thuốc hắn lại lè mà lè mề, kể từ lúc cô bé luyện ra Hoa Ngọc Lộ hoàn này, ngày nào chả lấy ra coi nó như đường mà uống!

"Muội đã cứu ta à?" Âu Dương Hiên không thể tin nổi. Hắn đường đường là một nam tử mười tám tuổi được một cô bé con cứu giúp, nếu để cho ba tên huynh đệ kết bái kia biết được nhất định sẽ cười đến xái quai hàm mất.

"Đúng vậy! Ai —— ta mệt rồi, huynh cũng nghỉ một lát đi! Huynh vừa mới tỉnh đã nói nhiều lời như vậy sẽ không tốt cho thân thể đâu, ta tắt đèn đây." Kỳ Từ Lam tắt đèn chuẩn bị đi ngủ.

Âu Dương Hiên nhìn dáng vẻ của Kỳ Từ Lam, hình như cô bé không giống như đang chuẩn bị rời đi, chẳng lẽ —— "Này, muội ngủ ở đâu đó?"

"Đừng gọi ta là ‘này’, ta tên là Lam nhi, Kỳ Từ Lam. Ta ngủ dưới đất, huynh đừng có làm ồn, ta riu hết mắt vào rồi này." Kỳ Từ Lam nói xong liền nằm xuống cái chiếu rải trên mặt đất, đắp chăn không nói chuyện nữa.

"Lam nhi ——" Âu Dương Hiên nhẹ nhàng gọi tên cô bé.

Kỳ Từ Lam không trả lời.

"Mới đó đã ngủ rồi à?" Thôi! Âu Dương Hiên lật người, xoay mặt về phía tường chuẩn bị ngủ tiếp.

Nhưng hắn lẩn qua lộn lại trên giường mà mãi vẫn không ngủ được. Hắn thật sự không đành lòng để một tiểu oa nhi ngủ trên đất lạnh lẽo. Vì vậy hắn xuống giường, bế Kỳ Từ Lam lên giường, mình thì nằm bên cạnh cô bé, cùng đắp chung chăn.

Âu Dương Hiên ôm Kỳ Từ Lam, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

* * *

Hôm sau, Kỳ Từ Lam từ từ mở mắt ra, lười biếng duỗi lưng một cái.

Tối hôm qua là tối ngủ ngon nhất trong mấy ngày qua của cô bé. Cái giường này thật thoải mái, gối đầu thật mềm! Hà? Giường?! Tối qua mình ngủ dưới đất mà, ngủ trên giường hồi nào vậy? Nghĩ đến đây, Kỳ Từ Lam chợt quay đầu lại. Trời ơi, cô bé đang ngủ trong ngực của Âu Dương Hiên, còn dùng cánh tay của hắn làm gối đầu nữa. Ngẩng đầu nhìn lên, Kỳ Từ Lam hít một hơi: Âu Dương Hiên đang nhìn chăm chăm cô bé!

Kỳ Từ Lam hít một hơi thật sâu, để điều chỉnh lại hơi thở hỗn hển của mình. Hử? Mùi gì thế nhỉ? Thom quá! Cô bé hít hà một hơi nữa, cô bé thích mùi này! "Người huynh thom quá!" Kỳ Từ Lam vừa nói, vừa đứng dậy rời khỏi ngực hắn.

"Vậy à?"

"Ừm" Kỳ Từ Lam cẩn thận bước qua Âu Dương Hiên nhảy xuống giường.

"Huynh vẫn chưa thể xuống giường được, ta đi chuẩn bị một ít thức ăn cho huynh." Kỳ Từ Lam đi giày vào, đi về phía cửa phòng, "Đúng rồi, cảm ơn cánh tay của huynh, tối hôm qua ta ngủ cực kỳ ngon!" Kỳ Từ Lam dí dỏm nháy mắt mấy cái, sau đó chạy tóe khói ra khỏi phòng.

Một lát sau, Kỳ Từ Lam cùng A Châu vào phòng, chỉ thấy trên tay hai người đều bưng một cái khay, bên trên là vài đĩa thức ăn. Hai người trước sau đặt món ăn lên bàn, xong xuôi A Châu liền rời đi.

"Ăn cháo đi! Muốn ta bón cho huynh không?" Kỳ Từ Lam đỡ Âu Dương Hiên xuống giường.

"Nếu có việc mà ta muốn muội giúp thì đó là muội đừng làm gì. Tự ta đi là được, nếu không muội cho rằng tối hôm qua ta bế muội lên giường bằng cách nào? Người muội gầy như que củi vậy." Âu Dương Hiên nói xong, bất ngờ bế Kỳ Từ Lam đi tới trước bàn rồi mới đặt cô bé xuống.

Ngay cả Âu Dương Hiên cũng kinh ngạc vì hành động bất ngờ của mình. Kể cả tối hôm qua, hắn đã ôm cô bé hai lần. Mặc dù Kỳ Từ Lam chỉ là một tiểu cô nương, nhưng ôm vào trong ngực lại khiến Âu Dương Hiên có loại tâm tình khác thường.

Âu Dương Hiên lắc lắc đầu, muốn quăng tâm tình khó hiểu kia ra đi.

Hắn cầm chiếc đũa lên, gắp ít thức ăn bỏ vào bát của Kỳ Từ Lam.

"Muội ăn nhiều một chút! Mấy ngày gần đây đều là muội chăm sóc ta à?" Thật ra thì tiểu cô nương này cũng không phải quá gầy, chỉ là nhỏ hơn những đứa bé cùng tuổi một chút thôi.

"Phải Ừm" Kỳ Từ Lam há miệng to ăn thức ăn, ngồm ngoàm nói.

"Cẩn thận nghen!" Âu Dương Hiên yêu thương vỗ đầu cô bé, "À đúng rồi, muội ở đây có từng nghe thấy tiếng sáo không?" Âu Dương Hiên quyền luyện không dứt đối với tiếng sáo hẳn nghe được lúc hôn mê.

"Có chứ! Là do ta thôi mà."

"Muội thôi?" Âu Dương Hiên hết sức kinh ngạc. Chỉ mới là một tiểu cô nương mà đã biết rất nhiều thứ: vừa biết điểm huyết, khinh công, lại biết luyện đan, y thuật, còn có thể thổi sáo nữa. Sợ rằng tiểu muội muội của hắn - Âu Dương Nhu - lớn hơn Kỳ Từ Lam ba tuổi cũng không lợi hại bằng một nửa của cô bé này!

"Đúng. Mà sao huynh không ăn gì vậy? Huynh mau ăn đi, lát nữa cha ta sẽ đến thăm huynh." Kỳ Từ Lam bỏ bát đĩa xuống, đi tới học tủ bên cạnh giường, lấy thứ gì đó được bọc trong giấy ra, đi tới trước mặt Âu Dương Hiên.

"Đây là quần áo chuẩn bị trước cho huynh để huynh mặc, là cha ta sai người đi mua, huynh mặc tạm đi!"

"Cám ơn."

"Ta ăn no rồi, huynh cứ ăn tiếp đi, ta thổi sáo ngọc cho huynh nghe nha." Kỳ Từ Lam lấy sáo ngọc ra bắt đầu thổi.

"Lam nhi, vị công tử kia tỉnh chưa?" Một giọng nói vang lên ngoài cửa, cắt đứt tiếng sáo của Kỳ Từ Lam.

"Cha, cha đến rồi ạ! Huynh ấy tỉnh từ tối hôm qua rồi ạ. Con đã cho huynh ấy uống một viên Hoa Ngọc Lộ hoàn trước rồi." Kỳ Từ Lam cất cây sáo đi, mở cửa để Kỳ Phi Bằng vào.

"Giỏi lắm! Lam nhi, con ra ngoài một lát đi, ta và vị công tử này nói chuyện một chút."

"Sao con không thể ở lại? Lần nào cha cũng như vậy!" Kỳ Từ Lam mím môi, chán nản ra khỏi phòng.

"Văn bối vô cùng cảm kích ân cứu mạng của tiền bối." Âu Dương Hiên chấp tay hành lễ, nói một cách cung kính.

"Công tử quá lời rồi! Hành y cứu người vốn là việc lão phu nên làm. Xin hỏi đại danh của công tử?"

"Văn bối họ Âu Dương, tên một chữ Hiên."

"Mời công tử ngồi. Xin hỏi công tử có phải là người của lãnh địa Thanh Long không?" Kỳ Phi Bằng ngồi xuống trước, ý bảo Âu Dương Hiên ngồi xuống.

"Đúng vậy. Lần này văn bối xuống Giang Nam chủ yếu là để truyền lệnh, vừa thuận đường học hỏi thêm kiến thức lấy thêm kinh nghiệm, nhưng vào một đêm lại bị kẻ khác đánh lén, do sơ sẩy nên bị trúng độc, may mà được Lam nhi cô nương phát hiện. Đa tạ tiền bối đã cứu giúp nên văn bối mới có thể giữ được mạng nhỏ này."

"Cậu có biết người đánh lén mình là ai không?"

"Lúc đó không dưới mười người đánh lén văn bối, hơn nữa đều che mặt, vì vậy văn bối không biết chúng là ai." Âu Dương Hiên xấu hổ nói. Mấy năm sau sẽ phải lựa chọn thủ lĩnh, hẳn lại sơ xuất như vậy, ngay cả tư cách của người được đề cử cũng không có.

"Công tử không cần cảm thấy xấu hổ, lấy ít địch nhiều khó tránh khỏi có sơ xuất, huống chi tuổi công tử còn nhỏ, kinh nghiệm chưa đủ, bị thương là điều khó tránh, có thể giữ được mạng đã là 'may mắn trong bất hạnh' rồi." Kỳ Phi Bằng thành tâm nói với hắn.

"Văn bối vẫn phải đa tạ ân cứu mạng của tiền bối."

Kỳ Phi Bằng khoát tay áo, ý bảo hắn không cần đa lễ. "Vậy công tử đã truyền được lệnh chưa?"

"Chưa truyền được."

"Vậy công tử hãy ở đây tĩnh dưỡng vài ngày, chờ thân thể hồi phục như cũ hãy đi truyền lệnh, sau đó quay lại hàn xá ở một vài ngày được không? Lam Nhi đã trở lại Yên Lam sơn trang hơn nửa năm, con bé không thân thiết với tỷ tỷ của mình lắm, hơn thế trong sơn trang lại không có bạn cùng tuổi để chơi, cho nên bình thường không ai chơi cùng con bé cả. Vừa rồi ta thấy hình như con bé rất thích công tử, cho nên lão phu mạo muội mời công tử lưu lại, chơi với con bé vài ngày, không biết công tử có bằng lòng không?"

"Vậy phải cảm ơn Kỳ tiền bối trước rồi." Âu Dương Hiên sáng khoái đồng ý, không biết tại sao, hẳn lại hết sức thích ở chung chỗ với Kỳ Từ Lam.

"Thứ cho văn bối mạo muội hỏi một câu, tiền bối có biết người mười năm trước đã mang Lam nhi cô nương đi là ai không?"

"Lão phu cũng không biết rõ. Hơn nửa năm trước Lam nhi trở lại, nhưng kiểu gì cũng không chịu nói trong mười năm con bé mất tích đã xảy ra chuyện gì. Lão phu và thế tử cũng đã từng thảo luận về chuyện này, nếu Lam nhi đã trở về, hơn nửa theo như con bé nói, mười năm này hình như người kia hết sức thương yêu nó, vì vậy chúng ta quyết định không hỏi tới cùng nữa. Tội gì mà con bé mang bên mình, cây sáo ngọc và con dao vàng đeo trên tay, đều là của người mang con bé đi, nửa năm nay, lúc nào con bé cũng mang chúng theo bên mình, coi như bảo bối." Kỳ Phi Bằng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Âu Dương Hiên, nên không hề giấu giếm hay lảng tránh câu hỏi của hắn.

"Công tử, như vậy lão phu cáo từ, nếu công tử cần gì, cứ nói cho Lam nhi, nó sẽ phái người đi chuẩn bị. Còn nữa, nếu công tử muốn đi dạo xung quanh, thì hãy đưa Lam nhi đi cùng, có điều ngàn vạn lần không được vận công, thân thể của cậu vẫn chưa khỏi hẳn đâu." Kỳ Phi Bằng nói xong liền rời khỏi căn phòng.

Kỳ Phi Bằng vừa đi khỏi căn phòng, đã nhìn thấy Kỳ Tử Lam ngồi trên bậc thang miệng ngâm cọng cỏ.

"Lam nhi, con có thể vào rồi."

Kỳ Tử Lam vừa nghe xong liền vui mừng đứng lên, xoay người vội vàng vào phòng. Kỳ Tử Lam vừa bước vào phòng đã thấy Âu Dương Hiên đang mình trần muốn thay quần áo. Kỳ Tử Lam hoảng hốt, vội vàng xoay người, trên mặt cô bé nhanh chóng xuất hiện hai rặng mây hồng.

"Xin. . . . xin lỗi, ta nên gõ cửa." Cô bé nên nghe lời dạy của mẹ từ sớm rằng vào phòng người khác phải gõ cửa trước! Vào lúc này Kỳ Tử Lam mới nhận ra lời nói của Đường Tâm Diệp rất hữu dụng.

"Lam nhi, muội có thể quay lại rồi." Giọng Âu Dương Hiên trầm thấp truyền đến từ sau lưng Kỳ Tử Lam.

Nghe thấy giọng Âu Dương Hiên, lúc này Kỳ Tử Lam mới chậm rãi quay đầu lại, "Ta không có ý đâu! Có phải ta rất không có lễ giáo không? Mẹ ta thường bảo ta phải gõ cửa trước phòng người khác, mà ta luôn coi lời của mẹ như gió thoảng qua tai." Kỳ Tử Lam ngượng ngùng cúi thấp đầu.

"Không cần căng thẳng, ta không ngại. Muội có rảnh không? Có thể dẫn ta đi tham quan nơi đây không?" Âu Dương Hiên đi tới trước mặt Kỳ Tử Lam, nâng cằm cô bé lên.

"Được, được chứ, cũng vài ngày ta chưa đi chơi rồi!" Kỳ Tử Lam vui mừng kéo Âu Dương Hiên đi ra ngoài, sự xấu hổ khi nãy đã bị cô bé ném ra chỗ khác rồi.

Âu Dương Hiên đi sau lưng Kỳ Tử Lam không khỏi bật cười. Có lúc tiểu cô nương này như một bà cụ non, nói năng rõ ràng mạch lạc; có lúc lại chẳng khác gì cô bé mười tuổi, dù nhăn mặt hay tươi cười đều rất ngây thơ hồn nhiên.

Kỳ Tử Lam đi dạo xung quanh Yên Lam sơn trang cùng với Âu Dương Hiên. Đầu tiên là gặp Trần tổng quản, một lát sau lại thấy lão Ngô đang quét sân, Kỳ Tử Lam chào hỏi bọn họ cực kỳ thân thiện, đồng thời giới thiệu Âu Dương Hiên với bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đi tới hậu viện, Âu Dương Hiên thấy một tiểu cô nương - lớn hơn Kỳ Tử Lam một chút - đang ngồi xổm trên mặt đất đưa lưng về phía bọn họ,, không biết đang làm gì, vừa nghe đến có người tới, lập tức đứng lên quay người lại, hai tay đặt sau lưng, mặt kinh hoàng nhìn chằm chằm hai người

* * *

Kỳ Tử Yên từ chỗ người làm biết được trước đó vài ngày Kỳ Tử Lam cứu một nam tử trẻ tuổi trúng độc. Mặc dù cha đã bức độc ra ngoài cho hắn, nhưng hắn vẫn hôn mê bất tỉnh. Kỳ Tử Yên vốn tò mò muốn đến thăm người kia, nhưng nghĩ đến Kỳ Tử Lam đang chăm sóc hắn - mà người mình không muốn gặp nhất chính là Kỳ Tử Lam - cho nên không đi thăm nữa.

Ăn xong điểm tâm buổi sáng ngày hôm nay, Kỳ Tử Yên liền bắt con thỏ mà Kỳ Tử Lam nuôi, chuẩn bị dứt độc được cho nó ăn để Kỳ Tử Lam bớt rộn, như vậy nàng mới có thể nhân cơ hội đó đi thăm nam tử kia một chút. Ai ngờ mới dứt được một nửa độc được đã có người tới, càng không nghĩ tới người tới chính là Kỳ Tử Lam, còn có một nam tử trẻ tuổi đi theo. Kỳ Tử Yên đoán hẳn nhất định chính là người bị thương được Kỳ Tử Lam cứu về.

Kỳ Tử Yên dấu con thỏ ở phía sau, bắt đầu quan sát hắn từ trên xuống dưới. Ngoại hình tuấn tú, vóc người hết sức khôi ngô cao lớn, Kỳ Tử Lam đứng ở bên cạnh hắn chỉ cao hơn eo hắn một chút, nhìn xuống chút nữa, hắn đang dắt tay Kỳ Tử Lam!

Kỳ Tử Yên trừng mắt liếc Kỳ Tử Lam, động tác này lại lạc vào đáy mắt của Âu Dương Hiên. Mặc kệ nàng là ai, hắn đều không thích nàng dùng ánh mắt như vậy nhìn Lam nhi.

Nhưng ngay sau đó Âu Dương Hiên liền bị ý nghĩ của mình dọa sợ. thậm chí hắn còn có kích động muốn bảo vệ Kỳ Tử Lam, không cho phép bất kỳ kẻ nào bắt nạt cô bé ấy! Có lẽ chỉ là bởi vì cô bé ấy đã cứu hắn một mạng! Đúng, bởi vì cô bé ấy có ân với hắn, cho nên hắn không muốn có người tổn thương cô bé, nhất định là như vậy! Âu Dương Hiên cố gắng thuyết phục mình.

Kỳ Tử Lam cảm thấy hình như sau lưng tý tý dấu đồ gì đó, vì vậy cô bé liền nhìn ngó sau lưng Kỳ Tử Yên, chợt nhìn thấy thứ màu trắng lộ ra —— màu trắng. Thỏ trắng nhỏ?! Tiểu Bạch của mình?! Tý tý dùng Tiểu Bạch của mình để thử nghiệm độc thuốc?!

"Không ——" Kỳ Tử Lam kêu lên. Cô bé giật ra khỏi tay Âu Dương Hiên, vội vàng tới trước mặt Kỳ Tử Yên. Cô bé nhìn ra phía sau Kỳ Tử Yên, không sai, là Tiểu Bạch! Trên miệng Tiểu Bạch còn sót lại ít bột phấn màu đen, hiển nhiên Kỳ Tử Yên đã cho Tiểu Bạch ăn độc được!

"Trà Tiểu Bạch lại cho muội, trả nó lại cho muội!" Nhất thời, Kỳ Tử Lam đã nước mắt doanh trong.

"Tiểu Bạch cái gì? Ai là Tiểu Bạch? Đây là con thỏ trắng nhỏ ta bắt được, không có liên quan gì đến đồ tiểu tiện nhân nhà người hết!" Kỳ Từ Yên chết không cũng nhận. Chỉ cần cha mẹ nàng không ở đây, nàng đều gọi Kỳ Từ Lam như thế.

Mà Âu Dương Hiên nghe được cô nương kia gọi Kỳ Từ Lam như vậy, trong con tức giận đi tới trước mặt nàng, vung chưởng định đánh.

"Không được đánh tỷ ấy, tỷ ấy là tỷ tỷ của ta!" Kỳ Từ Lam vội vàng bước nhanh tới ngăn cản Âu Dương Hiên.

Tỷ tỷ? Làm gì có tỷ tỷ nào lại mắng chửi muội muội của mình như vậy? Đây mà gọi là tỷ tỷ à! Âu Dương Hiên kinh ngạc nhìn chăm chăm Kỳ Từ Yên.

"Hừ! Ai là tỷ tỷ của người." Kỳ Từ Yên hừ lạnh một tiếng. "Ai biết người có phải là Kỳ Từ Lam thực sự không? Nói không chừng nó đã chết từ mười năm trước rồi ấy chứ. Chẳng qua người may mắn có được nốt ruồi son, lại nhặt được cái khóa vàng, cho nên mới đến chỗ chúng ta giả mạo làm Kỳ Từ Lam mà thôi. Cha mẹ tin, ta còn lâu mới tin!" Trong ánh mắt của Kỳ Từ Yên tràn đầy oán hận.

Chính là con bé này! Chính con bé này đã cướp đi tình yêu thương và sự quan tâm cha mẹ dành cho nàng! Tất cả đều là tại nó, tất cả đều tại nó hại nàng!

"Từ Yên tỷ tỷ, muội cầu xin tỷ hãy trả Tiểu Bạch lại cho muội, cả thuốc giải nữa!" Kỳ Từ Lam không để ý tới chỉ trích của Kỳ Từ Yên, chỉ một mực cầu xin nàng, nước mắt đã sớm rơi lã chã.

Âu Dương Hiên thấy thế vội vàng ngồi xổm xuống dùng ống tay áo lau sạch nước mắt giúp Kỳ Từ Lam.

"Tiểu Bạch? Ý người là con thỏ nửa sống nửa chết này ý hả? Người muốn thì cho người đó! Chỉ có điều thuốc giải hã, xin lỗi nha, ta còn chưa chế xong!" Kỳ Từ Yên nói xong liền tiện tay quăng Tiểu Bạch lên không trung rồi xoay người rời đi.

Âu Dương Hiên đứng dậy đỡ con thỏ trắng nhỏ trước khi nó rơi xuống đất.

Cô nương này thật ác độc, lại còn, còn cố ý muốn quăng con thỏ trắng nhỏ xuống đất, cố ý ném chết có.

"Lam nhi ngoan, đừng khóc nữa, không phải là muội có Hoa Ngọc Lộ hoàn sao? Trước hết để cho Tiểu Bạch ăn một viên, sau đó sẽ nghĩ cách cứu nó, được không?" Âu Dương Hiên thấy Kỳ Từ Lam khóc thì vô cùng đau lòng.

"Vô dụng thôi, độc mà Từ Yên tỷ tỷ dùng đều tương khắc với Hoa Ngọc Lộ hoàn của ta, nếu ta cho Tiểu Bạch uống Hoa Ngọc Lộ hoàn thì nó càng chết nhanh hơn!" Kỳ Từ Lam khóc nức nở. Cô bé đau lòng muốn chết.

"Vậy chúng ta mau đi tìm cha muội, cha muội sẽ có cách." Âu Dương Hiên nghĩ cách thay Kỳ Từ Lam.

"Đúng rồi, chúng ta mau đi tìm cha ta!" Kỳ Từ Lam kéo Âu Dương Hiên, chạy thẳng tới thư phòng của cha cô bé.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Cho Đại Đường Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Cha ——" Kỳ Từ Lam đẩy cửa thư phòng ra, "Cha, cha mau nghĩ cách cứu Tiểu Bạch đi!"

"Sao vậy, Lam nhi?" Kỳ Phi Bằng để quyển sách xuống đứng dậy, vòng qua bàn đọc sách đi tới trước người Kỳ Từ Lam và Âu Dương Hiên.

"Cha, cha mau cứu Tiểu Bạch đi, nó bị trúng độc!" Kỳ Từ Lam ôm Tiểu Bạch kích động nói.

"Sao nó lại bị trúng độc? Chẳng lẽ là Từ Yên ——"

Kỳ Phi Bằng còn chưa dứt lời đã bị Kỳ Từ Lam cắt ngang: "Là tự Tiểu Bạch không cẩn thận ăn phải độc phấn của Từ Yên tỷ tỷ. Tỷ ấy nói tỷ ấy chưa kịp chế thuốc giải, cha, cha mau cứu nó ——" Cô bé ôm Âu Dương Hiên khóc nức nở.

Âu Dương Hiên nghe Kỳ Từ Lam nói mà suýt chút nữa đã bất tỉnh! Cô bé vẫn còn bao che cho Kỳ Từ Yên, cô bé này thực sự chỉ mới mười tuổi ư?

"Để cha tận lực thử xem, con nín đi đã." Kỳ Phi Bằng nhận lấy Tiểu Bạch, đặt nó lên bàn, mình thì ngồi xuống cẩn thận xem kỹ tình trạng của con thỏ trắng nhỏ, nhưng chưa tới thời gian nửa nén hương, Tiểu Bạch đã tắt thở.

"Lam nhi, cha không thể cứu được nó. Con tìm một chỗ ở trong vườn hoa rồi chôn nó đi, đừng buồn phiền quá!" Kỳ Phi Bằng vỗ vỗ vai Kỳ Từ Lam, tiếc nuối nói.

Thật ra thì hần biết là Từ Yên cố ý làm, bởi vì chuyện giống như vậy cũng đã từng xảy ra không chỉ một lần, nhưng Lam nhi đều không so đo, hần có thể nói gì?

Kỳ Từ Lam không nói bất kỳ tiếng nào, chỉ là cắn thật chặt môi dưới, lấy khăn tay từ trong lòng ngực ra phủ lên người Tiểu Bạch, rồi kéo Âu Dương Hiên chạy ra ngoài.

"Haiz —— đến tốt cùng đưa nhỏ Từ Yên này muốn như thế nào mới có thể đối tốt Lam nhi hơn một chút đây?" Kỳ Phi Bằng nhìn bóng lưng Từ Lam rời đi, tự lẩm bầm.

Kỳ Từ Lam kéo Âu Dương Hiên vào trong vườn, đặt móng an vị trên mặt đất.

"Lam nhi, đừng quá đau buồn. Muốn chôn nó ở đó à, để ta giúp muội một tay." Âu Dương Hiên ngồi xuống bên cạnh Kỳ Từ Lam.

Kỳ Từ Lam ngồi dưới đất, dùng ống tay áo lau khô nước mắt, không khóc thút thít nữa, nhưng vẫn không trả lời Âu Dương Hiên, cứ vậy dùng tay đào đất trong vườn hoa.

"Muội đừng làm, cứ để đó ta làm cho!" Âu Dương Hiên nắm tay Kỳ Từ Lam, phui sạch bùn đất trên tay Kỳ Từ Lam, sau đó đào đất thay cô bé. Chỉ chốc lát sau, hố đã được đào xong.

Kỳ Từ Lam cẩn thận đặt Tiểu Bạch vào trong hố, sau đó lấp đất vít hố lại, xong xuôi đầu đầy cô bé chấp tay trước ngực, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, rồi liền kéo Âu Dương Hiên đến đây phòng phía tây.

Kỳ Từ Lam dừng lại trước cửa một gian phòng phía tây, đẩy cửa ra một cách thô lỗ, trong phòng không phải là người nào khác mà chính là kẻ "nhiều lần phạm tội": Kỳ Từ Yên!

"Kỳ Từ Yên, ta cảnh cáo tỷ, nếu sau này tỷ còn dám có can đảm dùng động vật nhỏ làm thí nghiệm thì ta sẽ không để yên cho tỷ như ngay hôm nay đâu! Ta sẽ khiến tỷ sống không bằng chết, tỷ nghe rõ chưa?" Giờ phút này trong ánh mắt Kỳ Từ Lam có hai luồng lửa giận hừng hực, mà khi thế lúc cô bé nói chuyện khiến cho người nghe không thể coi thường.

Kỳ Từ Lam đã nhẫn nhịn hơn nửa năm trời! Cô bé xa người nhà mười năm nên rất quý trọng từng giây từng phút được chung sống với người thân, vì vậy cho dù như thế nào cô bé cũng đều đối xử hết sức hiền hòa với mọi người.

Cô bé nhớ lại cuộc sống ẩn cư trong núi trước kia, ngoại trừ người mang cô bé đi cô bé chưa từng gặp người nào khác, vì vậy không cần quan tâm người khác nghĩ gì về mình, làm chuyện gì cũng có thể tùy ý. Nhưng hơn nửa năm trở lại Yên Lam sơn trang, cô bé đã học được rất nhiều, học cách đối xử tử tế với mỗi người, học cách dùng đức báo oán, nhưng cô bé đã nhận lại được những gì? Chỉ là hết lần này đến lần khác bị tổn thương mà thôi!

Cho nên, cô bé quyết định sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn nữa! Từ nay về sau, cô bé phải là chính mình, tuyệt đối không chịu nhịn những chuyện ầm ỹ như vậy!

Âu Dương Hiên đứng ở một bên, yên lặng lắng nghe Kỳ Từ Lam nói. Suýt chút nữa là hần đã phải vỗ tay khen hay rồi! Trong quan niệm của hần, hần không hề cho rằng nữ nhi thì nhất định phải nhẫn nhục chịu đựng. Nữ nhi giống như Kỳ Từ Lam, hần sẽ rất vui lòng lấy về làm thê tử!

Cái quái quỷ gì thế này? Rốt cuộc hần đang suy nghĩ cái gì thế? Cô bé mới chỉ là nữ oa nhi mười tuổi, thế mà hần đã nghĩ đến chuyện muốn thành thân với cô bé? Đúng là buồn cười!

"Ngươi Ngươi cho rằng ngươi nói như vậy, ta. ta sẽ sợ ngươi. à?" Kỳ Từ Yên đã bị sự tức giận của Kỳ Từ Lam làm lòng run sợ, nhưng vẫn cứng miệng không thừa nhận.

"Ta mặc kệ tỷ có sợ ta hay không, tóm lại tốt nhất là tỷ nên nghe lời cảnh cáo của ta, nếu như không tin, tỷ có thể thử ngay bây giờ." Nói xong, Kỳ Từ Lam liền lôi Âu Dương Hiên rời đi.

Sau khi Kỳ Từ Lam kéo Âu Dương Hiên rời khỏi phòng của Kỳ Từ Yên, Âu Dương Hiên liền ôm lấy Kỳ Từ Lam "Muội muốn đến chỗ nào? Ta đưa muội đến đó."

"Đình nghỉ mát."

* * *

Đến đình nghỉ mát, Âu Dương Hiên nhẹ nhàng đặt Kỳ Từ Lam xuống, để cô bé ngồi trên ghế đá, mình thì ngồi bên cạnh.

Kỳ Từ Lam ngồi xuống, lập tức lấy cây sáo ngọc ra thổi. Lần này, cô bé không thổi giai điệu êm ái nữa mà là một giai điệu kiên cường, bao hàm sự tức giận vô cùng, vừa như thể một loại sóng lớn có thể dời núi lấp biển, vừa tựa như một con lốc mãnh liệt, cuốn sạch mọi vùng đất, hơn nữa khí thế không ngừng tăng.

Đột nhiên, Âu Dương Hiên phát hiện Kỳ Từ Lam đang mượn cây sáo để phát tiết sự phẫn nộ của mình.

Lúc Kỳ Từ Lam bắt đầu thổi thì hần chỉ cảm thấy hết sức táo bạo, tâm trạng có chút không yên, nhưng lúc giai điệu càng lên đến cao trào thì cơn giận của hần cũng tăng lên theo giai điệu. Hần vội vàng hít vào thở ra đều đặn, cơn tức giận này mới dần dần bình ổn.

"Lam nhi, hãy nghe ta nói, đừng thổi nỡ, muội cứ như vậy sẽ làm những người trong trang bị tổn thương đấy!" Âu Dương Hiên vội vàng ngăn cản Kỳ Từ Lam.

Dưới sự ngăn cản của Âu Dương Hiên, Kỳ Từ Lam mới dần dần khôi phục lý trí.

"Thật xin lỗi." Kỳ Từ Lam cúi thấp đầu nói xin lỗi.

"Về sau không nên lỗ mãng thế này, biết chưa? Muội như vậy sẽ làm tổn hại đến rất nhiều người vô tội!" Âu Dương Hiên nâng cằm Kỳ Từ Lam lên nghiêm túc nói.

"Ta biết rồi! Nhất định là do ta đã quá tức giận! Thật xin lỗi." Kỳ Từ Lam hết sức tự trách. Cô bé không muốn làm người khác bị thương. Trước kia khi ở trong núi, cô bé từng mượn tiếng sáo giải sầu, dần dà, cô bé cũng có thể dùng tiếng sáo đã thương người hoặc động vật giống như người mang cô bé đi. Nhưng người mang cô bé đi đã từng cảnh báo cô bé không được tùy tiện dùng tiếng sáo để đã thương người khác. Cô bé ghi nhớ rõ trong lòng, không ngờ hôm nay trong cơn thịnh nộ, suýt chút nữa đã tạo ra sai lầm lớn!

Kỳ Từ Lam lại cảm thấy sáo lên thổi, nhưng lần này là giai điệu tràn đầy hòa khí, làm cho người ta cảm thấy thoải mái, an toàn, khiến cho bao tức giận vừa rồi đều biến mất.

"Muội có muốn vào thành chơi một chuyến không?" Ánh mắt Âu Dương Hiên tràn đầy dịu dàng.

"Có chứ, có chứ! Ta chưa bao giờ được đi cả! Cha nói chỗ đó quá nguy hiểm, nên chưa bao giờ cho phép ta đi, vậy lúc nào chúng ta sẽ đi?" Kỳ Từ Lam đề cập sáo xướng, hưng phấn lôi kéo tay hắn, vẻ mặt hứng khởi vừa rồi đã không còn tồn tại.

"Ngày mai được không? Nhưng phải có sự đồng ý của cha muội." Âu Dương Hiên dùng ngón tay sừng ái chỉ chỉ vào mũi cô bé, trong lòng có một loại tình cảm không ngừng dâng trào.

"Như vậy à ——" Kỳ Từ Lam nhụt chí cúi đầu. Cô bé đã từng cầu xin cha rất nhiều lần nhưng đều không thành công, "Chắc chắn cha ta sẽ không đồng ý."

"Có ta dẫn muội đi, cha muội sẽ phải đồng ý thôi."

Lời này của Âu Dương Hiên đối với Kỳ Từ Lam mà nói không khác gì một viên thuốc an thần. Ngay sau đó cô bé liền nở nụ cười rạng rỡ.

"Đúng rồi, Hoa Ngọc Lộ hoàn!" Kỳ Từ Lam đặt viên thuốc vào lòng bàn tay Âu Dương Hiên.

"Ta không uống." Âu Dương Hiên kiên quyết nói, nhưng ánh mắt hắn lại để lộ ra một tia giao hoạt.

"Không cho huynh nói 'không', nếu không ngày mai ta sẽ không vào trong thành chơi cùng huynh nữa." Mặc dù giọng điệu của Kỳ Từ Lam tràn đầy uy hiếp, nhưng ánh mắt của cô bé lại toát ra vẻ cầu khẩn. Vì muốn hắn ngoan ngoãn uống Hoa Ngọc Lộ hoàn mà cô bé quyết tâm lấy chuyện đi chơi vào trong thành làm điều kiện trao đổi! Sự hy sinh to lớn như vậy, không phải cũng chỉ vì tốt cho hắn à, nếu hắn không uống, nàng sẽ phải quỳ xuống cầu hắn chẳng!

"Trừ phi ——" Âu Dương Hiên xấu xa liếc cô bé.

"Trừ phi cái gì?" Kỳ Từ Lam vội vàng hỏi.

"Trừ phi muội dứt ta uống, ta mới đồng ý." Âu Dương Hiên cười nói với Kỳ Từ Lam.

"Vậy không phải rất dễ sao! Hiên đại ca, há miệng ra nào ——" Kỳ Từ Lam làm như dỗ trẻ con.

Âu Dương Hiên rất hợp tác mở to miệng nhận thuốc.

"Ừ, vậy mới ngoan. Đi, chúng ta đi nói cho cha ta biết đi!" Kỳ Từ Lam muốn kéo Âu Dương Hiên đứng dậy, không ngờ lại bị Âu Dương Hiên ôm chặt vào trong ngực.

"Lam nhi, lúc ăn trưa nói cũng không muộn mà!" Âu Dương Hiên không muốn để cho Kỳ Từ Lam rời khỏi ngực của hắn sớm như vậy.

Cả buổi sáng, không phải Âu Dương Hiên kể cho Kỳ Từ Lam nghe chuyện về lãnh địa Thanh Long thì là Kỳ Từ Lam kể cho Âu Dương Hiên nghe chuyện lý thú về Yên Lam sơn trang. Nhưng bất luận Âu Dương Hiên hỏi thế nào, cô bé cũng không chịu nói về những chuyện đã xảy ra trong mười năm cô bé mất tích.

Đến thời gian dùng bữa trưa, bọn họ mới cùng nhau đến phòng khách dùng bữa. Âu Dương Hiên nói với Kỳ Phi Bằng ngày mai muốn dẫn Kỳ Từ Lam vào trong thành chơi. Kỳ Phi Bằng không nói hai lời liền đồng ý cho phép Âu Dương Hiên dẫn Kỳ Từ Lam vào thành đi dạo một chút, điều này khiến cho Kỳ Từ Lam vui mừng nhảy bật dậy khỏi ghế.

Ăn trưa xong, Kỳ Từ Lam liền kéo Âu Dương Hiên đi. Kỳ Phi Bằng và Đường Tâm Diệp nhìn bóng lưng hai người cùng nhau rời đi, mà không khỏi nhìn nhau cười.

Mặc kệ tương lai như thế nào, hôm nay rốt cuộc Từ Lam đã có bằng hữu. Điều đó khiến hai phu thê họ vui vẻ ra mặt.

* * *

Vì được vào thành chơi mà hôm qua Kỳ Từ Lam háo hức cả đêm không ngủ được, sáng hôm sau còn dậy rất sớm. Chuyện đầu tiên sau khi cô bé thức dậy chính là đến phòng Âu Dương Hiên đào hẩn từ trên giường lên.

"Mau lên nào! Chúng ta đi sớm một chút là có thể ở lại trong thành chơi nhiều hơn một chút!" Kỳ Từ Lam không ngừng thúc giục.

"Được rồi, không phải ta đây đã xong rồi ư?" Âu Dương Hiên bế Kỳ Từ Lam đi thẳng về phía cửa chính của Yên Lam sơn trang.

Không bao lâu sau, hai người bọn họ đã đi tới chợ.

Trong chợ có các sạp bán hàng rong: bán vải, bán đồ trang sức, bán đồ chơi nhỏ nhắn, ăn mặc đủ loại kiểu dáng đều có, làm người ta nhìn hoa cả mắt.

"Oa ——" đây là câu đầu tiên Kỳ Từ Lam nói sau khi đặt chân đến chợ.

"Lam nhi, mau nâng cằm muội lên, nếu không cằm của muội sắp rớt xuống đất rồi kìa!" Âu Dương Hiên ôm Kỳ Từ Lam, hài hước nói.

Kỳ Từ Lam lúc này mới then thùng le lưỡi với Âu Dương Hiên: "Hiên đại ca, cái này không thể trách Lam nhi mà, đây là lần đầu tiên người ta được ra ngoài chơi, tất nhiên sẽ cảm thấy mọi thứ mới mẻ rồi!" Kỳ Từ Lam biện giải cho mình.

"Nói như thế không sai, nhưng mà miệng của muội cũng không cần phải há to như vậy chứ!" Âu Dương Hiên không khỏi ngửa đầu cười to, không quan tâm giờ hai người họ đang đứng trên đường cái.

"Hiên đại ca, huynh đừng cười nữa! Toàn bộ người trên phố đang nhìn chúng ta kìa." Kỳ Từ Lam ngượng ngùng cúi đầu, thì thầm bên tai Âu Dương Hiên.

Chỉ là, lực chú ý của cô bé bị chuyển dời rất nhanh! Từ trên cao nhìn xuống, Kỳ Từ Lam thấy phía trước có người bán đồ trang sức nhỏ xinh, cô bé liền chỉ về phía trước nói với Âu Dương Hiên: "Hiên đại ca, chúng ta qua chỗ đó đi."

Đến gian hàng bán đồ trang sức, Âu Dương Hiên mới để Kỳ Từ Lam xuống. Kỳ Từ Lam nhìn những món đồ trang sức bé nhỏ kia, vui như trẻ em thấy đồ chơi mới. Trong rất nhiều loại đồ trang sức ở đó, cô bé chỉ để ý đến một đôi khuyên tai khảm đá Miêu Nhân và một chiếc nhẫn ngọc màu xanh lá.

Âu Dương Hiên thấy Kỳ Từ Lam yêu thích hai món đồ trang sức kia không buông tay, liền nói với người bán đồ trang sức: "Đại thúc, hai thứ này tổng cộng bao nhiêu tiền?"

"Vị cô nương này thật tinh mắt! Hai thứ này đều được mang về từ Tây Vực! Hai người biết phân biệt tốt – xấu như vậy, vậy tính ba lượng đi!" Người bán hàng rong kia vừa nói vừa gói lại đôi khuyên tai và chiếc nhẫn Kỳ Từ Lam chọn.

Kỳ Từ Lam vươn tay nhận bọc giấy mà người bán hàng đưa, đang định trả ngân lượng thì bị Âu Dương Hiên ngăn lại.

"Lam nhi, coi như ta tặng muội!" Âu Dương Hiên vội vàng trả tiền cho ông chủ.

"Không được đâu!" Kỳ Từ Lam vội vàng đáp. Làm gì có ai mua đồ tặng một người rồi lại để người đó trả tiền chứ? Chiếc nhẫn ngọc này vốn định tặng cho Hiên đại ca mà, sao có thể để huynh ấy trả tiền được!

"Có chuyện gì lát nữa hãy nói! Chúng ta tới khách điểm nghỉ ngơi một lát trước, ăn chút gì đó, rồi vừa ăn vừa nói là được rồi." Âu Dương Hiên chỉ vào khách điểm phía trước cách đó không xa nói.

"Ồ!" Kỳ Từ Lam không phản đối.

Sau khi Âu Dương Hiên ôm Kỳ Từ Lam vào khách điểm, cũng không lập tức tìm chỗ ngồi, ngược lại đi thẳng về phía chường quầy.

"Lam nhi, muội chờ một lát nhé."

Hắn nhìn chường quầy, lòng bàn tay trái hướng xuống bàn, bốn ngón dựng thẳng, nhìn lướt qua như sườn đồi, biểu tượng cho dốc núi Kinh Thiên; sau đó đặt tay phải đã nắm thành quyền lên trên tay trái, bên trong quyền tay phải còn nắm khối ngọc bội, phía trên có khắc "Âu Dương Hiên".

"Hiên thiếu gia, là ngài. Mời vào!" Chường quầy vừa thấy Âu Dương Hiên thủ thế xong lập tức mời hắn lên phòng, nhưng lúc thấy Kỳ Từ Lam bên cạnh Âu Dương Hiên ông ta có hơi do dự.

"Cô bé này là ân nhân cứu mạng của ta." Âu Dương Hiên nhìn ra nỗi băn khoăn của chường quầy, không đợi ông ta mở miệng, đã nói cho ông ta nghe đáp án. "Lam nhi, muội nói xem có đúng không?" Âu Dương Hiên bế Kỳ Từ Lam, cười hỏi người trong ngực.

Kỳ Từ Lam nghe Âu Dương Hiên nói, không nhịn được cười khanh khách.

Chương quỹ nghe lời của Âu Dương Hiên - mặc dù không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn - nhưng nếu hắn đã quyết định như thế, vậy người làm thuộc hạ là ông cũng chỉ có thể làm theo. Vì vậy, chương quỹ dẫn Âu Dương Hiên đi lên phòng thượng hạng ở lầu hai.

"Xin Hiên thiếu gia chờ một lát, tiểu nhân phải đi mời phân đường chủ tới." Nói xong, ông ta liền lui ra ngoài.

"Hiên đại ca, huynh nhất định phải nhận số tiền mua đôi khuyên tai và chiếc nhẫn lại." Kỳ Tử Lam thành thật nói.

"Tại sao?" Âu Dương Hiên không hiểu vì sao Kỳ Tử Lam lại kiên trì chuyện này đến vậy.

"Bởi vì Lam nhi muốn tặng chiếc nhẫn ngọc kia cho Hiên đại ca! Làm gì có người nào mua đồ tặng người ta rồi lại để đối phương trả tiền?" Kỳ Tử Lam cứ liến thoắng giải thích.

"Thì ra là như vậy, muốn ta nhận lại tiền thì có thể, nhưng đôi khuyên tai coi như ta tặng muội! Vậy nên muội chỉ cần hoàn lại ta nửa số tiền là được." Âu Dương Hiên sáng khoái đồng ý.

Ban đầu khi nghe Kỳ Tử Lam muốn tặng chiếc nhẫn cho mình, trong lòng Âu Dương Hiên chảy qua một dòng nước ấm.

Bỗng nhiên, hắn hiểu ra rằng, tại sao những ngày qua hắn lại muốn ở cạnh cô bé, hơn nữa còn rất muốn bảo vệ cho nhóc con này, thì ra hắn đã không tự chủ mà thích cô bé con này rồi.

Mặc dù tuổi cô bé còn quá nhỏ, nhưng không quan trọng, hắn có thể đợi cô bé lớn lên.

Một khi nghĩ thông suốt, trong lòng Âu Dương Hiên thoải mái rất nhiều.

"Nhưng ta chỉ có ít bạc vụn không có tiền đồng! Làm thế nào giờ?" Kỳ Tử Lam ngira khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi Âu Dương Hiên.

"Vậy thì chờ khi muội có tiền đồng rồi trả lại cho ta cũng chưa muộn mà!" Âu Dương Hiên xấu xa cười, nhưng Kỳ Tử Lam đang tập trung suy nghĩ không hề phát hiện ra.

"Hiên thiếu gia, sao ngài tới muộn vậy?" Đi vào là một người trung niên sắc mặt hồng nhuận. Ông chính là phân đường chủ Dương Châu của lãnh địa Thanh Long.

"Trước đó vài ngày ta bị đánh lén, không cẩn thận bị trúng độc, may mà có vị tiểu cô nương này cứu giúp. Cha cô bé chính là thần y vô sinh: Kỳ Phi Bằng. Ta hôn mê năm ngày, đến đêm hôm trước mới tỉnh lại."

Phân đường chủ phát hiện, khi Âu Dương Hiên nói chuyện với mình thì trên mặt tràn đầy uy nghiêm, nhưng lúc hắn vừa nhắc tới Kỳ Tử Lam thì ánh mắt không tự giác dịu dàng hơn, còn đột nhiên vuốt ve mái tóc đen nhánh của tiểu cô nương kia. Chắc hẳn vị tiểu cô nương này chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng hắn.

Sau khi Âu Dương Hiên truyền rõ mệnh lệnh xong liền phân phó phân đường chủ bảo tiểu nhị bùng chút điếm tâm vào.

Mặc dù chính thức ở chung với Kỳ Tử Lam chưa tới hai ngày, nhưng hắn vẫn biết rằng cô bé thích ăn đồ ăn vặt.

"Còn nữa, đi điều tra xem là ai đánh lén ta, đồng thời giúp ta truyền một lời nhắn, nói một tháng sau ta sẽ trở về Kinh Thiên nhai!" Âu Dương Hiên tính ở lại Yên Lam sơn trang một tháng nữa.

"Vâng"

Vị phân đường chủ kia thối lui khỏi gian phòng, trong phòng chỉ còn lại Kỳ Tử Lam và Âu Dương Hiên.

"Hiên đại ca, một tháng sau huynh phải đi rồi à?" Trong giọng nói của Kỳ Tử Lam tràn đầy không muốn.

"Đúng vậy, chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ trở lại tìm Lam nhi, muội nói xem có được không?" Làm sao mà Âu Dương Hiên lại tình nguyện rời bỏ Kỳ Tử Lam, nhưng hắn là người của lãnh địa Thanh Long, cuối cùng hắn vẫn phải trở về.

"Đây là huynh tự nói nhé! Ừm—— ta đeo chiếc nhẫn này cho huynh, nhắc huynh mỗi lần thấy nó sẽ nhớ đến Lam nhi. Huynh nhớ rõ phải đến tìm Lam nhi đó!" Kỳ Tử Lam đeo chiếc nhẫn mua lúc trước lên ngón út của Âu Dương Hiên. Cô bé phát hiện chiếc nhẫn ấy rất vừa.

"Tất nhiên rồi, ta cũng đeo khuyên tai lên cho muội." Sau khi Âu Dương Hiên đeo khuyên tai lên giúp Kỳ Tử Lam xong, lại lấy khối ngọc bội có khắc tên mình từ bên hông ra đưa cho cô bé, đeo cùng một chỗ với chiếc khóa vàng.

"Khối ngọc bội có khắc ‘ Âu Dương Hiên ’ này tổng cộng có hai khối, gọi là ‘ Long Phượng bội ’. Một khối ta đưa cho muội, sau này nếu muội gặp khó khăn gì thì hãy mang nó đến Kinh Thiên nhai tìm ta, ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp muội."

Thành viên của tứ tộc ở lãnh địa Thanh Long đều có hai khối ngọc bội khắc tên của chính mình, do là Long Phượng bội, nên trong đó một khối là để tặng cho nửa kia của mình. Vậy mà hôm nay Âu Dương Hiên lại đưa một khối trong hai khối cho Kỳ Tử Lam, điều này không khác gì lời tuyên thệ: kiếp này ngoài Kỳ Tử Lam ra hắn sẽ không cưới ai.

Mặc dù Kỳ Từ Lam tuổi còn quá nhỏ chưa thể hiểu hẳn đưa ngọc bội cho mình là có ý gì nhưng cô bé vẫn mơ hồ cảm nhận được rằng miếng ngọc bội này rất quan trọng. Cô bé cầm khối ngọc bội trước ngực, gật đầu thật mạnh với Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiên và Kỳ Từ Lam dùng điểm tâm ở khách điểm mà lãnh địa Thanh Long kinh doanh xong, sau đó tiếp tục đi dạo trên đường, mãi cho đến khi sắc trời sẫm tối mới trở lại Yên Lam sơn trang.

* * *

Chớp mắt một cái một tháng đã trôi qua. Trong thời gian này, Âu Dương Hiên đã dẫn Kỳ Từ Lam đi thăm quan danh thắng ở Dương Châu, mà tình cảm Âu Dương Hiên dành cho Kỳ Từ Lam càng trở nên mãnh liệt theo thời gian hai người ở chung, nhưng hẳn không hề nói cho Kỳ Từ Lam biết, dù sao nhóc con còn quá nhỏ, hẳn hi vọng khi cô bé lớn lên sẽ chính miệng nói cho cô bé biết.

Hôm nay chính là ngày Âu Dương Hiên lên đường trở về Kinh Thiên nhai. Cả Yên Lam sơn trang đều bị bao phủ bởi bầu không khí buồn bã khi phải chia tay, ngay cả Kỳ Từ Yên cũng không ngoại lệ - mặc dù Âu Dương Hiên chưa từng chủ động tìm nàng nói chuyện nhiều.

Mà từ sau "lời tuyên bố sẽ trả thù" của Kỳ Từ Lam, nàng cũng không bắt nạt Kỳ Từ Lam nữa.

"Tiền bối, mấy ngày này được ngài chiếu cố, vẫn bồi vô cùng cảm kích. Nếu sau này tiền bối có việc cần đến vẫn bối xin cứ đến Kinh Thiên nhai, Lam nhi có một khối ngọc bội của vẫn bối, chỉ cần có khối ngọc bội kia, người của lãnh địa Thanh Long sẽ ra sức vì ngài!"

"Lão phu vô cùng chân thành hoan nghênh công tử quang lâm hàn xá lần nữa!"

Kỳ Phi Bằng biết hai miếng ngọc bội này ở lãnh địa Thanh Long có ý nghĩa như thế nào, mà Âu Dương Hiên lại đưa một khối ngọc bội của mình cho Lam nhi, tất nhiên đã chứng tỏ tâm ý của hắn. Nhưng Kỳ Phi Bằng cũng biết bây giờ hắn sẽ không mang Lam nhi đi, dù sao tuổi của Lam nhi còn nhỏ, thời cơ còn chưa đến. Cứ để cho tất cả thuận theo tự nhiên đi! Nếu ngày sau có duyên, tất nhiên sẽ còn gặp lại.

Âu Dương Hiên đi tới trước mặt Kỳ Từ Lam rồi ngồi xổm xuống.

"Lam nhi, hôm nay Hiên đại ca phải về rồi, sau này muội phải ngoan ngoãn, không nên nghịch ngợm gây sự, biết chưa? Nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ đến thăm muội." Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô bé, mở miệng hỏi, "Bây giờ Hiên đại ca hỏi muội, tương lai khi muội trưởng thành có nguyện ý làm thủ lĩnh phụ nhân không?"

"Làm thủ lĩnh phụ nhân chơi có vui không?" Kỳ Từ Lam tò mò hỏi.

"Làm thủ lĩnh phụ nhân có rất nhiều thứ để chơi, còn có những món ăn vặt ăn mãi không hết nữa, muội có muốn không nào?" Âu Dương Hiên cười trả lời.

Điều kiện như vậy - đối với Kỳ Từ Lam còn nhỏ tuổi mà nói - quả thực là vô cùng hấp dẫn, "Được, vậy tương lai ta muốn làm thủ lĩnh phụ nhân. Hiên đại ca ngàn vạn lần không được để cho người khác làm đó nhé!" Quả đúng là Kỳ Từ Lam đã đồng ý.

"Cứ quyết định như vậy đi!"

"Ừm! Một lời của Lam nhi, mấy con ngựa cũng không đuổi kịp. Hiên đại ca huynh phải mau đến thăm ta đó! Nếu không có ai dẫn Lam nhi đi chơi, Lam nhi sẽ buồn lắm." Kỳ Từ Lam dừng một chút, lại nói, "Huynh phải cất thật kỹ chiếc nhẫn Lam nhi tặng huynh, phải thường xuyên nhớ Lam nhi nữa. Đúng rồi, lần sau gặp huynh, ta nhất định sẽ trả lại tiền cho huynh." Kỳ Từ Lam chưa từng quên chuyện này. Chỉ là kể từ lần mua xong chiếc nhẫn về sau, trên người cô bé luôn không có tiền, mỗi lần trở về là tiền của cô bé không hiểu sao lại không cánh mà bay. Nhưng mặc kệ như thế nào, một ngày nào đó cô bé sẽ trả lại tiền cho hắn.

"Được! Ta phải đi rồi." Âu Dương Hiên cố ý để Lam nhi thiếu tiền hắn, có như vậy, nếu như sau này khi hắn trở về Kinh Thiên nhai không có thời gian trở lại tìm Lam nhi, tương lai nhóc con này nhất định sẽ vì trả tiền mà lên Kinh Thiên nhai.

Hắn đứng lên, nói với mọi người ở phía sau: "Trong một tháng này, đa tạ các vị đã chiếu cố, Âu Dương Hiên xin cáo từ tại đây!" Dứt lời, Âu Dương Hiên liền nhảy lên ngựa đã được chuẩn bị, vung roi ngựa lên, nhanh chóng rời đi. Bóng dáng của hắn dần dần tạo thành một điểm, biến mất ở cuối tầm mắt.

* * *

Sáu năm sau

Chớp mắt sáu mùa đông hạ đã trôi qua, Âu Dương Hiên tiếp quản chức thủ lĩnh cũng đã được ba năm. Ba năm qua dưới sự lãnh đạo của Âu Dương Hiên lãnh địa Thanh Long đã trở thành môn phái lớn không thể chống lại. Trong thời gian này, Âu Dương Hiên chưa từng đến Yên Lam sơn trang, cùng trong thời gian ấy cũng chỉ viết hai lá thư, tất cả đều vì hắn thật sự quá bận rộn.

Sáu năm qua, Âu Dương Hiên chưa từng quên Kỳ Từ Lam. Hắn chẳng những thường xuyên nhớ tới nàng, mà chiếc nhẫn ngọc trên tay cũng chưa bao giờ bị tháo xuống.

Kỳ Từ Lam của ngày hôm nay đã trở thành một vị mỹ nhân người người tới cửa làm mai. Da của nàng vô cùng mịn màng, đôi lông mày lá liễu cộng thêm đôi mắt xéch, cái mũi tinh tế kết hợp với đôi môi anh đào đỏ tươi, như thể mỹ nữ bước ra từ trong tranh vậy; thân thể xinh xắn nhanh nhẹn cũng đã có lỗi có lỗm, khiến ai nhìn thấy nàng cũng không thể dời mắt.

Nhưng nàng không hứng thú với những người tới cửa cầu hôn, cả ngày chỉ nhớ tới Hiền đại ca đã từng cùng nàng dạo chơi Dương Châu, ngày ngày mong chờ hắn trở về Yên Lam sơn trang tìm nàng.

Mà trong sáu năm này, Kỳ Từ Yên không còn lạnh nhạt đối với Kỳ Từ Lam nữa, khiến cho Kỳ Từ Lam hưởng thụ được cái gọi là tỷ muội thực sự. Điều này làm Kỳ Phi Bằng và Đường Tâm Diệp vui mừng không thôi.

Vào lúc này, Kỳ Từ Lam cùng cha mẹ đi tới Thăng Long trấn bên dưới Kinh Thiên nhai, đang trò chuyện trong một gian phòng ở khách điểm Duyệt Lai của trấn.

"Cha, chúng ta đừng thông báo gì hết! Từ dưới chân núi thông báo lên trên núi, đợi đến lúc Hiền đại ca biết chúng ta đến tìm huynh ấy, không biết đã trải qua mấy năm rồi!" Kỳ Từ Lam ra sức thuyết phục phụ thân xông thẳng lên Kinh Thiên nhai.

"Sao như thế được! Kinh Thiên nhai là tổng đà của lãnh địa Thanh Long, sao cho phép ba người chúng ta xông vào được? Hơn nữa con cũng biết mẹ con không biết võ công, nếu có gì sơ sót thì phải làm sao!" Kỳ Phi Bằng thật sự hết cách với nữ nhi bảo bối nhà mình. Gần đây ông định vân du tứ hải cùng ái thiếp, bởi vì không biết ngày nào sẽ trở về, nên quyết định đưa hai nữ nhi đến Đường Môn ở Tứ Xuyên, mà nha đầu Lam nhi này lại kiên quyết phải lên Kinh Thiên nhai tìm Âu Dương Hiền chơi, nếu không sẽ phải đi du ngoạn theo hai vợ chồng ông.

Kỳ Phi Bằng nói không lại con, cho nên sai người đưa Kỳ Từ Yên đến Đường Môn, còn hai vợ chồng bọn họ dẫn Kỳ Từ Lam đến Kinh Thiên nhai. Ai biết vừa đến Thăng Long trấn, nha đầu này lại nói muốn xông vào Kinh Thiên nhai!

"Không sao hết! Con muốn tạo bất ngờ cho Hiền đại ca! Đi mà, cha ——" Kỳ Từ Lam bắt đầu thi triển công phu nũng nịu của nàng.

Thấy Kỳ Phi Bằng không nói lời nào, nàng lại chuyển đầu sang Đường Tâm Diệp.

"Mẹ, mẹ nói với cha đi! Dù có xông vào đi chăng nữa, con sẽ lập tức lấy khối ngọc bội này ra, con tin bọn họ sẽ không làm khó chúng ta đâu. Không phải lúc đầu Hiền đại ca đã nói cho dù gặp phải phiền toái gì cũng có thể mang khối ngọc bội này lên Kinh Thiên nhai tìm huynh ấy sao?" Kỳ Từ Lam nói một cách đúng lý hợp tình, làm như thể Kinh Thiên nhai chính nhà của nàng không bằng.

"Được rồi, được rồi, được rồi, coi như là cha sợ con, đều nghe theo con được chưa?" Kỳ Phi Bằng thở dài một hơi nói. Thần y võ sinh ông có danh tiếng cỡ nào trên giang hồ mà giờ lại bị chính nữ nhi mười sáu tuổi bắt thóp, tin này mà truyền ra ngoài ai tin chứ! Aiz, ai bảo đó là nữ nhi của ông đây!

"Con biết cha tốt với con nhất mà!" Kỳ Từ Lam mặt mày hớn hờ ôm Kỳ Phi Bằng, "Vậy chúng ta lên đường ngay thôi! Chúng ta lên Kinh Thiên nhai sớm lúc nào là cha và mẹ có thể đi vân du tứ hải sớm lúc ấy!"

Vì vậy, Kỳ Từ Lam liền cùng cha mẹ tiến về phía Kinh Thiên nhai. Kỳ Phi Bằng ôm Đường Tâm Diệp, Kỳ Từ Lam theo sát sau lưng cha mẹ mình, hai cha con nàng một trước một sau thi triển khinh công lên núi.

Có điều, Kinh Thiên nhai chính là cơ mật trọng địa của lãnh địa Thanh Long, há lại cho người khác tùy ý xông loạn vào, cho dù hai cha con nàng có khinh công tốt đến cỡ nào, cuối cùng cũng không chống lại được sự ngăn cản của hai ba mươi người, vì thế khi bọn họ cách tổng đà Tập Anh sơn trang của lãnh địa Thanh Long ba trạm kiểm soát nữa thì bị chặn lại.

"Rốt cuộc các người là ai mà lại dám xông vào Kinh Thiên nhai?" Một người trong đó lớn tiếng quát.

"Người không cần phải biết ta, nhưng nên biết khối ngọc bội này!" Kỳ Từ Lam từ trong ngực móc Phượng bội Âu Dương Hiền cho nàng ra, thoáng chốc, mọi người lập tức nhường cho họ một con đường.

"Cha, con nói không sai chứ!" Kỳ Từ Lam dương dương tự đắc nói với Kỳ Phi Bằng.

Vì vậy, ngay sau đó ba người bọn họ lại tiếp tục lên đường đi đến Tập Anh sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Gả Cho Đại Dương Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Tập Anh sơn trang - nằm ở Kinh Thiên nhai - là tổng đà của lãnh địa Thanh Long, tổng cộng có hai toà lâu, hai khu vườn và bốn uyển. Hai toà lâu phía trước được chia ra là Lễ lâu – nơi tiếp đón, gặp gỡ khách khứa; Nghĩa lâu – nơi hầu hết các thành viên của lãnh địa Thanh Long họp bàn và nghị sự; bên trong tổng đà chia thành Liêm viên - nơi ở dành cho các thành viên của Tứ gia tộc, Sĩ viên – nơi chiêu đãi và cũng là nơi ở của khách.

Phía sau là nơi ở của Tứ gia tộc, tổng cộng chia làm bốn uyển, theo thứ tự là: Anh uyển của Âu Dương gia, Hà uyển của Công Tôn gia, Cúc uyển của Mộ Dung gia, và Mai uyển của Đạm Đài gia.

Giờ phút này, Âu Dương Hiên đang ở trong Nghĩa lâu.

"Thủ lĩnh, bên ngoài trang có hai nữ một nam xông lên núi, trong đó có một nam một nữ khinh công vượt trội, đã qua bốn trạm kiểm soát." Lâm tổng quản trông coi nội bộ tổng đà cung kính báo cáo cho Âu Dương Hiên.

"Có bao nhiêu người bị thương?" Âu Dương Hiên hỏi.

"Đến nay chưa có bất kỳ thương vong nào." Điềm này mới khiến Lâm tổng quản lo lắng. Bà người kia lại có thể qua được bốn trạm kiểm soát mà không làm bị thương bất kỳ người nào, nếu họ ra tay, hậu quả nhất định sẽ không thể tưởng tượng nổi.

"Hả?" Ai sẽ là người xông vào Kinh Thiên nhai mà không làm bị thương một ai? Hắn cũng muốn gặp ba người này. Âu Dương Hiên không đợi nghĩ ra đáp án, liền đẩy cửa ra tiến về phía cửa sơn trang.

Đi tới cửa sơn trang, chỉ thấy trong ngoài sơn trang đã có rất nhiều người với tư thế sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị ứng phó ba vị cường địch hiểm thấy này. Âu Dương Hiên đứng ở chỗ cao, xa xa liền nhìn thấy có ba người đang thông thả đi về phía sơn trang.

Đột nhiên, một bóng người màu trắng dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía hắn. Hắn đang ngưng tụ chân khí chuẩn bị ra tay, bên tai lại truyền đến một giọng nói quen thuộc ——

"Hiên đại ca!"

Giọng nói này, giọng điệu này, trên đời này sẽ chỉ có một người gọi hắn như vậy—chính là Lam nhi mà hắn mong nhớ ngày đêm! Nhưng thế chương đã đánh ra khó thu trở về, hắn lật nhẹ tay, chương phong bỏ thẳng về phía cây đại thụ cách đó mười bước.

Hắn nhẹ nhàng kéo Kỳ Từ Lam vào trong ngực, rất sợ sẽ đã thương nàng dù chỉ một chút.

"Lam nhi, thật sự là muội ư? Muội không bị thương chứ?"

Giọng điệu lúc nói của hắn rất dịu dàng, làm tất cả mọi người trong Tập Anh sơn trang đều giật nảy mình. Thủ lĩnh của bọn họ lúc nào cũng vui đầu vào công sự, nhìn nữ nhân cũng chẳng thèm nhìn lâu thêm một chút, hôm nay lại ôm một vị tiểu cô nương như vậy, ngữ điệu nói chuyện còn dịu dàng suýt hù chết người, khiến bọn họ há miệng càng ngày càng lớn.

"Không hề gì! Huynh xem không phải muội vẫn bình an đứng trước mặt huynh đây sao?" Thật sự kỳ quái, lâu như vậy không gặp mặt, gặp mặt rồi câu nói đầu tiên lại hỏi nàng có bị thương không? "Hiên đại ca huynh thật xấu! Nói thì hay lắm rằng sẽ đến tìm người ta chơi, kết quả muội trái trông mong phải chờ đợi, huynh mới gửi được cho muội có hai lá thư. Muội mặc kệ, lần này muội tới tìm huynh, nếu huynh không để muội ở lại đây chơi vài tháng thì muội sẽ đi vân du tứ hải cùng cha mẹ ngay lập tức, để huynh không tìm được muội, xem xem sau này còn ai chơi với huynh nữa không!" Kỳ Từ Lam nắm chặt vạt áo của Âu Dương Hiên, chu miệng uy hiếp.

"Lam nhi, con lại bày tính tình trẻ con ra rồi!" Lúc này, Kỳ Phi Bằng đi phía sau mới mở miệng nói. Nhưng ánh mắt của ông cũng hướng về phía Âu Dương Hiên ý bảo để cho nữ nhi của mình ở lại, bởi vì nếu để tiểu quý tinh nghịch này đi theo hai phu thê ông vân du tứ hải, không biết con bé sẽ làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì!

Ông cũng không muốn mạo hiểm, nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ có một người có thể trị được con bé đó chính là Âu Dương Hiên.

"Có đâu ạ! Hiên đại ca, huynh thấy công phu của muội có tốt hơn lần trước lúc huynh gặp muội không?" Kỳ Từ Lam không đếm xỉa đến những ánh mắt kinh ngạc của người khác, vẫn cứ tựa vào ngực Âu Dương Hiên như cũ.

"Có, tiến bộ rất nhiều. Xem kia, người muội chạy nhiều mồ hôi thế này cẩn thận bị gió thổi cảm lạnh đó!" Âu Dương Hiên liền lấy ống tay áo lau mồ hôi giúp nàng.

"Kỳ tiền bối, Kỳ phu nhân, hoan nghênh đến Tập Anh sơn trang, nếu có chỗ nào mạo phạm, kính xin lượng thứ." Âu Dương Hiên dắt tay Kỳ Từ Lam, dẫn phu thê Kỳ Phi Bằng đi về phía Lễ lâu.

"Chúng ta mới là người mạo phạm quý trang! Nha đầu này kiên quyết không chịu thông báo lên núi, cứ muốn xông thẳng lên."

"Hiên đại ca, người ta muốn tạo bất ngờ cho huynh thôi mà! Huynh có vui mừng khi gặp muội không?" Kỳ Từ Lam ngẩng đầu hỏi.

"Tất nhiên là vui mừng rồi! Như vậy đi, cho đến khi tiền bối du ngoạn trở về, muội cứ ở lại Tập Anh sơn trang đi. Kỳ tiền bối, ngài đồng ý không?" Âu Dương Hiên đề nghị.

Âu Dương Hiên nói như thế, vừa đúng ý định trong lòng của Kỳ Phi Bằng. Thứ nhất, tình cảm Âu Dương Hiên dành cho Lam nhi đều viết rõ ràng ở trên mặt, ông vốn chẳng có gì phải lo lắng, ông chỉ cần đợi nha đầu Lam nhi này thông suốt, trở lại chuẩn bị đồ cưới là được. Thứ hai, để nha đầu này ở lại đây, vừa đúng dịp để cho hai đứa vun đắp tình cảm, tránh việc con bé đến Tứ Xuyên làm cho Đường Môn long trời lở đất. Ủ! Cứ quyết định như thế đi!

"Nếu như cậu không ngại nha đầu này phiền hà, chịu để cho nó lưu lại, tất nhiên là phu thê chúng ta không có dị nghị gì rồi."

"Thật tốt quá, Hiên đại ca, đây là lần đầu tiên muội đến phương Bắc, huynh phải dẫn muội đi chơi xung quanh đó!" Kỳ Từ Lam nghe vậy, hưng phấn đến kích động, hoàn toàn không lo lắng bản thân mình sắp phải ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

"Đợi ta làm xong việc nhất định sẽ dẫn muội đi." Âu Dương Hiên vỗ vỗ bả vai nàng, cung chiều nói. Tiếp đó hắn lại nhìn về phía Kỳ Phi Bàng, "Kỳ tiên bối, nếu như thuận tiện, không bằng tối nay hãy ở tề trang nghỉ lại một đêm!"

"Không, lão phu cùng thê tử phải xuống núi rồi, về phần tiểu nữ, nếu như con bé không ngoan ngoãn, mong hãy quản giáo giúp! Lão phu xin từ biệt." Kỳ Phi Bàng nói xong liền kéo Đường Tâm Diệp đứng dậy.

"Vân bối tiễn ngài ra cửa."

Thế là sau khi Kỳ Phi Bàng và Đường Tâm Diệp ủy thác Kỳ Tử Lam cho Âu Dương Hiên xong liền yên lòng đi vân du tứ hải.

* * *

Tại lương đình trong Anh uyển của Tập Anh sơn trang, có một đôi phu thê đang nói chuyện với nhau.

"Bạn già, năm nay con trai của chúng ta cũng đã 24 rồi, đến bây giờ vẫn còn chưa có vợ con gì, ông nói xem có phải đã muộn rồi không?" Vị phụ nhân trong lương đình mở miệng nói chuyện trước.

"Muộn gì chứ? Nam nhân mà! Thường hay để ý tới sự nghiệp, cho nên nó mới chưa có ý định thành thân thôi! Mấy năm nữa nó lại không đòi cưới thê tử để làm ấm giường ấy chứ, bà cứ chờ mà xem." Vị nam tử trung niên trong lương đình đáp lại một cách thành thoi.

"Ông không phải là nam nhân à? Sao tôi không thấy ông để ý đến sự nghiệp thế? Năm đó lúc ông còn chưa lấy tôi, đã lưu tình khắp nơi từ lâu rồi, sao ông không giống con trai mình, đã hơn 20 rồi mà vẫn chưa biết mùi vị phần son là gì! Còn nữa, ý của ông là ông lấy tôi là để đặc biệt làm ấm giường cho ông đúng không hả?" Vị phụ nhân kia bỏ qua vẻ mặt lo lắng ban đầu, chuyển thành vẻ mặt 'quyết không bỏ qua'.

"Bà này, ý tôi là nói nói ấy, không phải lúc đầu chúng ta đang thảo luận chuyện của con sao? Sao giờ lại chuyển chủ đề lên người tôi vậy." Nam tử trung niên vừa thấy kiều thê nghiêm mặt lại, vội vàng cầu xin tha thứ, để tránh buổi tối phải ngủ ở sương phòng trong Sĩ viện.

Vì dòi đi lực chú ý của thê tử mà ông đành phải đổi gấp đề tài trở lại người con trai.

Đôi phu thê này chính là cha mẹ của Âu Dương Hiên—Âu Dương Hoa và Hồng Ngọc Kiều.

Hồng Ngọc Kiều liếc Âu Dương Hoa một cái, không đáp lời.

Âu Dương Hoa thấy thế, vội vàng bồi thêm một câu: "Bà à, đừng nóng giận, bà tức giận tôi sẽ đau lòng lắm, chuyện của con rất quan trọng, đừng nhắc đến những chuyện cũ năm xưa nữa!"

Hồng Ngọc Kiều bị lời nói của ông làm cho tức cười.

"Đúng rồi, bạn già, nghiêm túc mà nói, liệu con của chúng ta có thể thích nam nhân đẹp hay không?" Người làm mẹ là bà không thể không nghĩ đến trường hợp này, nếu không thì sao chưa từng nghe thấy con nó nói thích cô nương nhà nào, hoặc là nhìn thấy nó và hai hỗn tiểu tử Đạm Đài Đình cùng Công Tôn Dục vào Bách Hoa phường ở trên trần chứ?

"Bà đừng có suy nghĩ lung tung, con của chúng ta rất bình thường! Tôi thấy ——"

Đột nhiên lời nói của Âu Dương Hoa bị một nữ hài chạy từ ngoài Anh uyển vào cắt ngang.

"Cha, mẹ, hai người nhất định không tin đâu, đại ca, đại ca huynh ấy." Nữ hài kia chạy gấp đến nỗi thở không ra hơi.

"Nhu Nhu, có chuyện gì vậy? Đại ca con làm sao?"

Nữ hài này chính là muội muội của Âu Dương Hiên—Âu Dương Nhu.

"Đại ca huynh ấy ôm một cô nương từ bên ngoài trang xông vào!" Giọng điệu của Âu Dương Nhu cho thấy tính nghiêm trọng của chuyện này.

Bởi vì từ đời thủ lĩnh trước của Tập Anh sơn trang cho tới già sai vặt phòng bếp đều biết Âu Dương Hiên xưa nay không gần nữ sắc, ngay cả Thiệu Lâm - biểu muội của Âu Dương Hiên—đang trú tạm ở Tập Anh sơn trang nhiều lần vô tình hoặc cố ý bày tỏ ý ái mộ với hắn, hắn đều dùng thái độ huynh muội để đối đãi. Hôm nay hắn lại ôm một cô nương trước mặt mọi người, cũng khó trách Âu Dương Nhu lại kinh ngạc như thế.

"Nhu Nhu, con chắc chắn người kia là đại ca con chứ?" Hồng Ngọc Kiều không tin.

"Không nhầm đâu ạ! Kể cả là quần áo, diện mạo, đều là đại ca không sai ạ! Đại ca còn nói Diệp Phong và Diệp Vũ đừng đi theo huynh ấy! Ai nha, cha mẹ, tự hai người đi coi trộm một chút là chẳng phải sẽ rõ ă!" Dứt lời, Âu Dương Nhu không đợi cha mẹ trả lời, liền kéo bọn họ về phía Lễ lâu.

* *

Rất nhanh sau đó, ba người đã tới Lễ lâu. Nhưng khi bọn họ tới Lễ lâu thì vừa đúng lúc Âu Dương Hiên và Kỳ Tử Lam tiễn phu thê Kỳ Phi Bàng rời khỏi Tập Anh sơn trang, vì vậy không được gặp mặt.

"Người đâu?" Hồng Ngọc Kiều nhìn thật lâu, nơi đó còn chẳng có bóng dáng của con trai bà chứ đừng nói gì đến cô nương trong miệng Nhu Nhu.

"Ô? Rõ ràng mới vừa rồi vẫn còn ở đây mà!" Âu Dương Nhu nghi ngờ, hoài nghi liệu có phải khi nãy chỉ là một giấc mộng không.

"A, có rồi có rồi!" Âu Dương Nhu đột nhiên kêu lên.

"Con có rồi? Mấy tháng? Cha đứa bé là ai? Mẹ nhất định sẽ làm chủ giúp con!" Hồng Ngọc Kiều khẩn trương cầm tay Âu Dương Nhu hỏi.

Âu Dương Hoa đứng ở một bên không khỏi thở dài một hơi. Lão bà bảo bối này của ông đã hơn bốn mươi tuổi rồi mà tính tình vẫn bất định, già rồi mà cứ như tiểu cô nương, nhưng đây chính là điểm ông thích ở lão bà nhà mình.

"Mẹ, mẹ nói gì thế! Con nói là đại ca và vị cô nương kia đến rồi!" Âu Dương Nhu chỉ vào hai người ngay phía trước đang đi về phía bọn họ.

Âu Dương Hoa và Hồng Ngọc Kiều nhìn theo hướng con gái chỉ, quả nhiên thấy con trai của mình đang dắt tay một cô nương.

"Hiên nhi, sao con không ở Nghĩa lâu? Vị cô nương này là ——" Hồng Ngọc Kiều thấy thế vội vàng tiến lên làm bộ "vô tình gặp gỡ" với con trai.

"Cha, mẹ, để con giới thiệu với hai người, vị cô nương này tên là Kỳ Tử Lam, sáu năm trước chính nàng và tiền bối Kỳ Phi Bằng đã cứu con. Lam nhi, đây là cha và mẹ ta."

"Bá phụ, bá mẫu, chào hai bác!" Kỳ Tử Lam chào hỏi phu thê Âu Dương Hoa. Khi nàng nhìn lên thấy cha mẹ của Âu Dương Hiên thì mắt bỗng chốc sáng lên. Nàng thầm nghĩ ngoại hình của cha mẹ Hiên đại ca thật là đẹp, khó trách khi lớn lên Hiên đại ca lại tuấn kiệt như vậy!

Mà lúc Hồng Ngọc Kiều thấy Kỳ Tử Lam thì vô cùng yêu thích, hận không thể bắt Hiên nhi nhà bà cưới vợ ngay lập tức.

"Kỳ Tử Lam? Cháu chính là cô con gái mất tích của Kỳ Phi Bằng?" Âu Dương Hoa nghi ngờ.

"Vâng." Kỳ Tử Lam cung kính trả lời.

"Vậy mười năm trước đó cháu đã ở đâu?"

Kỳ Tử Lam ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Âu Dương Hiên.

"Cha, đó là chuyện riêng của nàng, cha mẹ nàng cũng không biết, chúng ta cũng đừng làm khó nàng." Âu Dương Hiên không thích phụ thân ép hỏi Lam nhi.

"Đúng vậy, bạn già, chuyện này không liên quan đến chúng ta, ông hỏi nhiều làm gì?" Hồng Ngọc Kiều cũng ủng hộ.

"Đúng vậy! Cha, cha đừng quản nhiều chuyện như vậy!" Đột nhiên Âu Dương Nhu liếc thấy nha hoàn bên người của Thiệu Lâm đang dìu nàng tới đây, "Ah, Lâm biểu tỷ cũng tới kìa!"

"Vậy mấy người trẻ tuổi các con cứ hàn huyên một chút đi! Hai ông bà già chúng ta không ở đây làm vương mất mấy đứa nữa." Hồng Ngọc Kiều kéo trưởng phu cùng rời đi.

"Hiên biểu ca ——" Giọng nói yêu kiều của Thiệu Lâm càng ngày càng rõ ràng cùng với sự tiếp cận của nàng.

"Thiệu Lâm, đây là Lam nhi. Lam nhi, đây là biểu muội của ta: Thiệu Lâm, đây là muội muội của ta: Nhu Nhu, ta đã từng nhắc đến muội ấy với muội, còn nhớ không?" Âu Dương Hiên giới thiệu một cách đơn giản.

"Là Nhu tỷ tỷ, muội nhớ chứ! Hiên đại ca đã kể rất nhiều chuyện về tỷ cho muội nghe!" Kỳ Tử Lam hưng phấn nói, "Lâm biểu tỷ, muội có thể gọi tỷ như vậy được không?" Kỳ Tử Lam chớp đôi mắt to nhìn Thiệu Lâm, thân thiện hỏi.

"Tất nhiên là có thể rồi." Thiệu Lâm mỉm cười, dịu dàng trả lời. "Oa, Lâm biểu tỷ cười thật đẹp! Cha suốt ngày mắng muội không hiểu quy củ, cha thường nói nữ hài tử thì phải có bộ dáng của nữ hài tử. Muội nghĩ bộ dáng của nữ hài tử mà cha muội nói nhất định là giống như bộ dáng của Lâm biểu tỷ. May mà cha muội không thấy, nếu không cha lại nhân cơ hội này giáo huấn muội một trận." Kỳ Tử Lam le lưỡi, mặt sùng bái nhìn Thiệu Lâm.

"Còn tỷ thì sao? Sao Lam nhi lại không nói đến tỷ, chẳng lẽ tỷ không có bộ dáng của nữ hài tử à?" Âu Dương Nhu không cam lòng hỏi.

"Muội ấy hả, sợ là khó lắm!" Không đợi Kỳ Tử Lam trả lời, Âu Dương Hiên đã nhanh nhẩu mĩa mai.

"Đại ca, sao huynh lại nói như vậy, dầu gì muội cũng là muội muội ruột của huynh mà!" Âu Dương Nhu cong môi lên, bất mãn nói.

"Chính bởi vì muội là muội muội ruột của huynh nên huynh mới nói những lời thật lòng với muội! Nếu là người khác, huynh đây lưỡi phải phải mở miệng." Âu Dương Hiên lộ ra nụ cười hiếm có.

"Vậy còn muội? Chắc muội không giống như những gì cha muội nói là 'hồng' chứ?" Kỳ Tử Lam cau mày, mặt lo âu nhìn hần.

"Đồ ngốc, muội ấy hà, chỉ cần là chính mình, vui vẻ là tốt rồi, đừng lo lắng linh tinh!" Âu Dương Hiên vỗ vỗ đầu nàng. Hắn yêu chính là bộ dáng này của nàng, cũng không hy vọng nàng vì thế mà hao tổn tinh thần.

Thiệu Lâm bị lãng quên cố ý ho khan vài tiếng, mới thu hút được sự chú ý của mọi người.

"Thiệu Lâm, thân thể muội không tốt, sao lại ra ngoài hứng gió vậy, mau trở về phòng nghỉ ngơi đi!" Âu Dương Hiên lo lắng bệnh của nàng lại tái phát, nên quan tâm khuyên nhủ.

"Hiên biểu ca, Lâm Lâm nghe nói có người xông lên núi, cho nên mới ra ngoài xem một chút." Thiệu Lâm từ nãy tới giờ không hề rời mắt khỏi Âu Dương Hiên, mà nàng cũng kỳ vọng ánh mắt của hắn có thể dừng trên người nàng, cẩn thận nhìn nhìn nàng, nhưng khiến nàng kinh ngạc chính là: từ đầu đến cuối ánh mắt của Hiên biểu ca chỉ chú ý đến cô nương tên là Lam nhi, hơn nữa rõ ràng huynh ấy còn nở nụ cười.

Tối Kinh Thiên nhai mấy năm này, số lần Hiên biểu ca cười có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng hôm nay trên mặt Hiên biểu ca luôn mang theo tươi cười. Chẳng lẽ mình chưa đủ tốt sao? Rốt cuộc cô nương Lam nhi đó là tốt hơn nàng ở chỗ nào?

"Không có chuyện gì, đừng lo lắng, Hạnh nhi, đưa tiểu thư trở về phòng." Âu Dương Hiên nói với nha hoàn bên người Thiệu Lâm, ngay sau đó lại xoa người nói với Kỳ Từ Lam: "Đến đây đi, ta dẫn muội đến chỗ khác thăm quan."

"Thân thể Lâm biểu tỷ không tốt sao? Lam nhi có biết chút y thuật, hay là để Lam nhi khám giúp tỷ!" Nói xong, Kỳ Từ Lam liền đưa tay muốn bắt mạch cho Thiệu Lâm.

Ai ngờ nàng vừa mới đụng phải cổ tay Thiệu Lâm thì Thiệu Lâm liền ghét bỏ hất tay của nàng ra, "Đừng đụng vào ta!"

Mặc dù mới ở chung một lát, nhưng nàng lập tức cảm nhận được Kỳ Từ Lam có đầy tính uy hiếp với nàng. Nhất định là nàng ta tới cướp biểu ca đi, nàng ta là kẻ địch, nàng còn lâu mới để cho nàng ta chạm vào mình. Huống chi nàng ta mới mấy tuổi, làm sao có thể biết y thuật được?

"Muội. muội không có ý, muội chỉ muốn giúp một tay." Kỳ Từ Lam luống cuống tay chân nhìn Âu Dương Hiên.

"Hạnh nhi, đưa tiểu thư trở về phòng." Âu Dương Hiên trầm giọng ra lệnh. Không ai được đối xử với Lam nhi như vậy, cho dù là biểu muội của hắn cũng không thể làm như thế!

Thiệu Lâm vừa nghe thấy giọng điệu như muốn đuổi người của Âu Dương Hiên, cặp mắt lập tức bị một tầng sương bao phủ, hốc mắt đã chứa đầy nước, nhưng Âu Dương Hiên vẫn không có bất cứ hành động nào. Nàng không thể tin được Hiên biểu ca lại đối xử với nàng như vậy. Nhất thời nàng cứ đứng ngây ngẩn, chỉ có thể để mặc Hạnh nhi đỡ trở về phòng.

"Hiên đại ca, Lâm biểu tỷ bị hành động của muội làm cho khóc à?" Kỳ Từ Lam hoang mang.

"Không đâu, muội đừng để trong lòng. Đến đây đi!" Âu Dương Hiên vô cùng cưng chiều nhìn về mặt tổn thương của Kỳ Từ Lam.

"Muội cũng muốn đi!" Âu Dương Nhu kêu giật lên như mới vừa tỉnh dậy sau cơn mê. Vừa nãy nàng cũng bị dọa sợ, tuyệt đối không ít hơn Thiệu Lâm. Đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy đại ca nổi nóng không phải vì chuyện công việc! Xem ra, cô bé Lam nhi này chiếm một vị trí khá quan trọng trong lòng đại ca. Nhưng Lâm biểu tỷ thật đáng thương, đợi chờ nhiều năm như vậy mà vẫn không có cách nào khiến đại ca động lòng!

"Muội mau đi rèn luyện tính tình đi, để tránh không ai thêm lấy!" Âu Dương Hiên không quay đầu lại nói.

"Đại ca!" Âu Dương Nhu giận đến dậm chân tại chỗ.

* * *

"Oa —— lớn quá, nơi này còn lớn hơn cả Yên Lam sơn trang nữa!" Kỳ Từ Lam liền tiếp thốt ra những lời cảm thán.

Giờ phút này Âu Dương Hiên không ở Nghĩa lâu xử lý bang vụ, lại cùng với một tiểu cô nương đi dạo tất cả các uyển, tất cả các thành viên ở tất cả các lâu các uyển đều sững sờ vì chuyện này nhưng mọi người không ai dám nói năng gì dù chỉ là tiếng 'hừ' nhỏ. Thế nhưng trong số đó có người không hề sợ đại đương gia sẽ nổi giận, cố tình đến chắn trước mặt Âu Dương Hiên và Kỳ Từ Lam.

"Ha ha ha, tiểu cô nương thật là xinh đẹp! Từ đâu tới vậy?" Công Tôn Dục cười có thâm ý khác.

"Ta xinh đẹp mà còn cần huynh nhận xét à? Mọi người đều quá rõ ràng rồi, cần gì huynh phải tới tán dương, huynh đúng là rể hành mà!" Sự hứng thú khi chinh người của Kỳ Từ Lam lại trỗi dậy. Không có cách nào, ai bảo "rể hành" này lại cười đến gian trá như thế!

"Ta không phải cù hành!" Công Tôn Dục tức giận kêu to.

"Vậy thì là tôi rồi!" Kỳ Từ Lam sử dụng bản lĩnh 'guồng mặt ngây thơ'.

Công Tôn Dục bị Kỳ Từ Lam chinh, mặt lúc trắng lúc xanh, một câu cũng không nói nên lời.

Âu Dương Hiên đứng bên cạnh liếc mắt nhìn cười, không để cho mình cười thành tiếng. Mộ Dung Ngạo đi cùng Công Tôn Dục mặt không thay đổi quan sát tiểu cô nương như con quỷ nhỏ nghịch ngợm bên cạnh Âu Dương Hiên.

"Hiên đại ca, không sao đâu mà! Huynh cứ cười thành tiếng đi không ai để ý đâu, nhìn lâu sẽ bị nội thương đấy! Mặc dù Lam nhi biết chút y thuật, nhưng chữa trị nội thương thì muội đây chưa đủ lão luyện!" Kỳ Tử Lam rất phóng khoáng vỗ vỗ bả vai Âu Dương Hiên.

Giờ phút này Âu Dương Hiên cũng không nhận được nữa, nhất thời cười phá lên. Hình tượng bình tĩnh, nghiêm túc hằng ngày của hắn đã bị phá hủy hoàn toàn chỉ trong tích tắc.

"Ah? Vị đại ca mặt không biểu cảm này là ai vậy? Xin chào, ta tên là Kỳ Tử Lam, đây là lần đầu tiên ta đến quý bảo địa, xin hỏi tôn tính đại danh của vị đại ca này?" Người vói về mặt không thay đổi trước mắt lại khơi lên sự hứng thú của Kỳ Tử Lam. Hiên đại ca cười đến nghiêng ngả vậy mà khóe miệng hắn ngay cả động cũng không động lấy một lần, thật là quái dị!

"Mộ Dung Ngạo." Hắn trả lời một cách ngắn gọn.

"Hạp hời!" Kỳ Tử Lam không hài lòng nói, "Hiên đại ca, huynh có cảm thấy người này rất hạp hời không!?" Kỳ Tử Lam kéo kéo ống tay áo Âu Dương Hiên hỏi.

"Tại sao?" Công Tôn Dục vốn giận đến không muốn nói thêm lời nào vẫn tò mò hỏi. Từ trước đến giờ chỉ có người ta nói Mộ Dung Ngạo người cũng như tên, vô cùng kiêu ngạo, chứ chưa từng có người nào nói hắn hạp hời, hơn nữa còn là một tiểu cô nương lần đầu gặp mặt!

Âu Dương Hiên đang cười như nắc nẻ cũng ngừng lại, chuẩn bị nghe Kỳ Tử Lam phát biểu suy nghĩ vĩ đại của nàng; mà nhân vật chính Mộ Dung Ngạo cũng nhưn mày, chờ nghe Kỳ Tử Lam giải thích.

Kỳ Tử Lam háng giọng, lớn tiếng tuyên bố ——

"Bởi vì ta nói tổng cộng hai mươi ba chữ, mà hắn lại hạp hời chỉ trả lời ta ba chữ! Làm ơn, đầu gì hắn cũng nên đáp: Xin chào, ta tên là Mộ Dung Ngạo; hoặc là nói: rất hân hạnh được biết cô nương, ta là Mộ Dung Ngạo; nếu không nữa thì cũng có thể nói: ta là Mộ Dung ngạo, cô nương đã quen với nơi đây chưa? Bằng không hắn cũng có thể nói."

Kỳ Tử Lam còn có một đồng lòng thoại chưa nói ra thì Công Tôn Dục và Âu Dương Hiên đã không khách khí cười phá lên.

"Cho nên ta nói cá tính của huynh chẳng giống với tên huynh chút nào, chỉ là quý hạp hời mà thôi! Thôi, không nói chuyện với hai người nữa, Hiên đại ca, chúng ta đến nơi khác đi dạo một chút, đừng để ý đến bọn họ nữa, chúng ta đi thôi!" Kỳ Tử Lam kéo Âu Dương Hiên rời đi, "Sau này còn gặp lại! Cù tòi và quý hạp hời." Kỳ Tử Lam không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên hướng về phía sau vẫy vẫy, coi như nói lời từ biệt.

"Xem ra Kinh Thiên nhai của chúng ta sẽ có một kiếp nạn lớn, mà lão bà tương lai của lão đại chính là đại tai ương." Mộ Dung Ngạo lắc đầu một cái, cất bước đi về phía Cúc uyển.

"Ta. ta đồng ý, tiểu. quý hạp hời, ha ha ha ——" Công Tôn Dục ôm bụng cười nghiêng ngả tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Cho Đại Đường Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Hiên đại ca, nơi này thật đẹp!" Kỳ Tử Lam hưng phấn gần như hét lên.

Bọn họ đi tới một chỗ sơn cốc u tĩnh*. Hiện ra trước mắt bọn họ là một dòng suối trong suốt có thể nhìn thấy đáy, phía trên cao còn có một thác nước lớn từ trên cao đổ xuống làm cho bọt nước và hơi nước tràn ngập bốn phía, như thể ‘tiên cảnh ở nhân gian’ khiến Kỳ Tử Lam vừa nhìn một cái là đã yêu thích nơi đây. (*u nhã + tĩnh mịch)

"Sau này muội có thể thường xuyên tới đây chơi, nhưng phải có người đi cùng mới được."

Âu Dương Hiên thấy Kỳ Tử Lam đến chỗ tảng đá bên bờ suối ngồi xuống thì liền bắt đầu hối hận đã mang nàng tới nơi này, bởi vì giờ khắc này nàng đã còi gầy, kéo lần váy, thả hai chân trắng nõn vào trong nước, chơi trò đập nước.

"Lam nhi, cẩn thận một chút, đừng để người bị ướt, sẽ bị cảm lạnh đó." Âu Dương Hiên đến gần Kỳ Tử Lam tốt bụng khuyên bảo nàng, lại bị nàng bắt ngờ té đầy nước lên người, "Được lắm! Dám đánh lên ta, hãy xem sự lợi hại của ta đây."

"Haha, kỹ thuật của Hiên đại ca kém quá, Lam nhi chỉ bị ướt mỗi chân, những chỗ còn lại vẫn khô ráo này!" Kỳ Tử Lam nhảy lên một tảng đá khác, nhìn hắn một cách khiêu khích.

Trước sự khiêu khích của Kỳ Tử Lam, Âu Dương Hiên bắt đầu đuổi theo nàng, rồi sau đó hai người bọn họ quyết định đứng trong nước, chơi trò té hất đối phương.

Cho đến khi sắc trời dần tối, Âu Dương Hiên mới cùng Kỳ Tử Lam trở lại nơi ở của mình ở Anh uyển - Phong Vân lâu. Khi bọn hắn tiến vào Phong Vân lâu thì chỉ có một nha hoàn xấp xỉ tuổi Kỳ Tử Lam đang quét dọn ở bên trong.

"Lam nhi, nha hoàn này tôi là để hầu hạ muội. Sau này có chuyện gì hoặc muốn thứ gì cứ tìm người này là được. Ban ngày ta phải xử lý một vài sự vụ, ngày thường nha hoàn này sẽ đi theo bên cạnh muội, có thể ở cùng muội. Muội cũng có thể đi tìm Nhu Nhu." Âu Dương Hiên kéo Kỳ Tử Lam ngồi xuống.

"Hiên đại ca, chắc không phải huynh bảo nàng ấy nhân tiện giám thị Lam nhi, xem xem Lam nhi có hay nghịch ngợm gây chuyện hay không đó chứ?" Kỳ Tử Lam một câu đã nói toạc ra ý đồ của Âu Dương Hiên.

"Thật là, nếu bị đã bị muội phát hiện thì ta đây cũng đành thừa nhận vậy. Đừng nói những chuyện này nữa, dù sao nàng ấy cũng luôn phải ở cạnh muội, muội hãy đặt cho nàng ấy một cái tên trước đi!"

Kỳ Tử Lam nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát mới ngẩng đầu nhìn nha hoàn kia, "Gọi Tiểu Ngư Nhi, em thấy có được không?"

"Tiểu thư thích là được ạ, nô tỳ không có ý kiến, toàn bộ đều nghe tiểu thư phân phó." Nha hoàn kia cúi đầu nói.

"Đừng gọi ta tiểu thư, ta cũng không phải là tiểu thư ở đây, gọi ta Lam nhi là được." Kỳ Tử Lam cau mày.

"Tiểu thư là thiên kim, Tiểu Ngư Nhi không dám gọi thẳng khuê danh của tiểu thư."

"Tiểu Ngư Nhi, em nghe không hiểu lời ta nói sao? Bảo em đừng gọi ta là tiểu thư nữa mà!" Kỳ Tử Lam có chút tức giận.

Tiểu Ngư Nhi quay đầu nhìn về phía Âu Dương Hiên, mặt kinh hoàng nhờ hắn giúp đỡ: "Lam nhi, nếu muội đã muốn ở lại đây một thời gian thì nàng ấy gọi muội tiểu thư cũng là việc nên làm. Muội đừng tức giận, muội không nhìn thấy nàng ấy đã bị muội dọa cho sợ đến nổi sắc mặt trắng bệch rồi à?" Âu Dương Hiên dịu dàng dụ dỗ Kỳ Tử Lam đang chu môi bên cạnh.

Kỳ Tử Lam quay đầu đi nhìn về phía Tiểu Ngư Nhi. Lời Hiên đại ca nói không sai, Tiểu Ngư Nhi quả nhiên bị nàng dọa đến nổi sắc mặt tái nhợt, còn toát cả mồ hôi lạnh nữa! Nàng thật sự hung dữ như vậy sao?

Chỉ là, nếu Tiểu Ngư Nhi sợ nàng như vậy, vậy sẽ không cần phải lo lắng nàng ấy sẽ giám thị mình, nói không chừng đến lúc đó còn có thể nhờ Tiểu Ngư Nhi giúp một tay cùng tìm tòi tiêu khiển! Kỳ Tử Lam nghĩ tới đây mặt mày không khỏi hớn hờ.

"Được rồi, Tiểu Ngư Nhi, em thích gọi tiểu thư thì cứ gọi đi! Dù sao ta cũng chẳng mất miếng thịt nào." Kỳ Tử Lam ra dáng đại nhân có đại lượng nói. Âu Dương Hiên ngồi bên cạnh nàng không nhịn được bật cười.

Tiểu Ngư Nhi vội vàng gật đầu như bầm tỏi.

"Được rồi, Lam nhi, muội hãy để cho Tiểu Ngư Nhi giúp muội thay quần áo, đợi lát nữa còn phải dùng bữa cùng cha mẹ ta!"

"Tại sao phải thay quần áo? Không phải bộ này rất được rồi sao?" Kỳ Tử Lam không hiểu hỏi.

"Mới vừa nghịch nước y phục đều ướt hết rồi, ta không hi vọng muội sẽ bị cảm lạnh. Đi đi!" Âu Dương Hiên dắt Kỳ Tử Lam lên lầu, Tiểu Ngư Nhi theo phía sau.

Tiểu thư và thủ lĩnh thật xứng đôi, họ vốn là một đôi 'trai tài gái sắc'! Tiểu Ngư Nhi thầm nghĩ.

Âu Dương Hiên mang theo Kỳ Tử Lam đến cửa phòng nàng, sau đó đi qua phòng bên cạnh, còn Tiểu Ngư Nhi đương nhiên là đi theo Kỳ Tử Lam vào phòng rồi!

Âu Dương Hiên đang thay quần áo trong phòng của mình thì giọng nói trong trẻo của Kỳ Tử Lam truyền từ phòng cách vách đến ——

"Tiểu Ngư Nhi, em vào làm gì? Ta muốn thay quần áo, em mau đi ra đi!"

"Tiểu Ngư Nhi muốn hầu hạ tiểu thư thay quần áo mà!" Nghe ra được giọng điệu của Tiểu Ngư Nhi hết sức vô tội.

"Ta có tay có chân, chẳng lẽ không tự mình thay được sao! Ta mặc kệ, em không đi ra ngoài ta sẽ không thay!"

Âu Dương Hiên biết xưa nay Kỳ Tử Lam không thích nha hoàn theo hầu ở bên, xem ra thói quen không thích được hầu hạ của nàng không thay đổi gì so với sáu năm trước, dù chỉ là một chút.

Âu Dương Hiên nhanh chóng thay quần áo rồi đi tới ngoài cửa, dùng truyền âm nói với Tiểu Ngư Nhi: "Tiểu Ngư Nhi, ngươi ra ngoài trước đi, đợi lát nữa vào chải đầu giúp nàng là được."

Tiểu Ngư Nhi đột nhiên nghe thấy có người ở nói chuyện với nàng, đầu tiên là sợ hết hồn, sau lại nhận ra là đó là giọng nói của thủ lĩnh nên liền theo lời chuẩn bị lui ra khỏi phòng.

"Tiểu thư, người thay xong quần áo liền kêu Tiểu Ngư Nhi một tiếng, Tiểu Ngư Nhi sẽ lập tức đến chải đầu giúp người." Dứt lời, Tiểu Ngư Nhi liền đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chỉ chốc lát sau Kỳ Từ Lam thay xong quần áo nói vọng ra ngoài: "Tiểu Ngư Nhi, em có thể vào rồi!"

Tiểu Ngư Nhi vừa nghe thấy nàng gọi liền đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Kỳ Từ Lam ngồi ngay ngắn ở trước gương, đang cõi dây cột tóc trên đầu. Thoáng chốc, một đầu tóc dài đen nhánh như thác ‘đổ’ xuống, xõa trên vai nàng.

"Tóc của tiểu thư thật đẹp, vừa đen vừa bóng, khiến Tiểu Ngư Nhi rất hâm mộ!" Tiểu Ngư Nhi nói lời ca ngợi từ nội tâm.

"Tóc của ta đẹp? Vậy ta đây không đẹp sao?" Kỳ Từ Lam giả bộ nổi giận. Ha ha! Rốt cuộc nàng đã bắt được cơ hội chinh Tiểu Ngư Nhi rồi, ai bóa Tiểu Ngư Nhi cứ không nghe lời nàng.

"Tiểu. tỳ, tỳ hiểu lầm rồi, ý của Tiểu Ngư Nhi không là như vậy!" Xem ra Tiểu Ngư Nhi đang lo lắng muốn chết.

"Vậy chứ em có ý gì? Em nói ta nghe thử xem." Kỳ Từ Lam thăm cười nghiêng ngả! Nhìn dáng vẻ căng thẳng của Tiểu Ngư Nhi đúng là vô cùng thích thú.

"Em." Tiểu Ngư Nhi nhất thời không biết nên giải thích như thế nào.

Đúng lúc này, Âu Dương Hiên đi vào phòng, Tiểu Ngư Nhi thấy có người tới, lập tức thờ phào nhẹ nhõm như thể vừa được lệnh đặc xá.

"Lam nhi, muội lại buộc bình rồi." Âu Dương Hiên nhận lấy cây lược gỗ trong tay Tiểu Ngư Nhi, bắt đầu chải tóc giúp Kỳ Từ Lam.

"Người ta có đâu!" Kỳ Từ Lam chột dạ cúi đầu! Thật là, Hiên đại ca lúc nào cũng có thể nhìn thấu được ý nghĩ trong đầu nàng, chẳng ‘dễ chơi’* chút nào. (*ý nói bạn Hiên ‘khó chơi’)

Cũng không lâu sau, Âu Dương Hiên liền búi tóc thay Kỳ Từ Lam.

"Oa —— Hiên đại ca thật là lợi hại, còn biết cả búi tóc nữa! Lam nhi rất bội phục nha, Lam nhi nhớ trước kia Hiên đại ca chỉ biết buộc tóc thành bím thôi!"

Kỳ Từ Lam nhớ lại tình hình lần đầu tiên Âu Dương Hiên chải tóc giúp nàng, lần đó cũng không phải chỉ dùng ‘thê thảm không nở nhìn’ là có thể hình dung. Nhớ đến tóc của nàng lúc ấy bị hắt chải, toàn bộ quần ở một chỗ, khiến nàng không thể làm gì khác hơn là nhìn đau cắt bỏ phần tóc dài đến eo. Sau đó Âu Dương Hiên vẫn kiên trì, nhất định phải học được cách chải tóc, nhưng mãi cho đến một ngày trước khi hắt rời khỏi Yên Lam sơn trang, hắt cũng chỉ học được cách buộc thành bím tóc, nhưng hắt nói không sao, dù sao tóc nàng cũng chỉ buộc được thành bím, như vậy hắt chỉ cần học được cách buộc bím tóc là đủ rồi.

Không ngờ sáu năm không gặp, Hiên đại ca lại có thể biết búi tóc rồi!

Thật ra thì Âu Dương Hiên là đặc biệt học vì Kỳ Từ Lam, bởi vì hắt biết nàng không thể nào mãi mãi chỉ buộc tóc bím được, cho nên sau khi hắt trở lại Kinh Thiên nhai đã đặc biệt nhờ Nhu Nhu dạy hắt.

Hắt khẽ mỉm cười, "Sáu năm không gặp, muội đã trưởng thành."

"Đó là đương nhiên thôi, làm gì có người nào mà mãi không lớn lên chứ! Nhưng Lam nhi thấy rất buồn bức, sao Hiên đại ca huynh vẫn mang bộ dáng của sáu năm trước, chẳng thay đổi chút nào cả? Bây giờ huynh đã cao hơn, lớn hơn nhưng sao gương mặt vẫn chẳng khác gì sáu năm trước vậy?" Kỳ Từ Lam nhìn Âu Dương Hiên trong gương, tò mò hỏi.

"Ta sợ mình trưởng thành quá nhanh khiến muội cảm thấy ta đã già đó!" Âu Dương Hiên cười trả lời. Trên thực tế, từ nhỏ hắt đã có gương mặt của oa nhi, cho nên mặc dù cũng đã hai mươi mấy tuổi nhưng nhìn như mới mười mấy tuổi. Ra ngoài mà nói hắt chính là thủ lĩnh của lãnh địa Thanh Long, sợ rằng không có một ai tin.

"Già rồi thì sao chứ, ai rồi cũng sẽ già mà! Hiên đại ca cuối cùng vẫn là Hiên đại ca, mà Lam nhi cũng vẫn là Lam nhi hay nghịch ngợm gây sự khi còn bé đó thôi!" Kỳ Từ Lam chẳng mấy để ý đến chuyện trở nên già dặn.

"Đó mới chính là Lam nhi tốt của ta." Hắt nhẹ nhàng đặt lược lên bàn, dắt Kỳ Từ Lam chuẩn bị xuống lầu. "Tiểu Ngư Nhi, không còn chuyện của người nữa, người lui xuống đi!"

Âu Dương Hiên mang theo Kỳ Từ Lam đến Hà uyển.

* * *

Dùng xong bữa tối, bởi vì Kỳ Từ Lam đã có một ngày mệt mỏi nên đi ngủ sớm một chút. Mà cũng bởi vì nàng đến làm trễ nãi công chuyện nửa ngày nên Âu Dương Hiên phải đến Nghĩ lâu, tiếp tục công việc còn dang dở.

"Thủ lĩnh, Thiệu cô nương đang ở ngoài cửa, cô nương ấy nói có chuyện quan trọng." Thị vệ Diệp Vũ đẩy cửa vào.

Thủ lĩnh trước nay không thích bị quấy rầy lúc đang xử lý bang vụ, nhưng Diệp Vũ - thân là một trong những thị vệ cận thân của thủ lĩnh - lại không chịu nổi Thiệu Lâm khổ sở cầu khẩn, chỉ đành phải mạo hiểm bị trách mắng đi thông báo.

"Vào lúc này? Để cho muội ấy vào đi!" Âu Dương Hiên nhú mày, Thuộc Lâm luôn không biết cách chăm sóc bản thân, thân thể suy yếu như vậy mà còn chạy loạn khắp nơi vào lúc đêm tối thất lạnh.

"Thuộc cô nương, mời vào." Diệp Vũ đẩy cửa ra, cung kính nói.

Thuộc Lâm gật đầu một cái, cất bước vào trong phòng.

"Thuộc Lâm, chuyện quan trọng gì mà khiến muội trẻ thế còn chạy đến đây? Hạnh nhi đâu?" Âu Dương Hiên vừa thấy Thuộc Lâm liền đứng dậy đi tới trước mặt nàng.

"Hiên biểu ca, không liên quan đến Hạnh nhi, là do muội nhất quyết muốn đến. Muội bảo muội ấy chờ ở ngoài cửa."

"Có chuyện gì nói đi!"

"Muội." Thuộc Lâm chần chờ, không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Thuộc Lâm, có gì nói cứ nói thẳng, không sao."

"Hiên biểu ca, vì sao huynh để cho vị Kỳ cô nương kia vào ở Phong Vân lâu? Phong Vân lâu không phải trừ Hiên biểu ca ra, chỉ có thể tử tương lai của huynh mới có thể ở sao?" Đột nhiên nghe tin Kỳ Tử Lam được an bài ở Phong Vân lâu, lòng của nàng gần như vỡ nát. Nơi đó chỉ có thể tử tương lai của Hiên biểu ca mới có thể ở, chẳng lẽ ý huynh ấy là. Không, nhất định không phải như thế!

"Thuộc Lâm, nếu như muội đã biết quy củ của lãnh địa Thanh Long thì cũng nên rõ ràng đó là có ý gì. Chỉ cần Lam nhi gật đầu, nàng ấy sẽ trở thành thê tử của ta. Chuyện này ta đã quyết định vào sáu năm trước." Hắn biết tình cảm Thuộc Lâm dành cho hắn, cũng nên đến lúc thức tỉnh muội ấy rồi.

"Tại sao? Tại sao vậy?" Thuộc Lâm mắt ngấn lệ, che mặt lao ra khỏi Nghĩ lâu.

"Thủ lĩnh, Thuộc cô nương." Diệp Vũ thấy Thuộc Lâm tông cửa xông ra, rất lo lắng.

"Người đi theo xem xem! Sau khi xác định muội ấy trở về phòng, người trở về bẩm báo."

"Rõ" Diệp Vũ vừa xoay người một cái đã ở ngoài mấy trượng.

"Chỉ mong muội ấy sẽ hiểu." Âu Dương Hiên ý vị sâu xa thờ dài nói.

* * *

"Tại sao? Tại sao lại như vậy? Người vào ở Phong Vân lâu phải là ta, không phải sao?" Thuộc Lâm chạy trở về phòng, nằm lì ở trên giường khóc.

"Tiểu thư, đừng khóc nữa mà! Khóc nhiều sẽ hại thân." Hạnh nhi ngồi ở mép giường an ủi nàng.

"Hạnh nhi, người nói cho ta biết, nói cho ta biết rốt cuộc là tại sao?" Thuộc Lâm ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt khóc đến sưng đỏ nhìn Hạnh nhi.

"Tiểu thư, cô cũng đừng quá đau lòng. Không bằng như vậy đi, cô ngủ một lát, ngày mai Hạnh nhi tìm cách giúp cô!"

"Tìm cách? Bây giờ còn có thể nghĩ ra cách gì được đây?" Giọng của Thuộc Lâm vô cùng tuyệt vọng.

"Tiểu thư, biện pháp là do người nghĩ ra, nghĩ ngợi thật tốt đi đã! Nếu không cô mệt chết rồi, cho dù có cách cũng không thể sử dụng!" Hạnh nhi dịu dàng dụ dỗ nàng.

"Được rồi!" Thuộc Lâm lau nước mắt, bắt đầu đi để Hạnh nhi cởi áo khoác giúp mình.

Sắp xếp xong cho Thuộc Lâm, Hạnh nhi mới về trong phòng của mình.

Nhìn mảnh giấy được để dưới gối, Hạnh nhi nở nụ cười quý dị mà người ta không dễ dàng thấy được: nụ cười cực kỳ âm hàn.

* * *

Trên đời có một loại người, mục tiêu của bọn họ chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Thứ người như thế có mặt ở khắp nơi, mà trong lãnh địa Thanh Long vừa vặn có một người.

"Lam nhi, chúng ta cùng đến phía sau núi thưởng thức phong cảnh, nhân tiện thưởng thức điểm tâm ngon miệng, chỉ có hai người chúng ta thôi, không biết ý muội như thế nào?" Công Tôn Dục nở nụ cười mê người mê hoặc tất cả nữ nhân, hai mắt cứ nhìn chăm chăm Kỳ Tử Lam. Phía sau hắn còn một gã sai vặt xách theo giỏ trúc đi theo.

Kỳ Từ Lam vừa nghe đến có có đồ ăn ngon, không nói hai lời lập tức đồng ý, "Đương nhiên là được rồi! Củ tỏi kia, huynh cũng có chút thú vị đó nha!" Kỳ Từ Lam bảo Tiểu Ngư Nhi về Phong Vân lâu trước, nàng định cùng Công Tôn Dục đến phía sau núi thưởng thức bánh ngọt.

"Ta nói Lam nhi này, muội không thể gọi bằng cái tên khác được à? Có nhất thiết phải gọi ta là ‘củ tỏi kia’ không vậy? Tên gọi này nghe rất kỳ cục ." Công Tôn Dục gần như cầu khẩn.

"Vậy à? Ta cảm thấy rất hay mà, không tin huynh hỏi hần đi." Kỳ Từ Lam chỉ vào gã sai vặt sau lưng Công Tôn Dục. "Người cảm thấy như thế nào?"

"Tiểu. tiểu nhân không có ý kiến." Gã sai vặt ập a ập ứng đáp.

"Thấy chưa! Hần cũng không ý kiến gì, vậy khẳng định cái tên này hay đến mức người khác không có ý kiến. Huynh giữ lại dùng đi! Cái tên dễ nhớ như vậy không phải ai cũng nghĩ ra được đâu, và cũng không phải ai cũng có may mắn được nhận nó!" Kỳ Từ Lam lý luận quá kỳ quái khiến Công Tôn Dục nhất thời không đáp lại được.

Xem ra hần chỉ có thể chấp nhận số mệnh rồi! Có điều, tai tinh Kỳ Từ Lam này gây bao nhiêu tai họa cho hần thì hần sẽ đòi lại bấy nhiêu ở chỗ đại đương gia. Hần rất nóng lòng muốn xem phản ứng của Âu Dương Hiên! Nghĩ tới đây, Công Tôn Dục không nhịn được cười trộm trong lòng.

"Này, huynh không đi à! Nếu huynh không đi thì đưa luôn cho ta ăn đi!" Kỳ Từ Lam bước vài bước mới phát hiện Công Tôn Dục vẫn đang sững sờ tại chỗ. Nàng đành lớn tiếng gọi hần. Hần đi hay không đi nàng cũng chẳng sao cả, chỉ cần cho nàng bánh ngọt thôi, xong, hần muốn lên trời xuống đất nàng cũng lười để ý.

"Đi đi đi, tất nhiên là ta muốn đi rồi." Nếu hần không đi thì làm sao mà thực hiện trò đùa này được.

Công Tôn Dục nhận cái giỏ từ tay người sai vặt rồi kéo Kỳ Từ Lam đi về phía sau núi.

"Huynh đừng kéo tay ta, huynh không biết ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ à?" Kỳ Từ Lam gạt tay Công Tôn Dục ra, tức giận mắng.

"Lam nhi, sao muội thiên vị vậy? Đương gia vừa kéo vừa ôm muội muội vẫn cười hi hi. Ta mới chỉ kéo tay muội thôi mà muội đã trở mặt rồi!" Nét mặt Công Tôn Dục ‘đau lòng muốn chết’.

"Ta thiên vị đó, huynh có ý kiến gì không? Lúc ta còn bé đã quen biết Hiên đại ca, còn huynh, ta với huynh quen biết còn chưa đầy một tháng, sao huynh có thể xằng bậy được? Lại nói, cho dù ta quen biết huynh đã lâu đi chăng nữa nhưng nếu không có sự đồng ý của ta, huynh cũng không được động tay động chân với ta! Người xưa có câu: ‘ phi lễ chớ động ’, huynh không đọc sách à?" Kỳ Từ Lam nói lời lẽ chính đáng.

"Dạ, ta sai rồi, là ta không tốt, cầu xin muội đừng nói thêm nữa!" Công Tôn Dục lập tức cúi đầu xin tha. Kỳ Từ Lam nói hần như thể hái hoa tặc – một trong mười tội nặng nhất, để người khác nghe được thì thôi xong!

Kỳ Từ Lam thấy Công Tôn Dục bộ dạng ‘đã biết sai’, mới gạt đầu một cái, hất cằm lên bước đi một cách kiêu ngạo.

Công Tôn Dục thấy thế vội vàng đi theo.

* * *

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã tới đến phía sau núi.

"Này! Đã đến nơi rồi, lấy đồ ăn ra đi!" Kỳ Từ Lam ngồi ở trên cỏ, chuẩn bị ăn ngấu ăn nghiêng.

"Những loại bánh ngọt này là do ta đặc phái người xuống núi mua, đảm bảo muội ăn xong sẽ khen không ngớt miệng!" Công Tôn Dục mở giỏ trúc, lấy vài đĩa điểm tâm ngon mắt từ trong đó ra.

"Oa, nhìn bên ngoài thôi đã thấy ngon rồi!" Kỳ Từ Lam chà sát tay, nóng lòng muốn nhét tất cả vào trong bụng mình.

Công Tôn Dục trong lòng thật sự buồn bực ngồi một bên nhìn Kỳ Từ Lam quét sạch. . . một bàn điểm tâm. Những thứ đó ăn ngon đến mức ấy sao? Nhìn bộ dáng của nàng như thể từ lúc bị đuổi ra khỏi bụng mẹ đến giờ chưa được ăn bánh ngọt bao giờ vậy!

"Ừm, ăn ngon lắm, đúng là mỹ vị nhân gian mà!" Kỳ Từ Lam nuốt bánh ngọt trong miệng xuống, cảm thán.

"Lam nhi, muội thấy ta thế nào?" Công Tôn Dục nhìn Kỳ Từ Lam ăn gần xong mới mở miệng hỏi.

Kỳ Từ Lam cảm thấy khó hiểu liếc hần một cái, "Huynh muốn biết mình như thế nào? Chỗ kia có dòng suối kia, huynh đến gần đó chút là có thể nhìn thấy bóng mình rồi, nếu chê nhìn không rõ thì về nhà cầm gương lên soi chẳng phải sẽ biết à."

Công Tôn Dục không nhịn được vỗ vỗ cái trán, không biết là phải khen ngợi nàng thật thà đáng yêu, hay là phải mắng nàng đần, "Ý của ta không phải vậy, ta muốn hỏi muội là muội thấy ta nhìn như thế nào?"

"Huynh hả? Để ta nhìn chút." Kỳ Từ Lam nghiêm túc quan sát Công Tôn Dục từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, lại từ phải về trái, hơn thế còn đi vòng quanh hần một vòng, cẩn thận nhìn từ phía trước ra phía sau, "Ừ, khuôn mặt này của huynh nhìn không được đẹp lắm, nói về vóc người của huynh thì tay dài chân dài, ài! Nhìn một cách tổng thể chính là xấu đến độ không thể xấu hơn!" Kỳ Từ Lam nhin cười nói hết câu.

Công Tôn Dục nghe xong lời bình của Kỳ Tử Lam mà thiếu chút nữa té xỉu. Hắn nghĩ đáng đáp hắn cũng thuộc dạng anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, hấp dẫn biết bao nhiêu sự yêu thích của các lệnh ái danh môn, không ngờ nàng vừa nhận xét đã bị biến thành người xấu xí đến mức không chịu nổi!

Công Tôn Dục ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Kỳ Tử Lam đang cười gian, hả hê liếc hắn. Cuối cùng nàng thật sự không kiềm chế được mà cười ngặt nghẽo.

"Ha ha. Cười chết người rồi! Ta chỉ nói đùa vài câu mà huynh đã coi như thật! Người ngốc nhất thiên hạ không phải huynh thì con ai vào đây nữa!" Kỳ Tử Lam ôm bụng cười không ngừng.

"Kỳ Tử Lam!" Công Tôn Dục tức giận quát to, ra tay muốn đánh về phía nàng.

Kỳ Tử Lam bất ngờ lách người, an toàn ngồi trên cành của một cây đại thụ. "Cù tòi kia, huynh phải nghĩ kỹ rồi hãy làm nha! Nếu hôm nay huynh đụng đến một cọng lông tơ của ta, ta đảm bảo trong một tháng huynh sẽ không được ngủ ngon giấc. Ta sẽ khiến huynh phải sống trong sự sợ hãi!" Kỳ Tử Lam làm mặt vô tội đe dọa hắn nhưng vẫn không quên nở nụ cười ngọt ngào.

Kỳ Tử Lam vừa dứt lời lập tức hiệu quả. Công Tôn Dục từ từ để cánh tay vẫn đang trên không trung xuống.

"Coi như ta bại dưới tay muội." Công Tôn Dục nói một cách đầy thất bại. Nếu muốn tỷ thí võ công, Kỳ Tử Lam chắc chắn không bằng hắn, nhưng nói đến chính người thì không ai sánh kịp thủ đoạn của Kỳ Tử Lam, huống chi nàng còn là quả tim của Âu Dương Hiên, nếu hắn thật sự động đến nàng, không bị lột một lớp da mới là lạ!

"Coi như huynh thông minh! Nhưng huynh cứ yên tâm, ta sẽ không nói cho những người khác biết chuyện này." Kỳ Tử Lam cười nói. Nàng không biến sắc thu hồi Tú Hoa Châm - vốn định khiến Công Tôn Dục tê ngửa.

"Muội có thể xuống rồi đó." Nếu nàng không cẩn thận bị té thì kiểu gì hắn cũng phải chịu tội.

"Ta muốn nhảy xuống, huynh phải đỡ được ta đó nha!" Kỳ Tử Lam đứng trên cành cây hét lớn.

"Muội nhảy đi, ta sẽ đỡ được muội!" Công Tôn Dục giang hai cánh tay chuẩn bị đỡ nàng.

Kỳ Tử Lam làm bộ muốn nhảy xuống, nhưng 'bất thành linh' cành cây nàng đang đứng đột nhiên bị gãy khiến cho nàng ngã nhào xuống.

"Cẩn thận !!!!!" Công Tôn Dục căng thẳng kêu lên, vội vàng lao người về phía Kỳ Tử Lam. Đúng lúc hắn sắp đỡ được nàng thì bất ngờ có hai cánh tay khác đỡ được Kỳ Tử Lam trước hắn.

"Lam nhi!" Người ôm Kỳ Tử Lam vừa lo lắng vừa tức giận nói.

"Hiên đại ca." Kỳ Tử Lam chột dạ le lưỡi. Nàng biết mình lại sắp phải nghe giáo huấn rồi.

Sau khi đáp xuống đất, Âu Dương Hiên để Kỳ Tử Lam xuống.

"Muội trở về Phong Vân lâu trước chờ ta." Âu Dương Hiên trầm mặt, ra lệnh cho Kỳ Tử Lam.

"Có nhất định phải như vậy không?" Kỳ Tử Lam nhỏ giọng hỏi.

"Lam nhi!" Âu Dương Hiên trầm giọng quát.

"Được rồi được rồi!" Kỳ Tử Lam mím môi cúi đầu, đá hòn đá nhỏ trên đường, trở về Phong Vân lâu.

Sau khi Kỳ Tử Lam đi, chỉ còn lại hai người: Công Tôn Dục và Âu Dương Hiên.

"Đương gia, đệ không làm bất kỳ chuyện gì hết, là muội ấy tự mình leo lên cây." Công Tôn Dục thấy Âu Dương Hiên lạnh mặt, thoát nhìn người ta lạnh cả sống lưng nên vội vàng thanh minh. Từ nhỏ đến lớn, Âu Dương Hiên chưa bao giờ dùng vẻ mặt này nhìn hắn.

"Dục, ta không thích hành động ngày hôm nay của đệ. Tuy đệ là huynh đệ của ta, nhưng sự nhẫn nại của ta có giới hạn." Âu Dương Hiên lạnh lùng nói.

Thực ra khi hắn nghe được tin Lam nhi và Công Tôn Dục cùng nhau ra sau núi từ chỗ Tiểu Ngư Nhi là hắn đã cảm thấy không ổn lắm, vì vậy hắn vội vàng đến phía sau núi xem rốt cuộc là chuyện gì. Khi hắn thấy Lam nhi vừa nói vừa cười với Công Tôn Dục thì trong lòng càng khó chịu. Hắn biết Công Tôn Dục chỉ vì thử dò xét hắn, nhưng hắn vẫn không nhìn được mà tức giận. Lam nhi đối với hắn mà nói quá quan trọng, từ giây phút nàng xuất hiện trong sinh mệnh của hắn thì hắn đã biết mình không thiếu nàng. Từ tận sâu trong tim hắn, hắn đã sớm coi Lam nhi là thể tử của mình, tuyệt không cho phép những người khác chen vào.

"Đương gia, tiểu đệ biết sai rồi, huynh bớt giận đi!" Hắn thực sự đã được mở rộng tầm mắt. Không ngờ Âu Dương Hiên luôn thiên về tình cảm, không gần gũi sắc lại có sức ghen lớn như vậy.

"Đệ biết lỗi là tốt rồi. Thôi, thật ra vừa rồi ta cũng không nên đối xử với đệ như vậy." Âu Dương Hiên cảm thấy hết sức có lỗi với sự kích động vừa xong

của mình. Dù sao Công Tôn Dục cũng là bạn tri kỷ tình như thủ túc của hắn.

"Đương gia, huynh không cần phải tự trách, là đệ có lỗi trước." Công Tôn Dục tương đối thông cảm với tâm trạng lúc này của Âu Dương Hiên. Xem ra anh hùng quả thật khó qua ải mỹ nhân. May mà hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn làm anh hùng. "Đương gia, Lam nhi vẫn còn ở Phong Vân lâu chờ huynh đấy, mau đi đi!" Công Tôn Dục nhắc nhở.

Có Công Tôn Dục nhắc nhở Âu Dương Hiên như thể người vừa tỉnh mộng, bước nhanh về phía trong trang, còn Công Tôn Dục thì cười nhìn Âu Dương Hiên rồi đi.

Chương 6

Kỳ Tử Lam nghiêm chỉnh ngồi trước bàn trong phòng khách ở Phong Vân lâu, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Không lý nào Hiên đại ca thấy nàng ngã từ trên cây xuống mà lại giận dữ đến vậy. Hiên đại ca luôn luôn hiểu nàng rõ nhất. Trừ khi huynh ấy đã phát hiện ra chân tướng? Kỳ Tử Lam thầm kêu không ổn.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền vào. Kỳ Tử Lam lén lút liếc ra phía cửa, chỉ thấy Âu Dương Hiên đang nghiêm mặt đi vào Phong Vân lâu.

"Hiên đại ca." Kỳ Tử Lam gọi hắn một cách đáng thương. Trong tình huống hắn đang thịnh nộ như thế này nàng thật sự không chắc chiều này có tác dụng hay không.

"Tại sao lại có ý đánh gãy cành cây? Muội có biết làm như vậy là rất nguy hiểm không?!" Trên đường về Phong Vân lâu, Âu Dương Hiên đã cố gắng hết sức điều chỉnh tâm trạng của mình, hắn không muốn dọa Lam nhi. Nhưng vừa về tới Phong Vân lâu, lửa giận lại bốc lên không dự báo trước.

"Muội." Kỳ Tử Lam ấp a ấp úng hồi lâu mà vẫn không nặn ra được một câu giải thích hoàn chỉnh.

"Lam nhi, ta không muốn muội nói dối." Hắn biết lúc Lam nhi ở trên cành cây, thừa dịp Công Tôn Dục không chú ý đã cố tình phóng ám khí tạo vết rạn trên đó, làm nhánh cây gãy lìa và không ngừng lên xuống, khiến Công Tôn Dục nghĩ rằng nhánh cây đột nhiên bị gãy.

"Muội. Muội chỉ muốn dọa củ tỏi kia chút thôi, ai bảo hắn không tốt bụng chứ!" Kỳ Tử Lam vất vả lắm mới tìm được tiếng nói của mình, "Mặc dù muội không biết hắn có ý tưởng xấu gì nhưng muội biết chắc rằng hắn mời muội ăn nhất định là có mục đích khác, cho nên mới có ý hù dọa hắn. Lúc ấy muội nắm cành cây gãy rất chặt, sẽ không để cho hắn đỡ được muội, bản thân muội cũng sẽ không bị thương. Hiên đại ca, huynh biết rõ khả năng của muội mà." Kỳ Tử Lam càng nói càng lý lẽ hùng hồn.

"Vậy muội có biết nếu muội thực sự rơi xuống đất sẽ có rất nhiều cành cây nhỏ làm xước mặt muội không?" Nếu không phải hắn kịp thời đỡ được nàng từ giữa không trung thì bây giờ trên mặt nàng đã có bao nhiêu vết thương rồi.

"Muội. không để ý." Giọng Kỳ Tử Lam nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Hai người đột nhiên không ai nói gì nữa.

"Muội xin lỗi, muội không nên không cẩn thận như thế, Hiên đại ca, cảm ơn huynh đã cứu muội." Cuối cùng, Kỳ Tử Lam ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Hiên, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Âu Dương Hiên dần lỏng mày, khuôn mặt cứng ngắc vì tức giận đã trở lên nhu hòa như bình thường. "Muội có biết vì sao ta lại tức giận như vậy không?"

"Bởi vì Hiên đại ca lo lắng cho muội." Kỳ Tử Lam biết Âu Dương Hiên hết sức quan tâm mình.

"Muội có hy vọng ta phải thường xuyên lo lắng cho muội không?" Âu Dương Hiên kéo Kỳ Tử Lam ngồi xuống đùi mình.

"Không hy vọng." Kỳ Tử Lam lắc đầu.

"Cho nên." Âu Dương Hiên chờ Kỳ Tử Lam nói tiếp.

"Cho nên sau này muội sẽ chú ý đến sự an toàn của mình, không để cho Hiên đại ca phải lo lắng nữa." Chỉ là chú ý an toàn, chứ không phải là về sau sẽ không chinh người nữa nha!

"Tiểu hồ ly!" Âu Dương Hiên đoán được ý định mờ ám của nàng, mỉm cười quở khê.

"Nói sao thì đạo hạnh của tiểu hồ ly cũng không thể cao bằng lão hồ ly được. Mấy cái trò trẻ con này mà bày ra trước mắt lão hồ ly Hiên đại ca thì đều bị huynh liếc mắt một cái là biết ngay." Kỳ Tử Lam biết Âu Dương Hiên không còn giận nên thả lỏng tinh thần, tranh cãi với hắn.

"Đó là vì ta hiểu muội hơn những người khác."

"Ồ? Vậy Hiên đại ca cảm thấy Lam nhi là người như thế nào vậy?" Kỳ Tử Lam hứng trí bưng bưng nhìn Âu Dương Hiên.

"Muội hã, là người hay nghịch ngợm phá phách, là một con quỷ nhỏ tinh nghịch thích trêu đùa người khác để được vui vẻ."

"Sao lại thế, ngoài những điểm xấu ra muội không còn ưu điểm nào nữa à?" Kỳ Tử Lam cau mày, hoài nghi liệu có phải bản thân luôn làm việc sai trái không.

"Ừm, hình như là không có." Âu Dương Hiên nín cười, nghiêm túc gật đầu một cái.

"Á! Đại ca thật sự cho là như vậy sao?" Kỳ Tử Lam cảm thấy hết sức chán nản.

"Đồ ngốc, là chính mình chính là ưu điểm lớn nhất của muội!"

Âu Dương Hiên không khách khí cười phá lên, làm Kỳ Tử Lam nhất thời đỏ mặt tay chân luống cuống.

"Trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi." Âu Dương Hiên vỗ vỗ mặt nàng.

"Muội ăn không nổi nữa rồi!" Kỳ Tử Lam chớp hai mắt, vô tội nhìn Âu Dương Hiên.

"Ai bảo muội ăn nhiều điểm tâm như vậy!"

"Không ăn chẳng phải uổng ư! Huống chi những thứ kia đều là những loại bánh ngọt muội thích ăn, không ăn thì thật đáng tiếc." Kỳ Tử Lam không hề có chút cảm giác hối hận nào.

"Vậy à, ‘không ăn thì thật đáng tiếc’ là do muội tự nói đó nha, vậy bây giờ chúng ta lại đi ăn chực một bữa vậy!" Âu Dương Hiên không cho Kỳ Tử Lam cơ hội cự tuyệt, dứt khoát kéo nàng rời khỏi Phong Vân lâu.

* * *

"Hiên đại ca à, chán chết đi được!" Kỳ Tử Lam đẩy cửa Nghĩ lâu ra, lớn tiếng nói.

"Lam nhi, lại làm sao vậy?" Âu Dương Hiên tuyệt đối không cảm thấy kinh ngạc với hành động bất thành linh đẩy cửa vào của Kỳ Tử Lam. Tính ngày, Kỳ Tử Lam ở lại Kinh Thiên nhai cũng được một thời gian rồi, trong khoảng thời gian này nàng gần như cứ hai ba ngày lại đến Nghĩ lâu tìm hấn oán trách một lần.

Kinh Thiên nhai thật sự không thú vị như vậy à? Hình như đâu phải vậy! Kể từ khi Kỳ đại tiểu thư vào ở Kinh Thiên nhai đến nay đã phát huy công lực chinh người đến trình độ vô cùng tinh tế, làm cho tiếng than vang khắp cả nơi này.

"Trời ơi! Giày của ta!"

Tiếng thét này nhất định là ở trong hoa viên truyền tới, mà người bị hại dẫm lên bùn loãng phát ra tiếng kêu gào bi thương.

Đang yên đang lành tại sao trong vườn hoa lại có thể có một cái hố, hơn thế bên trong đều là bùn loãng?

Tất nhiên đây chính là kiệt tác của Kỳ Tử Lam. Nàng hay đào hố trong hoa viên thường xuyên có người đi lại rồi đổ nước vào đó, sau đó đổ chỗ đất vừa đào vào dùng cành cây quấy lên tạo thành bùn đất. Nếu nhìn không cẩn thận thì tuyệt đối sẽ không chú ý đến những loại cạm bẫy này.

Mà những hố bùn này không chỉ có một hố! Bình thường đi năm bước sẽ xuất hiện một hố, người dẫm phải cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo vì Kỳ Tử Lam nhất định sẽ lời lẽ hùng hồn mà nói rằng: "Ai bảo những người này đi bộ không mang theo mắt!"

"A. . . . quần áo của ta!"

Đây nhất định là tiếng kêu thảm thiết của người vừa mới bị dội nước. Có lúc Kỳ Tử Lam sẽ cố ý tuyên truyền loạn: lúc thì nói thủ lĩnh muốn gặp Lâm tổng quản, lúc thì nói đại lĩnh chủ muốn gặp tam lĩnh chủ. Trong một khoảng thời gian ngắn mệnh lệnh bay đầy trời.

Mà những người phục mệnh đi đến sẽ phát hiện ra cửa phòng không hề khép chặt, có một khe hở nhỏ, chỉ cần ai không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào là người đó liền gặp xui, bởi vì cửa vừa mở ra là có ngay một trận ‘nắng hạn chờ mưa’. Nếu may mắn thì người bị dính chút nước trắng thối, vận rủi đến sẽ được hưởng luôn một chậu nước bị nhỏ thêm mực!

Tất nhiên, Kỳ Tử Lam lại có lý do của nàng, "Đây chính là những người không biết lễ nghi! Chẳng lẽ mấy người không biết vào phòng người khác phải gõ cửa trước à? Nếu gõ cửa rồi sẽ biết bên trong không có ai, ngay cả lễ nghi căn bản như vậy mà cũng không biết, truyền ra ngoài chẳng phải lãnh địa Thanh Long sẽ trở thành trò cười ư!"

Nói gì thì nói, cho dù Kỳ Tử Lam làm gì cũng đều có lý do của nàng. Cho dù gây ra họa gì, quý linh tinh nàng luôn có thể dễ dàng xoay chuyển, hơn nữa còn xoay chuyển rất có đạo lý, khiến cho mọi người không thể trách cứ.

Có điều, mặc dù tất cả mọi người đều bị trêu chọc nhưng không ai tức giận cả. Ngược lại tất cả mọi người đều cực kỳ yêu quý Kỳ Tử Lam, hơn thế còn tranh nhau muốn yêu thương nàng !

Mà những trò quỷ này của nàng không ảnh hưởng chút nào đến đại cục, vì vậy Âu Dương Hiên luôn mắt nhắm mắt mở, cũng không ngăn lại, dù sao chi

cần nàng vui vẻ là được! Hơn nữa hẳn tin tưởng nàng sẽ có chừng có mực.

Vì vậy mấy ngày nay không khí ở Kinh Thiên nhai náo nhiệt lên rất nhiều, người bị chinh dờ khóc dờ cười, những người còn lại đứng ngoài thưởng thức vô cùng vui vẻ. Nghĩ tới đây, Âu Dương Hiên không khỏi nở nụ cười.

"Hiên đại ca, huynh có đang nghe người ta nói gì không vậy?! Một mình ngồi cười cái gì thế? Người ta thật sự rất nhàm chán, huynh chẳng chơi cùng muội gì cả." Kỳ Tử Lam dựa vào đùi Âu Dương Hiên, kéo kéo vạt áo của hắn, kéo theo suy nghĩ của hắn trở lại.

"Có chứ, nhưng muội xem, ta còn có nhiều chuyện phải xử lý như vậy, không thể chơi với muội được. Muội chờ thêm chút thời gian nữa, đến lúc ta không bận rộn nữa sẽ dẫn muội xuống núi chơi được không?" Âu Dương Hiên kim lòng không được dán gần sát mặt Kỳ Tử Lam, đắm chìm trong mái tóc có mùi thơm thoang thoảng.

"Được, đây là tự huynh nói đó nha, không được đổi ý đó! Chúng ta ngoắc tay nào." Kỳ Tử Lam hoàn toàn làm như không thấy đối với động tác thân mật như vậy của Âu Dương Hiên, nàng như thể một đứa trẻ đưa ngón tay út ra, muốn cùng hắn ngoắc tay.

Âu Dương Hiên thở dài, rất hợp tác đưa ngón út ra ngoắc tay với nàng, xem như lời hứa giữa hai người.

"Vậy muội không làm phiền huynh nữa, muội tự mình đi chơi, buổi tối gặp!" Kỳ Tử Lam huyết sáo, nhảy nhót ra khỏi Nghĩa lâu.

Mà sau khi Kỳ Tử Lam rời khỏi Nghĩa lâu, nàng rất rảnh rỗi đi đến chuồng ngựa, đúng lúc nhìn thấy một gã sai vặt đang lên yên cho hai con ngựa.

"Vị tiểu huynh đệ này, người đang làm gì vậy?" Kỳ Tử Lam nở nụ cười đi về phía gã sai vặt.

"Lam Lam nhi tiểu thư, sao tiểu thư lại rảnh rỗi" Gã sai vặt hoảng sợ nhìn Kỳ Tử Lam. Hắn không chỉ đã nghe thấy "sự tích" của nàng từ lâu mà còn tận mắt chứng kiến vài lần. Ngày hôm nay để cho vị tiểu thư này gặp được, không biết mình sẽ trở thành người thảm thương như thế nào?

"Nhàm chán ý mà! Cho nên đi khắp nơi dạo chơi! Có cần giúp một tay không?" Ai phải xuống núi nhỉ? Mấy ngày nay vẫn luôn ở trên núi, nàng sắp buồn bực đến không chịu nổi rồi, nói không chừng nàng có thể nhân cơ hội này xuống núi vui chơi một chút!

"Không. Không cần, tam lĩnh chủ muốn xuống núi, tôi phải gấp rút chuẩn bị cho xong." Nói xong, hắn liền dùng hai tay khẽ run quàng dây cương cho con ngựa.

"Ồ, vậy người làm mau lên!" Chờ hắn làm xong, nàng động thủ lần nữa là được.

Sau khi Kỳ Tử Lam thấy gã sai vặt đã chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ, liền lập tức nhảy lên một con ngựa, một tay kia kéo dây cương của một con ngựa khác, phi về phía thiên môn của Tập Anh sơn trang.

"Ha Ha ha! Cù tòi kia, ta đi trước nha! Con ngựa này là để lại cho huynh." Kỳ Tử Lam nhìn thấy Công Tôn Dục đội ở ngoài thiên môn thì ném dây cương của một con ngựa cho hắn rồi sau đó há hê phóng đi.

"Tam lĩnh chủ, chuyện này." Một thị vệ - vốn phải theo Công Tôn Dục xuống núi - hốt hoảng nhìn hắn.

"Người đi báo cho thủ lĩnh, nói rằng Lam nhi cô nương xuống núi rồi, ta sẽ dẫn nàng ấy đến khách điểm trên trấn chờ huynh ấy." Công Tôn Dục trấn định phân phó xong, vội nhảy lên ngựa phi như điên.

Dọc đường đi xuống núi, Công Tôn Dục chỉ thấy thủ vệ mặt hoảng sợ nhưng không thấy bóng dáng của Kỳ Tử Lam đâu, cho đến lúc đến chân núi mới nhìn thấy nàng không hề lo lắng ngồi ở trên lưng ngựa, làm như đang đợi người nào đó.

"Cù tòi kia, huynh không biết cười ngựa à? Cũng chỉ là lộ trình chưa tới một khắc mà sao huynh lại tốn gần một canh giờ vậy?" Kỳ Tử Lam cực kỳ khoa trương oán trách.

"Ta không biết muội đang đợi ta, đương nhiên là từ từ đi rồi! Muội muốn chờ ta lại không nói sớm một chút, nếu không ta đã lập tức đuổi theo muội." Công Tôn Dục cố làm mặt kinh ngạc nhìn nàng.

"Vậy à?" Kỳ Tử Lam rõ ràng không tin lời hắn, "Huynh muốn đi đâu?" Đây mới thực sự là cảm giác hứng thú của nàng.

"Muội hỏi cái này làm gì? Dù sao đó cũng không phải là nơi mà muội có thể đi." Hi vọng phương pháp này có thể có hiệu quả, tóm lại chỉ cần kéo dài tới lúc Âu Dương Hiên xuất hiện là được! Công Tôn Dục âm thầm cầu nguyện.

"Nực cười, thiên hạ làm gì có chỗ nào mà ta không thể đến chứ? Huynh muốn dọa ta chắc!"

"Ta đây đâu có thời gian rảnh rỗi, tóm lại nơi đó không cho phép nữ nhân ra vào, ta thấy muội nên bỏ ý định ấy đi, tự mình đi chơi đi! Chỉ cần muội đừng đi theo ta, muội thích đi đâu cũng được."

"Nơi nào mà nữ nhân không thể vào? Trừ phi là huynh muốn đi. huynh muốn đi kỹ viện? !" Kỳ Tử Lam đột nhiên mở to hai con mắt như vừa nghĩ ra cái gì đó.

"Muội đã biết, vậy thì thức thời một chút, đừng theo đi."

"Đừng có mơ, nếu hôm nay huynh không dẫn ta đi ‘mở mang kiến thức’, ta sẽ chinh huynh đến mức phải kêu cha gọi mẹ!" A! Kỳ viện đó nha! Cho tới bây giờ nàng cũng chỉ nghe nói thôi chứ chưa bao giờ thấy, nhân cơ hội hiếm có ngày hôm nay nhất định phải đi mở rộng tầm mắt mới được!

"Muội muốn đi ta sẽ để cho muội đi cùng, nhưng ngàn vạn đừng chọc ghẹo ta nha!" Công Tôn Dục nghe vậy, không nói hai lời, lập tức thỏa hiệp.

"Coi như huynh thông minh! Vậy thì chúng ta đi thôi!" Vừa nói xong, ai ngờ Công Tôn Dục lại kêu như quý.

"Lại làm sao vậy??" Nàng không kiên nhẫn hỏi.

"Không có gì, chỉ là trước khi đến Bách Hoa phường, ta muốn lên khách điểm Duyệt Lai ăn một chút gì đó, muội cũng không ý kiến gì chứ?" Đối phó với loại người tinh ranh như quý này quả thật là không thể dùng một loại biện pháp. May mà hần gạt nàng muốn đến Bách Hoa phường, nếu không khẳng định không có cách nào lừa nàng đến khách điểm.

"Sao huynh phiền phức vậy! Ở Bách Hoa phường không có đồ ăn à?"

"Vậy là muội không biết rồi! Vịt nướng của khách điểm Duyệt Lai ăn ngon có tiếng, không ném thử muội sẽ hối hận!"

Kỳ Từ Lam nghiêng đầu suy tính một lát, "Được rồi! Lần trước chỉ lại ở nơi đó nghỉ một đêm, không có cơ hội ăn được thứ gì ngon, hôm nay phải đi ăn thử mới được." Dứt lời, hai chân vừa cử động, ngựa của nàng đã dẫn đầu chạy về phía trước.

Kỳ Từ Lam và Công Tôn Dục một trước một sau vào khách điểm. Bọn họ vừa ngồi xuống, Công Tôn Dục liền gọi một bàn thức ăn, ăn vội ăn vàng như người đói bụng.

"Huynh gọi nhiều như vậy làm cái gì, huynh ăn cho cả buổi trưa à?" Chỉ cần nhìn đám thịt vịt với cá kia thôi là nàng đã thấy no rồi, thật sự không có khẩu vị gì.

"Muội ăn là được rồi, quan tâm nhiều như vậy làm gì?"

Chẳng hiểu sao, Kỳ Từ Lam thấy mắt Công Tôn Dục đột nhiên tỏa sáng, nàng theo ánh mắt của hắn nhìn lại —— lần này thật thật rồi! Đứng ở cửa, không phải là Hiên đại ca sao?

"Đương gia, trùng hợp như thế, huynh cũng xuống núi đi dạo chợ à! Không bằng huynh cùng đi dạo với muội ấy nha! Ta còn có chuyện phải đi trước." Công Tôn Dục vì những ngày tháng an toàn sau này của mình mà làm bộ như vô tình gặp gỡ Âu Dương Hiên, chào hỏi mấy câu liền chuẩn mất.

"Hiên. Hiên đại ca, sao huynh lại rảnh rồi xuống núi?" Kỳ Từ Lam cúi đầu, có vẻ có chút chột dạ.

Âu Dương Hiên nghiêm mặt, không nói một lời đi tới trước bàn ngồi xuống.

Kỳ Từ Lam thấy Âu Dương Hiên mặt nghiêm túc, cũng không dám nói thêm nữa, chỉ cúi đầu, lẳng lặng ngồi ở một bên. Đột nhiên, trong cái bát trước mặt có một miếng vịt nướng, nàng vui mừng ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Hiên.

"Hiên đại ca, không phải huynh giận Lam nhi sao?" Nàng thử dò xét.

"Muội biết rõ ta sẽ tức giận mà tại sao vẫn trốn xuống núi, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, ta phải ăn nói làm sao với sự giao phó của Kỳ tiên bối?"

"Muội. muội cho là có cù. ấy. Công Tôn Dục dẫn muội tới Bách Hoa. à. dẫn muội đi chơi sẽ không gặp chuyện gì không may." Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã lỡ miệng, nếu để cho Hiên đại ca biết nàng định đến Bách Hoa phường, huynh ấy không đánh nàng một trận tàn nhẫn mới là lạ!

"Muội muốn đi đâu?"

"Hiên đại ca muốn dẫn muội đi chơi sao?" Kỳ Từ Lam hưng phấn hỏi.

Âu Dương Hiên cười bất đắc dĩ, "Đằng nào cũng xuống núi rồi, nhân tiện dẫn muội đi dạo một chút vậy!"

Kỳ Từ Lam thấy Âu Dương Hiên nở nụ cười, lúc này mới yên lòng ôm hắn nói: "Hiên đại ca đối với một là tốt nhất!"

"Được rồi, ăn chút đồ trước đi! Nhìn muội gầy đến chỉ còn trơ mỗi bộ xương." Nói xong, hắn lại gấp một chút món ăn bỏ vào bát cho nàng.

"Nếu là ăn điểm tâm, khẳng định Hiên đại ca sẽ không cho muội ăn." Kỳ Từ Lam kiêu ngạo hất cằm lên.

"Đồ ngọc, chỉ ăn điểm tâm làm sao mà nuôi thịt được?"

"Huynh xem, của muội đây không phải là thịt chắc?" Kỳ Từ Lam vừa nói, vừa giơ cánh tay lên rồi dùng sức nhéo cánh tay của mình.

"Được rồi, mau buông tay ra, bóp nữa tay sẽ bị tụ máu đó!" Âu Dương Hiên vội vàng gỡ tay nàng ra, xoa nhẹ chỗ nàng vừa nhéo một cách đầy thương tiếc.

Hai người ở lại khách điểm gần một canh giờ mới rời đi.

"Đại ca, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Ra khỏi khách điểm, Kỳ Từ Lam lập tức hỏi.

"Đến Bách Hoa phường." Âu Dương Hiên không chút nghĩ ngợi trả lời ngay.

"Bách. Bách Hoa phường? ! Hiên đại ca, đó. đó là kỹ viện đấy!" Kỳ Từ Lam không thể tin được Âu Dương Hiên sẽ tới cái loại nơi như vậy. Nàng còn tưởng rằng hắn lỡ lời nói sai.

Âu Dương Hiên lại cười nói: "Đúng vậy!"

"Nhưng. nhưng." Kỳ Từ Lam luống cuống. Mặc dù nàng rất muốn đi để biết, nhưng sao Hiên đại ca lại cũng có hứng với loại địa điểm như vậy?

"Muội không muốn đi à? Vậy ta bảo Diệp Vũ đưa muội về, một mình ta đi." Âu Dương Hiên rất "tốt bụng" đề nghị.

"Muốn, muội muốn đi!" Kỳ Từ Lam vội vàng đáp. Nói gì đi chăng nữa để một mình Hiên đại ca đi nàng cũng không yên tâm.

Âu Dương Hiên nhảy lên ngựa, vươn tay, "Lên đây đi!"

"Nhưng muội cũng cưỡi một con ngựa." Mặc dù nàng rất muốn ngồi trong vòm ngực ấm áp của Âu Dương Hiên, nhưng nàng có chút do dự nhìn con ngựa mình mang tới.

"Diệp Phong và Diệp Vũ sẽ chăm sóc nó, lên đây đi!"

"Vâng!" Nghe Âu Dương Hiên nói thế, nàng lập tức mặt mày hớn hở đặt tay mình vào trong bàn tay hắn. Nàng phi người thân một cái đã ở trong ngực Âu Dương Hiên.

Thế là, một nhóm bốn người liền tiến về phía Bách Hoa phường.

* * *

"Ồ! Thật là khách hiếm đến! Sao hôm nay Âu Dương đại gia lại có thời gian rảnh rồi đến tiểu điểm vậy, thật là khiến cho tiểu điểm cảm thấy quá vẻ vang!" Tiết đại nương – bà chủ của Bách Hoa phường - vừa thấy là Âu Dương Hiên là lập tức lên nghênh đón, "Vị. vị tiểu cô nương này là." Đây mới là điều lạ, Âu Dương Hiên tới uống rượu hoa, sao lại còn dẫn theo một cô nương tới đây? Chắc không phải là muốn bán cô nương này vào đây chứ! Nhìn dáng dấp khuôn mặt nàng ta rất đẹp, có điều thân mình hơi gầy.

Tiết đại nương bắt đầu cẩn thận quan sát Kỳ Từ Lam.

Âu Dương Hiên nhìn một cái là phát hiện ra ý nghĩ qua ánh mắt của Tiết đại nương. Hắn trầm giọng nói: "Lam nhi sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của bà, tốt nhất là bà đừng có ý định gì xấu với nàng." Trong lời nói tràn đầy ý cảnh cáo.

"Âu Dương đại gia, tôi làm sao dám!" Tiết đại nương nghe vậy rùng mình một cái, cuống quýt cười làm lành, "Âu Dương đại gia muốn tìm vị mấy cô nương hầu hạ ngài phải không?" Tiết đại nương nom nớp lo sợ hỏi, chỉ sợ sơ ý đắc tội với hắn, không chỉ sau này cái chốn nhỏ này đừng mong có thể mở cửa tiếp mà nói không chừng ngay cả đầu của bà ta cũng không giữ được.

"Một gian phòng hảo hạng, gọi toàn bộ thê đồ đến."

"Dạ. người đâu, mau dẫn đường cho Âu Dương đại gia." Tiết đại nương lập tức lớn tiếng thét.

Chỉ chốc lát sau, Âu Dương Hiên vào trong một căn phòng đã có sẵn một hàng các cô nương trang điểm xinh đẹp đứng đó.

"Mấy người các ngươi nghe đây, hầu hạ Âu Dương đại gia cho thật tốt, biết chưa?" Tiết đại nương nói xong liền thối lui ra khỏi phòng.

Cửa vừa đóng lại tất cả các cô nương đều tranh nhau muốn ngồi cạnh Âu Dương Hiên.

"Âu Dương công tử, để Oanh Oanh rót rượu giúp ngài."

"Công tử, hãy để Yến Yến làm cho!"

Kỳ Từ Lam vốn cảm thấy mới lạ với mọi thứ xung quanh nhưng khi nhìn thấy một đồng nữ nhân cứ dán lên người Âu Dương Hiên nàng lại giận, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi không nhìn bọn họ.

Hành động này rơi vào mắt Âu Dương Hiên, "Các ngươi đi hầu hạ hai người bọn họ đi!" Âu Dương Hiên chỉ vào Diệp Vũ và Diệp Phong - nữ giả nam trang đang đứng ở bên cạnh. Dù thế nào đi chăng nữa thì hắn đã đạt được kết quả mà hắn mong muốn.

"Thù linh!" Diệp Phong dùng đôi mắt nén giận nhìn Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiền cười ha ha, nói tiếp: "Nếu người ta đã không thích, vậy tất cả các người tìm hấn đi!" Âu Dương Hiền chỉ Diệp Vũ.

Thấy tất cả cô nương đều vây quanh Diệp Vũ, Kỳ Tử Lam - đang tức giận - mới thoáng thở bình thường, lập tức hứng thú dò dào mà quan sát Diệp Vũ nhếch nhác để một đám nữ nhân ép đến tay chân luống cuống.

Lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy một người mặc quần áo làm từ vải thô - xem ra là tiểu cô nương nhỏ hơn Kỳ Tử Lam một hai tuổi - cẩn thận từng li từng tí bưng một chén canh hoa quế đi vào.

Nàng sợ ý một chút, đựng phải Yến Yến đang quần lấy Diệp Vũ, toàn bộ bát canh hoa quế nóng hổi bị văng ra ngoài, trong đó có hơn một nửa nước canh bị đổ lên chính tay nàng.

"A . . . nóng, đau quá, đau quá!" Tiểu cô nương kêu lên một cách ngốc nghếch.

"Cô Ngốc đáng chết, nhìn xem người đã làm chuyện tốt gì này! Xiêm y của ta bị người làm bẩn hết rồi, không cho người chút dạy dỗ là không thể!" Yến Yến giơ một tay lên, một cái tát chuẩn bị giáng xuống mặt Cô Ngốc.

Kỳ Tử Lam thấy thế, vội vàng tiến lên che nàng mở.

"Chắc là rất đau! Nào lại đây, tỷ tỷ thoa thuốc giúp muội." Kỳ Tử Lam đứng ở trước người Cô Ngốc, nhẹ nhàng nâng tay nàng lên, từ trong túi gấm lấy ra một cái hộp màu trắng, dịu dàng thoa thuốc giúp nàng.

"Kẻ hạ nhân này lại dám to gan như vậy! Không muốn sống nữa đúng không?" Yến Yến cho rằng Kỳ Tử Lam là nha hoàn của Âu Dương Hiền, không cam lòng để cho mình bị một hạ nhân hại nàng ta phải xấu mặt trước khách và các tỷ muội, nàng ta cả giận giơ tay lên định đánh người.

"Dừng tay! Tất cả các người ra ngoài hết cho ta, gọi Tiết đại nương tới đây." Âu Dương Hiền lạnh lùng mở miệng, thái độ dương dương tự đắc.

"Muội tên gì? Tại sao lại phải ở đây?" Kỳ Tử Lam nhẹ nhàng hỏi, làm như không thấy cái người muốn đánh sau lưng nàng.

"Ta tên là Cô Ngốc, là A Cha* của Cô Ngốc mang Cô Ngốc tới." Cô Ngốc trả lời. (*vì cô này ngốc lên gọi như vậy)

"Cha muội bán muội đến chỗ này? Vậy có thích ở lại nơi này không?"

"Thích chứ! Nơi này có rất nhiều đồ ăn ngon." Cô Ngốc ngây ngốc trả lời, chỉ chỉ vào ngực và mông của mình.

Kỳ Tử Lam thấy Cô Ngốc ngay cả chuyện mình bị người khác khi dễ mà cũng không biết nên đau lòng hỏi: "Tỷ tỷ dẫn muội đến một nơi có thức ăn ngon chơi vui vẻ, nơi đó tuyệt đối sẽ không có người bắt nạt muội có được không?"

"Được được! Ta muốn đi theo tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, nhưng tỷ không được đánh ta đâu đó!"

"Không đâu, ta tuyệt đối sẽ không đánh muội."

Đúng lúc này, Tiết đại nương đi vào trong phòng. Cô Ngốc vừa thấy bà ta, sợ đến nỗi lập tức trốn sau lưng Kỳ Tử Lam, trong miệng lầm bầm: "Đừng đánh ta, đừng đánh ta."

Kỳ Tử Lam lập tức đứng lên, không vui nhìn chằm chằm Tiết đại nương, "Bà thường xuyên đánh muội ấy?"

Tiết đại nương vẫn chưa hề ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, dùng giọng điệu qua loa nói: "Cái loại nha đầu như nó không đánh chắc sẽ không biết nghe lời."

"Bốp", một cái tát lập tức giáng xuống mặt Tiết đại nương.

Tiết đại nương vốn muốn đáp trả, nhưng thấy Âu Dương Hiền ở đó nên đành phải nhận.

"Một cái tát này là ta đòi lại thay cho muội ấy." Kỳ Tử Lam đưa tay vào trong ống tay áo móc ra một chiếc vòng ngọc, "Ta dùng chiếc vòng ngọc này chuộc muội ấy chắc hẳn là đủ rồi chứ?"

"Đủ, đủ!" Dù sao Tiết đại nương cũng là người biết nhìn hàng tốt, vừa thấy vòng ngọc trong tay Kỳ Tử Lam là bà ta lập tức nhìn ra đó là hàng thượng đẳng, cầm nó đi đâu, muốn mua mười nha hoàn cũng không thành vấn đề.

Bà ta đang định nhận lấy chiếc vòng thì nghe thấy Âu Dương Hiền có ý ho khan, nên đành rút tay về, "Vị cô nương này, cô cứ mang nó đi đi! Coi như là giúp ta một việc, ta không thu nửa văn tiền."

"Diệp Phong." Âu Dương Hiền vẫn luôn im lặng rồi cuộc cũng nói chuyện. Hấn dùng ánh mắt ý bảo Diệp Phong trả tiền chuộc Cô Ngốc.

"Vâng" Diệp Phong đáp một tiếng, ý nói đã hiểu được ý của Âu Dương Hiền.

"Lam nhi, đi thôi!" Âu Dương Hiền kéo Kỳ Tử Lam rời khỏi phòng.

"Hiền đại ca, muội tự quyết định như vậy huynh sẽ không giận muội chứ?" Tay còn lại của Kỳ Tử Lam dắt Cô Ngốc.

"Không, nhưng lần sau không được như vậy nữa." Nếu mỗi lần nàng gặp một người lại giữ lại người đấy thì không bao lâu nữa lãnh địa Thanh Long bị sụp đổ vì miệng ăn.

"Dạ, lần sau sẽ không như vậy nữa." Kỳ Tử Lam dí dỏm nói.

"Dạ, lần sau sẽ không như vậy nữa." Cô Ngốc cũng bắt chước theo giọng điệu của Kỳ Tử Lam, khiến cho Âu Dương Hiên và Kỳ Tử Lam nhìn nhau cười.

"Hiền đại ca, về sau chúng ta dừng đến những nơi như thế này nữa được không?" Chẳng có cái gì hay ho cả! Nhưng tại sao nam nhân bất kể già trẻ đều đến nơi này nhỉ? Sau này có cho nàng tiền nàng cũng sẽ không trở lại nơi này! Hơn nữa nàng cũng không muốn phải nhìn thấy một đồng nữ nhân cứ vậy quanh Hiền đại ca của nàng, nàng thực sự không thích.

"Ừ." Thật ra thì Âu Dương Hiên cố ý mang nàng tới đây, một là không muốn sau này nàng một mình lén lút tới chỗ này, hai là hẳn muốn nàng hiểu thực ra Bách Hoa phường không thú vị như trong tưởng tượng của nàng.

"Ừm! Vậy chúng ta trở về thôi! Cô Ngốc, chúng ta cười ngựa chung được không?" Kỳ Tử Lam hỏi.

"Được chứ được chứ, cùng tỷ tỷ cười chung một con ngựa!" Cô Ngốc vỗ tay khen hay.

"Không được, đề Diệp Phong chăm sóc nàng ấy sẽ an toàn hơn." Âu Dương Hiên lập tức phản đối.

"Cô Ngốc, một mình muội cười một con ngựa được không?"

"Không, ta muốn cùng tiểu tỷ tỷ cười ngựa!" Cô Ngốc lắc đầu.

"Được rồi, Hiền đại ca, muội bảo đảm sẽ cẩn thận." Kỳ Tử Lam cầu khẩn.

Âu Dương Hiên thấy vẻ mặt 'người nhìn người thích' của Kỳ Tử Lam nên không thể từ chối nàng, "Được rồi!"

"Cám ơn Hiền đại ca! Cô Ngốc, mau cảm ơn đại ca ca đi."

"Cám ơn đại ca ca." Cô Ngốc cười ngây ngô, Kỳ Tử Lam nói gì nghe nấy.

"Đến đây nào!" Kỳ Tử Lam dắt Cô Ngốc đi về phía sau.

"Chi sợ là thù lĩnh đã tự tìm cho mình một sự phiền toái!" Diệp Phong nói chắc như đinh đóng cột.

Âu Dương Hiên nhìn Kỳ Tử Lam thân mật dắt Cô Ngốc, không nhịn được mà cười khỏ. Có lẽ thật sự để cho Diệp Phong nói trúng rồi! Về mặt tình cảm nha đầu Lam nhi này vốn chậm chạp, nay lại thêm Cô Ngốc tới quấy rối, sợ rằng càng khó hơn. Cũng được, sáu năm hẳn cũng có thể đợi thì vào lúc này hẳn không thể mất bình tĩnh!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Giả Cho Đại Dương Gia*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Vào lúc này, Phong Vân lâu – nơi làm việc của Âu Dương Hiên – đã trở thành nơi dạy học của Kỳ Tử Lam, mà học sinh duy nhất chính là Cô Ngốc Kỳ Tử Lam đưa về từ Bách Hoa phường.

"Tiểu tỷ tỷ, Cô Ngốc viết đúng chưa?" Cô Ngốc cầm tờ giấy Tuyên Thành lên, chỉ thấy phía trên vẽ hai chữ xiêu vẹo, nếu không nhìn kỹ thật sự là không nhìn ra đó là chữ chứ đừng nói là nhìn ra đây là hai chữ nào của Cô Ngốc.

"Ừ, Cô Ngốc viết càng ngày càng tốt nha!" Kỳ Tử Lam cười khích lệ. Thành quả như vậy đối với Cô Ngốc - có vóc người mười ba mười bốn tuổi nhưng chỉ có tâm trí của đứa trẻ sáu bảy tuổi - mà nói đã rất tốt rồi.

"Oa, vậy muội phải mang đến cho đại ca ca xem mới được! Đại ca ca nói nếu hôm nay muội viết chữ tốt, sẽ để cho muội ngủ cùng với tiểu tỷ tỷ!" Cô Ngốc vui mừng bưng bưng cảm kích tác của mình, chạy thẳng đến Nghĩa lâu.

"Àm" một tiếng, Cô Ngốc đẩy ra cửa Nghĩa lâu ra, "Đại ca ca, huynh nhìn xem tối nay Cô Ngốc có thể ngủ cùng với tiểu tỷ tỷ không?"

Âu Dương Hiên buông sổ sách trên tay xuống, nhìn tờ giấy Tuyên Thành trên tay Cô Ngốc.

Kể từ ngày Từ Lam mang Cô Ngốc về đến nay, nói gì nàng ấy cũng không chịu rời khỏi Từ Lam, chẳng những ban ngày dính lấy Từ Lam mà đến tối cũng nhất định muốn ngủ chung với nàng. Hắn không thể chịu nổi hai người này, đành phải tạm thời tùy theo hai người họ. Nhưng về lâu về dài thì đó không phải là biện pháp, vì vậy hắn liền giao cho hai người họ nhiệm vụ này để tránh họ ngày nào cũng khiến hắn không thể xử lý công chuyện.

Mấy ngày ở chung vừa qua, chữ Cô Ngốc tiến bộ thì chẳng mấy mà ngược lại còn học được không ít công phu đá cửa, ăn vạ, làm nũng từ Kỳ Từ Lam.

"Không được, còn chưa đủ tốt." Không phải hắn thích tìm phiền toái, thật sự là Cô Ngốc viết chữ.

Diệp Phong đứng ở một bên nhìn nhin không được bật cười.

"Diệp Phong ——" Âu Dương Hiên nhỏ giọng trách mắng.

"Vâng thuộc hạ sẽ . . . sẽ tận lực!" Diệp Phong cố gắng khắc chế không cười thành tiếng.

Âu Dương Hiên không nhìn được thờ dài. Hắn nhớ mình đường đường một thủ lĩnh của lãnh địa Thanh Long, thế nhưng lại phải tranh giành người thương cùng với một cô nương trẻ với trí óc của đứa bé mới sáu bảy tuổi, thực sự là rất buồn cười.

"Diệp Phong, có chuyện gì mà vui thế?" Kỳ Từ Lam từ Phong Vân lâu bước đi thông thả tới Nghĩa lâu, nàng vừa đến một cái đã nhìn thấy bộ dạng nín cười của Diệp Phong, vì vậy liền tham gia nào nhiệt hỏi.

"Lam nhi cô nương, cô tự đi hỏi thủ lĩnh đi!"

Kỳ Từ Lam buồn bực nhìn Âu Dương Hiên, "Hiên đại ca?"

"Không có gì, ta mới vừa nói muốn cho Diệp Phong nghỉ ba ngày nên nàng ấy liền vui thành như vậy ấy mà." Cùng lúc nói chuyện, Âu Dương Hiên còn liếc Diệp Phong một cái, lúc này Diệp Phong mới ngưng cười.

"Diệp Phong, chuyện nhỏ như vậy mà cô cũng vui mừng đến như vậy ư?"

"Lam nhi cô nương, tôi thủ lĩnh, thuộc hạ ra ngoài trước." Diệp Phong cũng không nhìn nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là ôm bụng ra ngoài ngửa đầu cười sảng khoái.

"Diệp Phong làm sao vậy, kỳ quái thế nào ấy?" Kỳ Từ Lam lẩm bẩm.

"Đừng để ý tới nàng ấy. Lam nhi, muội lại đây." Âu Dương Hiên vỗ vỗ đùi mình.

"Chuyện gì thần bí vậy?" Kỳ Từ Lam tò mò đi về phía hắn, ngồi xuống đùi hắn.

"Còn nhớ."

Âu Dương Hiên mới vừa mở miệng, Cô Ngốc lập tức cắt ngang, "Cô Ngốc cũng muốn, Cô Ngốc cũng muốn ngồi!" Cô Ngốc vừa nói vừa áp lên người Kỳ Từ Lam.

"Cô Ngốc, muội đừng lộn xộn nào!" Bởi vì Cô Ngốc ở trên người Kỳ Từ Lam nhích tới nhích lui nên nàng không nhìn được cười khanh khách.

"Cô Ngốc, mau đi xuống, chân của ta sắp bị muội đè gãy rồi!"

"Muội mặc kệ muội muốn ngồi!" Cô Ngốc khẳng khái không đi.

"Thủ lĩnh, đại lĩnh chủ có việc gấp muốn thương nghị với ngài." Ngoài cửa, Diệp Phong hắng giọng bẩm báo.

"Được, ta sẽ lập tức đến Nghị Sự đường." Âu Dương Hiên lên tiếng ngay sau đó. "Hiên đại ca, huynh mới nói được một nửa!"

"Lam nhi ngoan, hai người đi chơi đi! Buổi tối ta sẽ nói cho muội biết." Đối với Kỳ Từ Lam, Âu Dương Hiên vĩnh viễn luôn dịu dàng như vậy.

"Được! Cô Ngốc, chúng ta đi thôi, Hiên đại ca phải làm việc rồi." Kỳ Từ Lam dắt Cô Ngốc rời khỏi Nghĩa lâu.

Sau khi Âu Dương Hiên đưa mắt nhìn Kỳ Từ Lam rời đi, khuôn mặt trở nên nặng nề. Bây giờ đáng nhờ Mộ Dung Ngao nên đợi ở Lạc Dương, vì sao lại về trước thời hạn?

Âu Dương Hiên chấp tay sau lưng, bước hướng Nghị Sự đường.

* * *

"Tiểu thư, tới giờ uống thuốc rồi." Hạnh nhi bưng một chén thuốc vào phòng Thiệu Lâm.

"Ta không uống, ngươi bùng ra đi!" Thiệu Lâm không thèm nhìn đã tức giận bảo nàng ta mang thuốc đi.

"Tiểu thư, cô không uống thuốc thì làm sao khỏe được? Đây là vì sức khỏe của chính cô mà!" Hạnh nhi kiên nhẫn khuyên nhủ.

"Vì tốt cho sức khỏe của ta? Ta đã uống mấy năm rồi nhưng tại sao bệnh vẫn không tốt lên? Huống chi, không có Hiên biểu ca, cho dù có chữa khỏi thì có ích lợi gì? Ta tình nguyện cứ bị bệnh rồi chết đi, như thế có lẽ Hiên biểu ca còn có thể nhớ ta nhiều hơn một chút."

"Tiểu thư, cô ngàn vạn lần đừng nói những lời không may này. Không phải Hạnh nhi đã hứa sẽ tìm cách giúp cô sao? Cô uống hết chén thuốc này trước sau đó Hạnh nhi sẽ nói cho tiểu thư biết một phương pháp hoàn hảo." Hạnh nhi cam kết chắc chắn với Thiệu Lâm.

"Có thật không?" Thiệu Lâm nghe thấy Hạnh nhi nói như vậy, ánh mắt bỗng chốc sáng lên. Nàng vẫn cho là đêm đó Hạnh nhi hứa nghĩ cách giúp nàng cũng chỉ vì muốn trấn an nàng. Nhưng hôm nay Hạnh nhi lại nói nàng ta có biện pháp hoàn hảo không chút sơ hở làm trong lòng nàng tự nhiên vui mừng không dứt.

"Tiểu thư, Hạnh nhi đã bao giờ lừa gạt cô đâu! Nào, mau uống thuốc đi!"

Thiệu Lâm không cần Hạnh nhi bón thuốc cho mình mà tự nhận lấy chén uống, cũng không lâu sau, đáy chén đã lộ ra.

"Hạnh nhi, ta uống xong rồi, ngươi mau nói đi!" Thiệu Lâm nắm tay Hạnh nhi, mặt cầu khẩn nhìn nàng ta. Tin chắc rằng ai nhìn thấy bộ dạng đằm đằm đáng yêu này của nàng cũng sẽ không thể cự tuyệt được yêu cầu của nàng.

"Tiểu thư, cô đừng nóng lòng như vậy, Hạnh nhi không chịu nổi!" Mặt Hạnh nhi sợ hãi.

"O, là ta thất lễ rồi." Thiệu Lâm lúc này mới buông tay ra.

Hạnh nhi thấy Thiệu Lâm đã tỉnh táo lại, mới từ trong ngực lấy ra một bọc giấy nhỏ.

"Đây. đây là cái gì?" Thiệu Lâm hỏi.

"Đây là một loại độc dược, nó không màu không vị, chỉ cần người nào ăn phải nó thì chắc chắn sẽ chết." Lúc này vẻ mặt của Hạnh nhi không còn rụt rè sợ hãi như bình thường nữa mà thay vào đó là khuôn mặt độc ác.

Nhưng Thiệu Lâm chỉ chăm chú nhìn vào bọc giấy nên không phát hiện ra.

"Hạnh nhi, sao ngươi lại có được thứ này?" Thiệu Lâm nghi ngờ hỏi.

"Tiểu thư, đây là do đêm qua Hạnh nhi tới kho thuốc của Quý đại phu lấy thuốc cho cô rồi từ chỗ đó có được thứ này, xin tiểu thư đừng trách Hạnh nhi tự ý làm việc." Trên khuôn mặt của Hạnh nhi che giấu một tầng sát khí.

"Ta không trách ngươi, dù sao ngươi cũng là vì giúp ta, không phải sao?" Thiệu Lâm lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Hạnh nhi tương đối hài lòng với phản ứng làm của Thiệu Lâm. Nàng ta vẫn còn giá trị lợi dụng, nàng không muốn giết Thiệu Lâm vào lúc này. Về mặt của nàng từ từ hòa hoãn lại, trở về là 'nàng' của thường ngày.

"Nhưng làm như vậy được không?" Bình thường ngay cả con kiến nhỏ nàng cũng không nỡ giết chứ càng không cần phải nói là lấy độc hại người.

"Tiểu thư, tất cả đều là vì cô mà! Nếu để cho Kỳ Từ Lam tiếp tục ở lại, chưa nói đến chuyện cô không chiếm được lòng của thủ lĩnh, chỉ sợ nàng ta sẽ xúi giục thủ lĩnh đuổi cô ra khỏi Tập Anh sơn Trang!" Hạnh nhi bắt đầu đe dọa.

"Không, ta không đi, ta không muốn rời xa Hiên biểu ca!" Thiệu Lâm mắt không ché kêu lên.

"Tiểu thư, cô đừng la lên nữa, nếu để cho người khác nghe thấy thì nguy đấy." Hạnh nhi vội vàng nhắc nhở.

Thông qua lời nhắc nhở của Hạnh nhi, Thiệu Lâm vội vàng an tĩnh lại, trên mặt thoáng chốc phủ một tầng sương lạnh, "Hạnh nhi, cuối cùng là phải làm gì?" Nàng đã quyết tâm, tuyệt không để cho tình huống mà Hạnh nhi nói xảy ra; mà muốn tránh khỏi tình huống này thì chỉ có thể trừ khử đi kẻ uy hiếp địa vị của nàng: Kỳ Từ Lam.

Rốt cuộc cũng cần câu! Hạnh nhi tươi cười khi âm mưu đã được thực hiện.

"Tiểu thư, cô hãy nghe em nói." Hạnh nhi ghé vào tai Thiệu Lâm thì thầm mưu kế của mình.

* * *

"Này, con chim nhỏ, mau tới đây nào! Để ta mang ngươi đến cho tiểu tỷ tỷ xem!" Cô Ngốc đứng dưới tán cây, nói chuyện với một con chim sẻ trên ngọn cây.

Nàng muốn bắt con chim nhỏ kia để tiểu tỷ tỷ và đại ca ca xem, khiến bọn họ vui vẻ, có lẽ đại ca ca sẽ để cho nàng tối nay ngủ với tiểu tỷ tỷ. Khoảng mấy ngày nay nàng chỉ ngủ một mình, nàng thật sự muốn ngủ cùng tiểu tỷ tỷ, thật sự rất nhớ hương thơm trong chăn của tiểu tỷ tỷ.

"Mau xuống đây nào! Ngươi mà không xuống là ta không được ngủ với tiểu tỷ tỷ đâu." Cô Ngốc vừa nhảy vừa gọi, đã thế còn nhiệt tình vấy tay với con chim nhỏ kia.

"Cô Ngốc, muội đang làm gì ở đây vậy?" Đột nhiên có giọng nói xuất hiện phía sau Cô Ngốc, dọa nàng sợ ngã oạch một cái.

"Ui da, đau chết mất thôi!" Cô Ngốc ngồi dưới đất kêu đau.

"Cô Ngốc, không té bị thương chứ, có nặng lắm không?"

"Thieu tỷ tỷ, Hạnh nhi tỷ tỷ." Sau khi Cô Ngốc thấy rõ người tới liền kêu lên.

"Nào, ta đỡ muội." Thieu Lâm thân thiết đỡ nàng dậy.

Cô Ngốc ngây ngô cười một tiếng, "Cám ơn Thieu tỷ tỷ."

"Nào, chúng ta qua bên kia ngồi." Thieu Lâm dắt Cô Ngốc vào trong đình ngồi xuống, "Cô Ngốc, vừa nãy muội nói chuyện với ai thế?"

"Cô Ngốc nói chuyện với chú chim nhỏ trên cây!" Cô Ngốc chỉ vào con chim vừa đậu trên cây, "Ồ kìa, chú chim nhỏ bay đi mất rồi!"

"Muội có thể nói cho ta biết, tại sao muốn nói chuyện với con chim nhỏ này không?" Thieu Lâm dịu dàng hỏi.

"Ta gọi nó xuống để ta mang nó đi cho tiểu tỷ tỷ và đại ca ca xem, nói không chừng tối nay đại ca ca sẽ cho ta ngủ với tiểu tỷ tỷ cũng nên!" Cô Ngốc trả lời một cách rõ ràng.

"Vậy à! Vậy ta nói cho muội biết một cách, muội sẽ không phải khổ cực bắt con chim nhỏ kia để ngủ cùng tiểu tỷ tỷ nữa, có được không?" Thieu Lâm nói tiếp.

"Thật không? ! Tốt quá, tốt quá!" Cô Ngốc vừa nghe không cần khổ cực bắt chim mà vẫn có thể ngủ cùng Kỳ Tử Lam thì vui mừng vỗ tay bôm bốp.

"Nhìn này, trên tay Hạnh nhi tỷ tỷ có bưng một ly trà Quế Viên, chỉ cần muội mang ly trà này cho tiểu tỷ tỷ uống, sau đó đi nói cho đại ca ca biết, huynh ấy nhất định sẽ cho muội ngủ cùng với tiểu tỷ tỷ."

"Có thật không?" Chỉ cần bưng một ly trà cho tiểu tỷ tỷ uống là đại ca ca sẽ đồng ý? Vậy từ nay về sau nàng muốn mỗi ngày đều mang một chén cho tiểu tỷ tỷ uống.

"Đương nhiên là thật, Thieu tỷ tỷ sao lại gạt muội chứ! Nhưng muội phải nhớ, ngàn vạn lần không được nói cho bất kỳ ai biết là ta giúp muội nghĩ biện pháp đó!"

"Tại sao?" Cô Ngốc nghi ngờ.

"Bởi vì nếu người khác biết biện pháp này không phải do chính muội nghĩ ra, đại ca ca sẽ không để cho muội ngủ cùng với tiểu tỷ tỷ, như vậy muội đã hiểu chưa?" Thieu Lâm kiên nhẫn giải thích.

"Ồ, ta hiểu rồi!" Cô Ngốc nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Tối nay nàng có thể cùng ngủ với tiểu tỷ tỷ!

"Còn nữa, không được uống trộm, và cũng không được làm đổ đâu đó!" Thieu Lâm cẩn thận dặn dò.

"Sẽ không đâu, Cô Ngốc sẽ không uống trộm, Cô Ngốc sẽ rất cẩn thận."

"Giỏi lắm, đi đi! Nhớ lời của tỷ nói đó!" Thieu Lâm nhảy mất với Hạnh nhi, Hạnh nhi liền giao trà Quế Viên cho Cô Ngốc.

Sau khi hai chủ tớ nhìn thấy Cô Ngốc rời đi, mới yên tâm trở lại phòng.

Cô Ngốc à Cô Ngốc, chờ Kỳ Tử Lam uống xong chén trà Quế Viên kia, Hiền biểu ca nhất định sẽ để cho ngươi và nàng ta giống nhau, huynh ấy sẽ chôn ngươi theo Kỳ Tử Lam, đến lúc đó ngươi có thể được như ý nguyện: ngủ cùng một chỗ với Kỳ Tử Lam rồi. Trên đường trở về phòng, Thieu Lâm đã nghĩ như vậy.

* * *

Phía sau Tập Anh sơn trang có một dòng suối, dòng suối này ở lân cận Tập Anh sơn trang bởi vì địa hình mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển đã tạo thành một thác nước lớn; mà ở bên bờ suối bên cạnh ngọn núi của Tập Anh sơn trang là một sườn núi dốc, đứng ở vách đá nhìn xuống, ngoại trừ nhìn thấy không khí ra thì không còn thấy thứ gì khác nữa.

Sườn núi này được người trong Tập Anh sơn trang gọi là "Kinh Thiên nhai", còn dòng suối này được đặt tên là "suối Đoạn Trường".

Giờ phút này, Kỳ Tử Lam đang ngồi trên một tảng đá lớn cách Kinh Thiên nhai không xa, từng đợt tiếng sao du dương phát ra từ cây sáo ngọc của nàng.

Đột nhiên, dường như Kỳ Tử Lam phát hiện ra cái gì đó. Nàng dừng thối sáo, đứng dậy chạy về phía vách đá, tiếp đó lại lấy sáo ngọc ra thổi một giai điệu kỳ quái. Chỉ chốc lát sau, có hai con đại bàng khổng lồ bay từ dưới vách núi đến trước mặt nàng.

"Hoàng Mao, Bạch Mao, dạo này các ngươi sao rồi?" Kỳ Tử Lam không sợ hãi chút nào tiến lên vuốt ve hai con đại bàng khổng lồ - nhìn có vẻ hung ác. Hai con đại bàng khổng lồ này toàn thân đều là màu nâu sẫm, chỉ có trên đầu một con có đốm lông màu vàng và một con màu trắng. Nàng dựa vào chính yếu tố này mà đặt tên cho chúng.

Hai con đại bàng khổng lồ cùng kêu lên mấy tiếng lớn như thể để đáp lại câu hỏi của nàng.

Kỳ Tử Lam hài lòng nói: "Các ngươi càng ngày càng thông minh nha!"

Đột nhiên, phía sau nàng truyền đến một trận tiếng gọi âm ỉ.

"Tiểu tỷ tỷ!"

Kỳ Tử Lam vừa nghe liền nhận ra đó là giọng nói của Cô Ngốc. Nàng vội nói với hai con đại bàng khổng lồ: "Được rồi, các ngươi đi trước đi! Cô Ngốc tới, nếu để cho mọi người nhìn thấy các ngươi, nhất định sẽ bị sợ đến mềm chân cho coi, mau đi đi!" Nàng vỗ vỗ bọn chúng, đưa mắt nhìn bọn chúng rồi đi rồi mới xoay người đi về phía Cô Ngốc.

"Sao vậy, Cô Ngốc?" Kỳ Tử Lam nhìn nàng.

"Tiểu tỷ tỷ, Cô Ngốc mang trà Quế Viên đến cho tỷ uống!" Cũng may mà nàng nghe lời của Thiệu tỷ tỷ không đi bắt chim nhỏ cho tiểu tỷ tỷ xem, tiểu tỷ tỷ có cả một con chim lớn như thế kia rồi thì chim nhỏ chẳng là gì! Vẫn là trà Quế Viên tốt hơn! Cô Ngốc thầm nghĩ.

"Thật à! Tỷ đang cảm thấy khát đây!" Cô Ngốc đột nhiên bung trà cho nàng uống! Mặc dù Kỳ Tử Lam cảm thấy kỳ quái, nhưng dù thế nào cũng là tâm ý của Cô Ngốc, vì vậy cũng không cần hỏi nhiều. "Chúng ta mỗi người một nửa được không?"

Cô Ngốc lắc đầu quầy quậy: "Tiểu tỷ tỷ uống, Cô Ngốc không khát, Cô Ngốc không uống."

"Không sao, không khát cũng có thể uống mà! Trà Quế Viên uống rất ngon!"

"Tiểu tỷ tỷ uống, tiểu tỷ tỷ uống hết đi."

"Vậy cũng được, một mình tỷ uống hết vậy!" Kỳ Tử Lam cảm chén lên, "Tỷ uống hết đó, mọi người thực sự không uống hả?"

"Thực sự không uống mà, mình tiểu tỷ tỷ uống đi." Cô Ngốc nhìn Kỳ Tử Lam, thúc giục nàng mau chút uống, như vậy nàng liền có thể cầm cái chén đi tìm đại ca ca.

Thấy Cô Ngốc kiên quyết không uống, Kỳ Tử Lam cũng không khách khí nữa, lập tức uống sạch ly trà Quế Viên. "Ừ, uống ngon thật! Cảm ơn muội. " Lời nàng chưa nói xong đã phun ra một ngụm máu tươi.

"Tiểu tỷ tỷ, uống có ngon không?" Cô Ngốc vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, vui vẻ hỏi.

"Ừ, rất. uống rất ngon." Giờ phút này, trên mặt Kỳ Tử Lam không có chút huyết sắc nào, trên trán cũng đầy mồ hôi hột. Nàng lập tức điểm huyết đạo của mình, đồng thời nói với Cô Ngốc: "Mau. mau đi tìm Hiền đại ca. mau."

"Cô Ngốc sẽ đi ngay bây giờ!" Cô Ngốc cho là Kỳ Tử Lam là muốn giúp nàng cầu xin Âu Dương Hiền nên vội vàng chạy trở về trong trang.

Cô Ngốc nghe lập tức quay người bỏ chạy.

"Đại ca ca, đại ca ca, mau tới!" Cô Ngốc chạy vào Nghĩa lâu hô to.

"Cô Ngốc, không được làm ồn! Đại ca ca đang làm chính sự." Diệp Vũ cản trở Cô Ngốc, không dám cho nàng vào nơi nghị sự.

"Ta muốn tìm đại ca ca, tiểu tỷ tỷ bảo ta tới, tiểu tỷ tỷ nói 'phải nhanh lên'!" Cô Ngốc ra sức nghĩ tránh thoát hai cánh tay của Diệp Vũ.

Hai người đang giằng co thì cửa Nghị Sự đường mở ra.

"Chuyện gì?" Âu Dương Hiền đứng ở cửa hỏi.

"Đại ca ca, huynh xem, ta cho tiểu tỷ tỷ uống trà Quế Viên, tiểu tỷ tỷ liền ói ra thứ gì đó hồng hồng, còn nói ta mau tới tìm huynh!" Cô Ngốc nâng cái chén lên thật cao, vành chén còn dính chút máu.

Trừ Cô Ngốc, tất cả mọi người đều biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

"Nàng ở đâu?" Âu Dương Hiền nắm tay Cô Ngốc khẩn cấp hỏi.

"Ồ. phía sau núi. a đau quá." Cô Ngốc bị Âu Dương Hiền nắm đau đến độ phải kêu lên.

"Diệp Vũ, trông coi nàng." Nói cho hết lời, Âu Dương Hiên liền giống như một con gió lao ra khỏi Nghĩa lâu, Mộ Dung Ngạo và Công Tôn Dục thì theo sát phía sau hắn.

Âu Dương Hiên lao ra khỏi sơn trang, xa xa liền nhìn thấy Kỳ Tử Lam nằm ở vách đá.

"Lam nhi —— Lam nhi ——" Âu Dương Hiên chạy tới bên cạnh nàng, nóng nảy lại đau lòng gọi nàng.

"Hiên. Hiên đại ca." Kỳ Tử Lam hơi thở mong manh lên tiếng.

"Lam nhi, muội cố gắng lên, ta sẽ dẫn muội đi tìm Quý đại phu." Nói xong, Âu Dương Hiên đưa tay đỡ nàng.

"Không! Độc này. Rất quái lạ. Dưới vách núi có một người có thể chữa. muội muốn xuống." Kỳ Tử Lam suy yếu chỉ vào sườn núi.

"Lam nhi, muội đừng nói nhiều nữa, nhất định Quý đại phu sẽ có cách." Âu Dương Hiên không tin lời Kỳ Tử Lam nói. Hắn coi đó chỉ là những lời nói an ủi khiến hắn không lo lắng.

"Lam nhi. Sẽ trở về." Không biết Kỳ Tử Lam lấy sức ở đâu ra, dùng sức đẩy ra Âu Dương Hiên, bước chân lảo đảo đi về phía sườn núi.

"Lam nhi, dừng!" Âu Dương Hiên hét lên chạy về phía vách đá, vươn tay muốn bắt nàng lại, nhưng lúc này đã trễ.

Kỳ Tử Lam trong nháy mắt đã nhảy xuống sườn núi, chỉ thấy nàng mỉm cười nói: "Tin tưởng muội."

"Lam nhi ——" Âu Dương Hiên gào thét, vang vọng không dứt giữa núi rừng.

Âu Dương Hiên buông lỏng nắm tay nắm chặt ra. Lúc này hắn mới phát hiện ra, trong tay hắn đang nắm chiếc khóa vàng chưa bao giờ rời khỏi người Lam nhi, mà Phượng bội luôn đi cùng với chiếc khóa vàng lại không thấy đâu.

Hắn muốn đi tìm Lam nhi! Trong lòng lóe lên ý nghĩ này, hắn liền muốn nhảy xuống dưới, không ngờ lại bị người khác kéo lại.

"Huynh muốn làm gì?!" Công Tôn Dục tức giận đặng đặng hỏi.

"Ta muốn đi tìm Lam nhi, buông ta ra!" Âu Dương Hiên đã mất đi lý trí.

"Huynh điên rồi!" Công Tôn Dục rống to.

Lúc này Mộ Dung Ngạo cũng tới kéo Âu Dương Hiên lại.

"Nếu không có Lam nhi, ta mới có thể phát điên!" Âu Dương Hiên như thể một con thú điên, vội vàng muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của Công Tôn Dục và Mộ Dung Ngạo .

Công Tôn Dục cùng Mộ Dung Ngạo đưa mắt nhìn nhau, không đợi Âu Dương Hiên phản ứng, Mộ Dung Ngạo liền ra tay điểm huyệt ngắt của hắn.

"Trước tiên mang huynh ấy về đã, chờ huynh ấy tỉnh táo lại rồi hãy tính tiếp."

Thế là hai người liền đỡ Âu Dương Hiên bất tỉnh nhân sự về Phong Vân lâu.

Sau khi ăn trí tốt cho Âu Dương Hiên xong, Mộ Dung Ngạo trở lại Nghĩa lâu đầu tiên, còn Công Tôn Dục ở lại trong phòng Âu Dương Hiên, phụ trách chăm sóc hắn.

"Đại ca ca và tiểu tỷ tỷ đâu? Sao bọn họ không trở lại?" Cô Ngốc bị giữ lại ở Nghĩa lâu nhìn thấy chỉ có một mình Mộ Dung Ngạo trở lại bèn tò mò hỏi.

"Cô Ngốc, cô tự đi chơi đi!" Mộ Dung Ngạo giành quyền lợi điều tra rõ chân tướng từ chỗ Cô Ngốc lại cho Âu Dương Hiên.

"Tiểu tỷ tỷ và đại ca ca đâu?" Cô Ngốc chưa từ bỏ ý định.

"Tiểu tỷ tỷ phải rời khỏi sơn trang một thời gian, đại ca ca đang nghỉ ngơi. Chính cô tự mình đi chơi đi!" Mộ Dung Ngạo nháy mắt với Diệp Vũ, muốn hắn đi theo Cô Ngốc.

"Ồ!" Cô Ngốc cúi đầu ủ rũ, rời khỏi Nghĩa lâu. Không hiểu tại sao tiểu tỷ tỷ muốn đi mà lại không dẫn nàng theo nhỉ? Tiểu tỷ tỷ đi, nàng thì không thể ngủ cùng tiểu tỷ tỷ, vậy nàng bụng trà Quế Viên cho tiểu tỷ tỷ uống còn ý nghĩa gì nữa?

Rốt cuộc là ai muốn hạ độc Kỳ Tử Lam vậy? Là ân oán cá nhân hay là nhằm vào lãnh địa Thanh Long? Mộ Dung Ngạo một thân một mình đi qua đi lại bên trong Nghi Sự đường suy đoán khả năng có thể xảy ra.

Nhưng mà cho đến khi mặt trời lặn, hắn vẫn bị vùi lấp trong một mảnh sương mù mịt.

Chương 8

Ban đêm vốn là thời điểm yên tĩnh, nhưng tối hôm nay lãnh địa Thanh Long đèn đuốc lại sáng trưng, toàn bộ từ trên xuống dưới trang không có người nào người ngủ hết. Giờ phút này mọi người đang ở vùng lân cận vách núi bên ngoài Tập Anh mở cuộc tìm kiếm quy mô lớn.

"Hiên nhi, biện pháp tìm người này của con làm sao có thể tìm được người chứ? Muốn tìm thì cũng phải chờ tới khi trời sáng đã!" Hồng Ngọc Kiều thấy con trai trước nay luôn tinh táo lại muốn chứng thị vệ trong sơn trang chạy loạn như con ruồi không đầu để tìm kiếm tung tích của Kỳ Tử Lam nên muốn khuyên nhủ.

"Thấm thẫm, đứng phí lời nữa, huynh ấy sẽ không nghe đâu ạ." Công Tôn Dục bắt đắc dĩ lắc đầu một cái.

Buổi chiều sau khi Âu Dương Hiên tỉnh lại liền như thể nỗi điên phái người đi tìm Kỳ Tử Lam, đến bây giờ đã đã hơn năm canh giờ rồi.

Ban đầu lãnh địa Thanh Long chọn Kinh Thiên nhai làm căn cứ địa chính là bởi vì nơi này địa hình hiểm trở, chỉ có một cửa ra vào Kinh Thiên nhai, ba mặt còn lại là những vách đá tuyệt đối không thể trèo lên. Mà mặt vách đá bên cạnh suối Đoạn Trường lại càng lởm chởm, đến nay vẫn không tìm được lối có thể vào. Nếu muốn từ hạ lưu suối Đoạn Trường tìm ngược dòng lên thì sẽ bị hết thác nước này đến thác nước khác cản trở. Vì vậy, lần này tìm Kỳ Tử Lam căn bản là khó như lên trời.

"Rốt cuộc là ai lại ra tay độc ác với một tiểu cô nương dễ thương như vậy chứ?" Hồng Ngọc Kiều cảm than.

"Việc này sợ rằng phải đợi đến khi đại dương gia khôi phục lý trí cẩn thận tra rõ mới tìm được ra đáp án." Đối với việc điều tra rõ chân tướng chuyện này, Công Tôn Dục và Mộ Dung Ngạo đều nhất trí cho rằng nên do Âu Dương Hiên chủ động đi điều tra. Điều trước mắt mà bọn họ có thể làm chính là hạn chế số người rời khỏi trấn Thăng Long.

"Sắc trời đã tối, mọi người cũng nên nghỉ ngơi đi, ta đi khuyên huynh ấy một chút." Dứt lời, Công Tôn Dục liền đi về phía Âu Dương Hiên.

"Đại ca, nên để mọi người nghỉ ngơi thôi!" Công Tôn Dục nói với Âu Dương Hiên.

"Tìm được Lam nhi trước rồi nói sau." Âu Dương Hiên liếc Công Tôn Dục một cái. Hiên nhiên là hấn vẫn chưa từ bỏ.

Công Tôn Dục tiếp tục đến gần Âu Dương Hiên, "Đại ca, huynh không phải làm bằng sắt, mọi người cũng đều không phải, dầu gì cũng để cho họ ăn một chút gì đó, ngủ một giấc, trời sáng rồi lại tiếp tục tìm chứ!"

"Nếu như đệ không định giúp một tay thì đứng qua một bên đi." Trải qua kinh nghiệm lúc ban ngày, Âu Dương Hiên đều đề phòng với bất kỳ người nào đến gần mình để tránh bị người ta đánh ngất lần nữa.

"Được rồi, đệ không qua đó." Công Tôn Dục giọng cao đôi tay lên tỏ vẻ trong sạch, "Nhưng mà đại ca, huynh suy nghĩ kỹ chút xem, với biện pháp tìm người như vậy thì vĩnh viễn huynh sẽ không tìm được. Không bằng để cho mọi người nghỉ ngơi một đêm, tĩnh dưỡng tinh thần, sau khi trời sáng khả năng tìm thấy sẽ cao hơn. Huống chi huynh nhìn lại mình đi, sợ rằng chưa tìm được Lam nhi thì chính huynh đã ngã quỵ vì mệt mỏi rồi. Đến lúc đó chúng đệ không ai có thể giúp huynh được đâu." Công Tôn Dục khích tướng.

"Đệ không phải khích ta, ta tự có chừng mực." Âu Dương Hiên nhìn một cái là thấy ngay mánh khoe của Công Tôn Dục, nhưng quả thực là cũng nên để mọi người nghỉ ngơi rồi, "Mọi người đi nghỉ ngơi dùng bữa, sau khi trời sáng sẽ tiếp tục tìm." Âu Dương Hiên trung khí mườì phản hạ lệnh.

Âu Dương Hiên ra lệnh một tiếng, những thị vệ phụng mệnh tìm kiếm Kỳ Tử Lam liền trở về nơi của mình nghỉ ngơi và ăn cơm, chỉ còn lại hai người chưa rời đi.

"Vậy còn huynh? Huynh không nghỉ ngơi à?" Công Tôn Dục đứng sau lưng Âu Dương Hiên nói.

"Ta đợi thêm một lát, đệ cứ về trước đi!" Cặp mắt tinh sáng của Âu Dương Hiên bị bao phủ một tầng u ám mù mịt, trên khuôn mặt là vẻ mệt mỏi.

"Huynh đã thực sự thay đổi rồi!" Công Tôn Dục thấy thật sự rất khó để tìm lại được Âu Dương Hiên trước khi Kỳ Tử Lam xuất hiện tại Kinh Thiên nhai. Liên tưởng với người hiện tại này xem!

"Ta không thay đổi, ta vẫn luôn là người như vậy, chỉ là Lam nhi không ở bên cạnh ta, ta liền không giống như lúc đầu." Âu Dương Hiên nhìn phương xa, nếu như không có Lam nhi, cuộc sống của hấn sắp trở nên trống rỗng.

Công Tôn Dục không cách nào tưởng tượng ma lực của ái tình lại vô biên như vậy. Nó khiến cho Âu Dương Hiên trước nay lãnh khốc lạnh lùng thay đổi đến kinh người.

"Huynh nên đi ngủ sớm một chút, đừng để vì một mình huynh mà khiến cho mọi người lo lắng." Trong lòng Công Tôn Dục biết nhiều lời cũng vô ích. Hắn lắc đầu một cái, xoay người định trở lại trang.

Trước khi đi, hắn nhìn thấy Diệp Phong đang đi về phía vách núi.

"Diệp Phong, cô cũng trở về đi nghỉ ngơi đi! Ta muốn một mình đợi ở chỗ này một lát." Âu Dương Hiên không quay đầu lại nhưng vẫn biết người đến là Diệp Phong.

"Thuộc hạ phụng mệnh ở đây với thủ lĩnh cho đến khi thủ lĩnh đi ngủ." Diệp Phong kính cẩn lễ phép. Nàng phụng mệnh của Mộ Dung Ngạo, tới đây trình diện khổ nhục kế, khiến Âu Dương Hiên trở về nghỉ ngơi. Cũng chỉ lúc này, nàng mới có bộ dáng của một thuộc hạ thực sự.

Âu Dương Hiên không lên tiếng nữa mà khổ sở nhắm hai mắt lại.

Lam nhi nói dưới núi có người có thể giúp nàng, rốt cuộc đó là thật hay giả? Cho dù dưới vách núi thật có cao nhân cứu giúp, nàng nhảy xuống dưới như vậy quá nguy hiểm! Làm sao nàng có thể chắc chắn vị cao nhân mà nàng nhắc đến có thể phát hiện ra nàng?

Không được? Hắn tuyệt đối không để cho Lam nhi rời khỏi hắn mà đi như vậy! Hắn nhất định sẽ tìm được nàng!

Âu Dương Hiên đột nhiên mở hai mắt ra, hướng về phía sơn cốc sâu không thấy đáy hét lên: "Lam nhi, nàng nhất định phải chờ ta, ta sẽ nhanh chóng đến tìm nàng." Hắn cam kết với Kỳ Tử Lam cũng cam kết với chính bản thân mình.

Từ ngày bắt đầu tìm kiếm đến nay đã được mười ngày nhưng vẫn không có chút tung tích gì của Kỳ Tử Lam. Âu Dương Hiên thậm chí còn tự mình từ hạ lưu suối Đoạn Trường tìm ngược lên nhưng vì không thể vượt qua sự ngăn trở của thác nước nên chưa thành công mà đã phải quay về.

Mấy ngày qua, hắn không ngừng suy nghĩ về khả năng sự tồn tại của vị cao nhân trong miệng Kỳ Tử Lam. Trong ký ức của hắn, hình như có tin đồn về phía bên dưới Kinh Thiên nhai nhưng lại không thể nhớ được tin đồn đó là từ đâu tới.

"Hiên nhi, ăn nhiều một chút! Nhìn con gầy mất một vòng rồi này, nếu cứ tiếp tục như vậy thì làm sao mà tìm người được!"

"Mẹ, ở dưới Kinh Thiên nhai có người ở không?" Âu Dương Hiên vẫn không mở miệng đột nhiên thốt lên một câu.

Hồng Ngọc Kiều lóe lên vẻ bối rối trong mắt, ngay sau đó trấn định cười đáp: "Con trai ngọc, người của trấn Thăng Long không là người thì là cái gì?"

"Mẹ, con là nói sơn cốc giữa vách núi Kinh Thiên và suối Đoạn trường kia." Tại sao hắn cảm thấy hình như mẫu thân đang cố ý che giấu chuyện gì đó.

"Con hỏi chuyện này làm gì?" Hồng Ngọc Kiều hỏi.

"Mẹ, con muốn nghe lời nói thật! Chuyện này có liên quan đến sự sống chết của Lam nhi." Âu Dương Hiên nhíu mày nghiêm mặt.

"Hiên nhi..." Hồng Ngọc Kiều do dự không biết có nên nói cho con trai biết không.

"Nếu con lấy thân phận thủ lĩnh của lãnh địa Thanh Long hỏi vấn đề này thì sao?"

Thủ lĩnh của lãnh địa Thanh Long chẳng khác gì người đứng đầu Tứ gia tộc, mà những thành viên của Tứ gia tộc- không phân biệt tuổi tác- đều phải nghe theo mệnh lệnh của thủ lĩnh. Nếu như làm trái, nhẹ thì đóng cửa tự giam, nặng thì bị xóa tên khỏi lãnh địa Thanh Long. Âu Dương Hiên bị bắt đắc dĩ, chỉ đành phải dùng đến thân phận này để hỏi chính mẫu thân mình.

"Thủ lĩnh, hay là ngài đi hỏi Kỳ lão đi!" Hồng Ngọc Kiều đau lòng nói. Bà biết nếu không phải tình huống đặc biệt, Hiên nhi tuyệt đối sẽ không lấy thân phận thủ lĩnh để bức ép mình, nhưng trước đó bà đã hứa là sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, tất nhiên không thể bội ước, thậm chí ngay cả lời chỉ dẫn này cũng không nên có. Nhưng nói gì đi chăng nữa Hiên nhi vẫn là con trai của bà, bất kể như thế nào bà đều không muốn con mình đau lòng!

"Cám ơn mẹ, con trai mạo phạm mẹ rồi."

"Đi đi, Hiên nhi." Hồng Ngọc Kiều khoát khoát tay ý bảo hắn rời đi.

Âu Dương Hiên đáp một tiếng rồi dùng tốc độ cực nhanh phóng về phía vườn mai.

Người hắn muốn tìm là Đạm Đài Kỳ- cũng chính là ông nội của tam lĩnh chủ Đạm Đài Đình.

"Kỳ gia gia, Quân gia gia." Âu Dương Hiên đi về phía hai ông lão đang đánh cờ trong đình.

"Hiên nhi." Hai ông lão cùng gật đầu với Âu Dương Hiên.

"Kỳ gia gia, xin nói cho con biết, có người ở trong sơn cốc giữa Kinh Thiên Nhai và suối Đoạn Trường không?" Âu Dương Hiên trực tiếp hỏi thẳng.

"Hiên nhi, xin hỏi chuyện này làm gì? Là ai nói cho con biết có người ở trong sơn cốc?" Trên mặt Đạm Đài Kỳ mờ hồ lộ ra tức giận.

"Vậy chắc là có rồi! Xin hãy nói cho con biết, rốt cuộc là có ai ở trong đó?" Vào giờ phút này, hắn đã không để ý tới tôn ti lớn bé, hắn chỉ quan tâm đến

tính mạng của Lam nhi.

"Nhị đệ, ta thấy đệ cứ nói cho nó biết đi! Lam nhi mất tích, nó cũng đã nóng lòng lắm rồi." Mộ Dung Quân- đại lĩnh chủ đời đầu tiên của lãnh địa Thanh Long- mở miệng nói.

Đạm Đài Kỳ suy tính một lát, mới gật đầu:"Được, nhưng con phải nói cho ta biết trước, là ai đã nói cho con biết chuyện này?" Ông thực sự muốn xem xem ai lại to gan lớn mật dám bội ước!

"Là Lam nhi nói cho con biết!"

"Cô bé Lam nhi kia? Không thể nào! Năm đó con bé còn chưa ra đời, làm sao có thể biết chuyện này!" Đạm Đài Kỳ không tin lời Âu Dương Hiên.

"Kỳ gia gia, người có tin hay không cũng phải nói cho con biết đáp án."

Không ngờ chuyện đã trôi qua gần hai mươi năm hôm nay lại phải nhắc lại một lần nữa. "Trong cốc quả thật có hai người ở. Những chuyện còn lại đại ca chính miệng kể cho Hiên nhi biết đi!" Dứt lời, Đạm Đài Kỳ bắt đầu đi lắc đầu, chán nản rời đi.

"Hiên nhi, con làm cho đối thủ của ta tức giận bỏ đi rồi. Giờ con phải đánh hết ván cờ này với ta! Chúng ta vừa đánh vừa nói." Mộ Dung Quân khế vuốt chòm râu dài.

"Vâng." Âu Dương Hiên theo lời ngồi xuống.

"Con đi trước!" Mộ Dung Quân dừng một lát mới mở miệng nói tiếp. "Ba mươi năm trước, trong cốc đích xác là có hai người ở."

"Bây giờ thì sao ạ?" Âu Dương Hiên vội vàng hỏi.

"Bây giờ? Sợ rằng không ai trong Kinh Thiên Nhai biết được. Dù sao cũng là chuyện của hai mươi năm trước rồi." Mộ Dung Quân đặt một quân cờ trắng xuống. "Tới lượt con."

"Bọn họ là ai, có biết y thuật không ạ?" Thì ra Lam nhi không hề lừa gạt hấn, chỉ cần sau khi xác định dưới vách núi có người tinh thông y thuật, Âu Dương Hiên mới có thể thoáng yên tâm.

"Cô gái ở trong cốc ngày ấy được xưng là "Nữ Tuyệt y", y thuật của nàng ta tương đương với thực lực của "thần y vô sinh" Kỳ Phi Bằng. Đến nay sợ rằng không người nào có thể so sánh. Chỉ có điều Nữ Tuyệt Y này cứu người lại có một đồng quy tắc: người tới cửa chữa chạy, không cứu; người hữu duyên năm phần, không cứu; nàng ta chỉ chuyên cứu những người vô tình rơi xuống núi hoặc là tính mệnh chưa tới đường cùng."

"Tính mệnh chưa tới đường cùng? Chẳng lẽ có người có tính mệnh nên chấm dứt ạ?" Âu Dương Hiên cau mày, cảm thấy không hiểu.

"Nghe nói Nữ Tuyệt Y này ngoài việc cứu người ra thì "ngũ hành quái tượng" cũng là số một. Muốn cứu người, nàng ta đều bói quẻ trước. Hơn nữa nàng ta bói quẻ trước giờ chưa từng sai." Mộ Dung Quân thể hiện sự khâm phục của mình qua giọng nói đối với người nữ nhân kia.

"Vậy những người trượt chân rơi xuống núi thì sao ạ? Từ trên vách núi rơi xuống, sợ rằng đã sớm mất mạng, nàng ta muốn cứu kiểu gì ạ?"

"Người trượt chân rơi xuống núi sẽ được con chim đại bàng khổng lồ nàng ta nuôi, cứu trước khi rơi xuống đất. Nếu là vì cần được chữa trị mà cố ý nhảy xuống- mặc dù vẫn được đại bàng khổng lồ cứu- sẽ không thể nhìn thấy Nữ Tuyệt Y, mà trực tiếp bị đuổi về chỗ lúc nhảy xuống."

Nghe đến đó, lúc này Âu Dương Hiên mới thở phào một hơi, bởi vì vài ngày trước hấn từng thấy Lam nhi đứng ở vách đá chơi đùa với hai con đại bàng to lớn, hơn nữa theo như lời Lam nhi nói trước khi nhảy xuống có thể xác định chơi đùa Nữ Tuyệt Y kia vẫn đang ở trong sơn cốc.

"Vậy người còn lại là ai ạ? Vì sao người không nhắc tới?" Âu Dương Hiên không nhịn được hỏi tiếp.

Mộ Dung Quân thở dài một hơi mới lại tiếp tục nói: "Người còn lại trong cốc chính là trượng phu của Nữ Tuyệt Y."

"Vì sao hai người này lại ở dưới vách núi Kinh Thiên, hơn thế trước ngày hôm nay con lại chưa bao giờ nghe nhắc đến?" Âu Dương Hiên cảm thấy khá kỳ quái, bởi vì phải nhận biết các nhân vật trong giang hồ là một trong những bài học của bọn hấn trước khi lựa chọn thủ lĩnh, nhưng hai người này lại chưa bao giờ được các trưởng bối nhắc đến.

"Bởi vì nam tử kia từng là một thành viên của lãnh địa Thanh Long, và cũng là con trai của Kỳ gia gia của con. Có điều vào hai mươi năm trước, bởi vì không nghe lời cha mình nên đã bị Kỳ gia gia của con trục xuất khỏi gia môn, từ đó liền không có tin tức gì nữa. Hiên nhi, con hãy thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc là người nào đã nói cho con biết có người ở bên trong cốc?"

"Gia gia, con đã nói rồi mà, là Lam nhi! Trước lúc Lam nhi nhảy xuống cốc đã nói cho con biết."

"Hả? Có chuyện như vậy à, con bé đã nói những gì?" Mộ Dung Quân kinh ngạc hỏi.

"Nàng nói nàng bị trúng độc, phải là người trong cốc mới có cách cứu chữa."

"Thế đã tra ra là ai hạ độc chưa?" Mộ Dung Quân trầm ngâm một hồi lâu mới hỏi.

Âu Dương Hiền chần chờ một lúc lâu mới trả lời: "Vẫn chưa ạ."

"Vẫn chưa biết?! Con làm thủ lĩnh kiểu gì vậy?!" Mộ Dung Quân vừa nghe xong liền trách mắng, "Hiên nhi, chẳng lẽ con đã quên những gì ta đã dạy, ‘bất luận gặp phải chuyện gì đầu tiên vẫn phải tra rõ chân tướng’ à?"

"Quân gia gia, con không hề quên. Bây giờ con sẽ lập tức đi điều tra rõ ràng."

Cuộc nói chuyện với Mộ Dung Quân đối với Âu Dương Hiền mà nói như thể hồi chuông cảnh tỉnh. Ngay sau đó hắn đứng dậy tiến về phía Nghĩ lâu để tra rõ chân tướng.

Vừa tiến vào Nghĩ lâu, Âu Dương Hiền liền nhìn thấy đại lĩnh chủ Mộ Dung Ngạo đang xử lý bang vụ ở bên trong.

Mộ Dung Ngạo ngẩng đầu lên thấy người tới là Âu Dương Hiền, mở miệng nói: "Cô Ngốc đang ở chỗ Nhu Nhu."

"Cám ơn." Âu Dương Hiền nói một cách chân thành. Mấy ngày nay Mộ Dung Ngạo tiếp nhận tất cả công việc của lãnh địa Thanh Long giúp hắn để hắn có thể chuyên tâm tìm kiếm Lam nhi.

Mộ Dung Ngạo không trả lời, cúi đầu tiếp tục công việc của mình. Âu Dương Hiền xoay người đi về phía Anh uyển.

Đi tới sân của Anh uyển, chỉ thấy Cô Ngốc đang cười đuổi theo bướm bướm, còn Âu Dương Nhu đang ngồi trong đình,

Theo hầu bên cạnh là Diệp Phong.

Âu Dương Nhu và Diệp Phong thấy Âu Dương Hiền, đang định tiến đến chào hỏi hắn thì bị hắn ngăn lại. Sau khi hắn gật đầu với họ xong liền đi tới bên cạnh Cô Ngốc gọi khẽ: "Cô Ngốc."

"Đại ca ca!" Cô Ngốc vừa nhìn thấy Âu Dương Hiền liền chạy thẳng tới chỗ hắn, vui mừng kêu to, "Đại ca ca, tiểu tỷ tỷ trở về chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng ta có một chuyện quan trọng muốn hỏi muội." Âu Dương Hiền nói chuyện một cách thần bí.

"Chuyện gì, chuyện gì? Mau nói cho Cô Ngốc!"

Âu Dương Hiền dắt Cô Ngốc tay, "Muội đi theo ta, ta sẽ nói cho muội biết." Hai người cùng nhau đi về phía Phong Vân lâu.

Sau khi vào Phong Vân lâu, Âu Dương Hiền ý bảo Cô Ngốc ngồi xuống.

"Mau nào! Mau nói cho muội biết, có phải tiểu tỷ tỷ sắp trở lại rồi không?" Cô Ngốc mở to hai mắt, mong đợi hỏi.

"Trước khi ta nói cho muội biết chuyện kia, ta hỏi muội một vấn đề trước được không?"

"Được!"

"Là muội bụng trà đến cho tiểu tỷ tỷ đúng không?" Âu Dương Hiền tin tưởng Cô Ngốc tuyệt đối sẽ không nói dối.

"Đúng vậy!" Cô Ngốc tương đối há hê nói.

"Vì sao muội muốn bụng trà đến cho nàng uống?"

Cô Ngốc cau mày, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát mới cười nói: "Bởi vì nếu như muội bụng trà cho tiểu tỷ tỷ uống thì huynh sẽ cho muội ngủ cùng với tiểu tỷ tỷ!"

"Chén trà kia là ai cho muội?"

"Là Thiệu tỷ tỷ bảo Hạnh nhi tỷ tỷ bụng cho muội đó." Thiệu tỷ tỷ chỉ nói không thể nói cho người khác biết người nghĩ ra cách đó là ai, chứ đâu có nói là không được cho người khác biết trà ai cho nàng. Nàng nói cho đại ca ca, đại ca ca cũng sẽ không biết cách kia không phải là do nàng nghĩ ra! Cô Ngốc nghĩ như vậy nhin không được mà cười rộ lên.

"Ừ, Cô Ngốc thật biết điều, chờ tiểu tỷ tỷ trở về, ta sẽ để cho muội ngủ cùng nàng, được không?"

"Cám ơn đại ca ca!" Cô Ngốc vui mừng ơn Âu Dương Hiền nói cảm ơn.

"Được rồi, muội đi chơi đi!" Âu Dương Hiền vỗ vỗ Cô Ngốc đầu, mỉm cười nói.

Đợi Cô Ngốc rời đi, Âu Dương Hiền mới nói với Diệp Phong và Diệp Vũ – vốn đang ẩn thân: "Diệp Vũ, đi mời Thiệu Lâm tới đây, chỉ một mình muội ấy là được. Diệp Phong, Cô đi coi chừng Cô Ngốc."

"Vâng" hai người đồng thời ứng tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi Phong Vân lâu.

“Hiên biểu ca.” Thiệu Lâm nhìn bóng lưng của Âu Dương Hiên mà trong lòng không khỏi lo lắng.

“Trà Quế Viên là muội sai Hạnh nhi bưng cho Cô Ngốc đúng không?” Âu Dương Hiên trực tiếp hỏi câu hỏi khiến hắn đau lòng. Hắn vạn lần không ngờ người hạ độc Lam nhi lại là Thiệu Lâm yếu đuối!

Thiệu Lâm vừa nghe thấy câu hỏi của Âu Dương Hiên liền kinh ngạc ngã ngồi trên ghế.

Hiên biểu ca biết rồi?! Nhất định Hiên biểu ca sẽ hận nàng cả đời!

“Hạnh nhi biết chén trà Quế Viên kia có vấn đề không?”

“Muội ấy..... muội ấy không biết.” Thiệu Lâm nghẹn ngào trả lời. Tất cả hậu quả cứ để nàng gánh chịu đi! Nàng không nên liên lụy đến bất kỳ người nào nữa, huống chi Hạnh nhi lại là người nghĩ biện pháp giúp nàng!

“Thuốc độc có nguồn gốc từ đâu?”

“Là..... Là từ trong kho thuốc của Quý đại phu.” Nàng nhớ Hạnh nhi nói cho mình biết như vậy.

“Muội tự mình đi lấy?” Hắn tương đối nghi ngờ điểm này.

“Phải, là do muội tự đi lấy.” Thiệu Lâm lấy dũng khí trả lời.

“Thật sự như thế?” Hắn tin tưởng, trong kho thuốc tuyệt đối không có loại độc dược kia.

Lam nhi tinh thông các loại độc dược, nàng vô cùng rõ ràng trong kho thuốc có những loại thuốc gì. Nếu nàng nói Quý đại phu không thể giúp nàng thì chứng tỏ trong kho thuốc chắc chắn không có loại thuốc kia!

“Đúng vậy.” Thiệu Lâm lại một lần nữa kiên định đáp. Điều khiến nàng kinh ngạc đó là tại sao Hiên biểu ca lại nghi ngờ lời nói của nàng. Chẳng phải huynh ấy đã nhận định nàng là kẻ hạ độc rồi sao?

“Vậy thì ta trình trọng nói cho muội biết, trong kho thuốc căn bản không thể chế ra loại độc dược ắt, hơn nữa trong kho thuốc không có loại độc dược đã được chế sẵn. Nếu muốn có độc dược, phải tự mình chế mới có, mà ta khẳng định muội không am hiểu chuyện này.” Âu Dương Hiên nắm chắc mười phần.

“Chuyện này.....” Thiệu Lâm kinh ngạc nói không nên lời. Nếu tất cả đúng như Hiên biểu ca nói, vậy thì chứng tỏ là Hạnh nhi đã lừa nàng! Nhưng, tại sao chứ? Hạnh nhi không cần thiết lừa gạt nàng mà!

“Thiệu Lâm, ta muốn nghe lời nói thật, rốt cuộc là ai đưa cho muội?”

“Là.....” Thiệu Lâm do dự không biết có nên nói thật không.

“Chắc là vị này đi!” Công Tôn Dục cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người, bắt giữ tay Hạnh nhi ở cửa Phong Vân lâu.

“Hạnh nhi!” Thiệu Lâm sợ hãi kêu lên, Hạnh nhi không nên xuất hiện ở đây! Còn nữa, thứ đang phát ra ánh sáng màu xanh lam trên tay nàng ta là gì vậy?

“Thiệu Lâm biểu muội, trên tay nàng chính là ba cây Mai Hoa Châm có độc, chuẩn bị dùng để đối phó muội đó.” Công Tôn Dục chủ động giải thích giúp Thiệu Lâm.

“Đối phó muội? Hạnh nhi.....ngươi.....” Thiệu Lâm sững sốt tại chỗ.

Hạnh nhi lạnh lùng nhìn Thiệu Lâm một cái, cười giễu cợt.

“Mang nàng ta tới Nghị Sự đường, ta sẽ lập tức qua đó.”

“Dạ, đại ca, chúng ta chờ huynh!” Công Tôn Dục áp tải Hạnh nhi rời đi.

Âu Dương Hiên quay đầu lại nhìn Thiệu Lâm, “Thiệu Lâm, ta biết độc hại Lam nhi cũng không phải là chủ ý của muội, nhưng_____”

“Hiên biểu ca, muội có thể nói chuyện với huynh một chút không? Chỉ có hai người chúng ta thôi có được không?” Thiệu Lâm nói.

“Diệp Vũ!”

Diệp Vũ theo lời thối lui khỏi Phong Vân lâu.

Thiệu Lâm hít sâu một hơi, mới mở miệng nói: “Tại sao? Tại sao Hiên biểu ca không yêu muội? Muội có chỗ nào kém so với Kỳ Tử Lam chứ?”

“Thiệu Lâm, muội không kém cạnh gì Lam nhi cả. Muội và Lam nhi đều có những điểm riêng biệt của mình, thực ra ta rất thích những đặc điểm* của

muội, nhưng đó không phải là yêu. Ta yêu Lam nhi, ta yêu tất cả của Lam nhi.” (* những tính cách đặc biệt)

Âu Dương Hiên ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Có lẽ muội cảm thấy Lam nhi tính tình quá trẻ con, cả ngày chỉ biết nghịch ngợm chinh người, nhưng ta chính là yêu sự hồn nhiên tự nhiên của nàng, yêu tính tình quý linh tinh của nàng. Có lẽ qua mấy năm, tâm tính của nàng sẽ trầm ổn, nhưng nàng vẫn là Lam nhi mà ta yêu. Bất luận nàng có thay đổi hay không, ta đều yêu nàng, bởi vì yêu một người phải yêu tất cả thuộc về người ấy, vì vậy ta sẽ không cần cầu xin nàng ấy thay đổi, cũng sẽ không vì chiều theo nàng ấy mà thay đổi mình. Muội có hiểu những gì ta nói không?” Âu Dương Hiên dịu dàng nói ra ý nghĩ trong lòng của bản thân.

Lúc này, nước mắt Thiệu Lâm đã rơi lã chã.

Nàng sai lầm rồi, sai lầm một cách trầm trọng. Nàng vẫn cho rằng Hiên biểu ca sẽ thích một cô gái đoan trang hiền thực, cho nên nàng cố gắng yêu cầu mình, muốn mình lúc nào cũng phải có hình tượng hoàn mỹ nhất. Nhưng nàng sai lầm rồi, tất cả đều là lỗi của nàng! Tất cả tất cả đều chỉ là ý nghĩ đơn phương của mình nàng mà thôi.

“Được rồi, muội cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta sẽ sai Diệp Vũ đưa muội về phòng, sau đó sẽ tìm người khác tới hầu hạ muội.” Âu Dương Hiên ra lệnh cho Diệp Vũ đang ở ngoài phòng đưa Thiệu Lâm về phòng.

Giờ là lúc nên xử lý hung thủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Gả Cho Đại Đường Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Trong bóng tối, bóng dáng Âu Dương Hiên như thể gần trong gang tấc nhưng nàng đưa tay lại thấy Âu Dương Hiên càng ngày càng xa xôi, chỉ còn dư lại màn đêm đen tối. Đột nhiên, nàng cảm thấy một nửa thân thể bên phải như thể đang bị thiêu rụi trong ngọn lửa mãnh liệt, còn phần thân bên trái lại rét lạnh như thể bị vùi mình trong đông tuyết mà không mặc gì. Hai loại cảm giác tương phản này đồng thời xuất hiện đồng thời trong người nàng cùng lúc khiến nàng khó chịu đến không tưởng.

Ở trong bóng tối đột nhiên xuất hiện ánh sáng, một bóng người xuất hiện . . . là Âu Dương Hiên. Hai bàn tay dày thịt của hắn nhẹ nhàng ôm lấy mặt nàng. Kỳ Tử Lam cảm thấy phần thân bên phải sốt nóng từ từ chuyển thành mát mẻ, phần thân trái đông băng dần dần ấm áp, lúc trước khô sở do vừa nóng vừa lạnh dần dần biến mất hầu như không còn. Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy cả người thoải mái vui sướng như thể đang đứng trên một thảm cỏ đón gió xuân nhẹ nhàng thổi qua.

"Hiên đại ca. Hiên đại ca." Kỳ Tử Lam ý thức mơ hồ, vô lực gào thét.

"Lam nhi, Lam nhi, con có nghe thấy giọng nói của ta không?" Một giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng vang lên bên tai Kỳ Tử Lam.

Nàng muốn trả lời nhưng không còn sức lực để mở miệng nữa.

"Đây là lần cuối cùng, sau một canh giờ nữa tính mạng của Lam nhi sẽ không còn nguy hiểm." Giọng nói kia như thể tiếng nói trên trời khiến cho người nghe cảm thấy an tâm.

"Vậy thì tốt rồi." Nam tử mặc áo trắng đứng bên cạnh thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này tay trái Kỳ Tử Lam nắm một viên đá trong suốt, tay phải nắm một viên bằng viên bên tay trái nhưng có màu đỏ đồng.

Một lúc lâu sau, nữ tử kia dùng một đôi bao tay đặc chế nhanh chóng cầm hai viên đá lên, thả chúng vào trong một cái hộp có cùng chất liệu với đôi bao tay.

"Lam nhi, bây giờ cảm thấy thế nào rồi?" Nữ tử hỏi.

"Không lạnh. Không nóng." Kỳ Tử Lam đã khôi phục ý thức. Nàng nhắm hai mắt, trả lời đứt quãng.

"Lam nhi, ta biết giờ con rất muốn ngủ, nhưng trước tiên hãy uống hết chén thuốc này đã." Nam tử đỡ Kỳ Tử Lam dậy, để nữ tử nuốt cho nàng uống hết bát thuốc có màu xanh đậm.

"Ngao lăm, Lam nhi, bây giờ con có thể ngủ say sưa rồi." Hai người để Kỳ Tử Lam nằm ngay ngắn trên giường xong đồng thời rời khỏi phòng trúc.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Tử Lam từ từ mở mắt ra, nhìn thấy mình đang ở trong một gian phòng trúc quen thuộc lập tức ý thức được bản thân đã bình yên vô sự.

Nàng cố hết sức dựa vào vách tường ngồi dậy, đang lúc nàng muốn xuống giường thì một nữ tử bưng một bát cháo vào trong phòng, đi phía sau là nam

tử.

"Lam nhi, thân thể con vừa mới hồi phục, ngàn vạn đừng cử động bừa bãi, ngoan ngoãn ngồi trên giường đi. Nào, ăn ít cháo trắng này trước để bổ sung chút thể lực nào." Nữ tử ngồi xuống mép giường.

"Điều thúc thúc, Bội thăm thăm." Kỳ Tử Lam kêu lên.

"Lam nhi, có lời gì thì đợi lát nữa hãy nói, ăn cháo trước đã." Nam tử được Kỳ Tử Lam gọi là "Điều thúc thúc" mở miệng nói.

Sau khi ăn cháo xong, Kỳ Tử Lam ăn một viên hoa ngọc lộ hoàn tự chế, tinh thần gần như đã hồi phục hoàn toàn.

"Cám ơn Điều thúc thúc và Bội thăm thăm." Nàng mang theo nụ cười chân thành nói.

"Nha đầu ngốc, cảm ơn cái gì!" Nam tử cười nói.

Nam tử này chính là người bị trục xuất khỏi gia môn hai mươi năm trước - Đạm Đài Diệu, còn nữ tử ngồi ở mép giường chính là thê tử của ông, cũng chính là người được gọi là Nữ Tuyệt Y - Bạch Bội. Bọn họ cũng là người thần bí năm đó mang Kỳ Tử Lam đi khỏi cha mẹ nàng.

"Đúng rồi, Điều thúc thúc, ở Tập Anh sơn trang con đã gặp được ca ca của thúc. Người này có vẻ ngoài giống y chang thúc!" Lúc này Kỳ Tử Lam đã làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra đêm hôm trước nàng còn là một người thân trúng kỳ độc.

Đạm Đài Diệu cất cao tiếng cười, "Nha đầu ngốc, ta và Huy là huynh đệ sinh đôi, vẻ ngoài giống nhau là đương nhiên rồi!"

"Đúng rồi, Bội thăm thăm, Lam nhi trúng phải độc gì thế ạ, sao nửa người lạnh, nửa người lại nóng vậy ạ?" Kỳ Tử Lam nhớ lại cảm giác khó chịu trước lúc mình mất đi ý thức, đến bây giờ nàng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

"Đó độc được do một cao thủ dùng độc chế ra hai mươi năm trước. Nó vốn nên thất truyền từ lúc hấn thoát ỉn, chẳng biết tại sao lại tái xuất hiện trên giang hồ, xem ra trên giang hồ sắp có tai họa lớn." Bạch Bội than thở.

Đối với chuyện trên giang hồ, Kỳ Tử Lam chẳng có hứng thú gì. Nàng vội vàng nói: "Bội thăm thăm, lúc nào Lam nhi mới có thể trở về Tập Anh sơn trang?"

"Nha đầu ngốc, con không thích gặp chúng ta à? Đã lâu không gặp mặt rồi, con ở lại thêm vài ngày trò chuyện với hai người già này đi!" Đạm Đài Diệu biết rõ trái tim Kỳ Tử Lam đặt trên người Âu Dương Hiền nên cố ý trêu đùa nàng. Ông cũng đã 40 tuổi rồi nhưng vẫn thích trêu đùa người khác. Chỉ sợ một bụng đầy ý tưởng xấu xa của Kỳ Tử Lam một nửa là do ông 'vô tình tạo ra'.

"Con cũng muốn như vậy nhưng con sợ Hiền đại ca sẽ lo lắng." Kỳ Tử Lam biết Bạch Bội và Đạm Đài Diệu đối với chuyện của nàng nắm như lòng bàn tay, cho dù hơn sáu năm không gặp nhưng họ lại biết rất rõ ràng xung quanh nàng có những ai.

"Từ lúc con bị trúng độc tới nay đã được năm ngày rồi, con còn phải ở lại đây ít nhất năm ngày nữa mới có thể trở về." Bạch Bội đáp.

"Tại sao còn phải lâu như vậy ạ? Đến lúc đó nhất định Hiền đại ca sốt ruột đến phát điên mất!" Trên thực tế không chỉ Âu Dương Hiền sốt ruột mà chính nàng cũng rất sốt ruột. Nàng nhớ nét mặt vừa giận vừa buồn cười của Âu Dương Hiền khi nàng đùa nghịch; nàng nhớ sự ảm áp khi hấn ôm nàng vuốt ve đầu nàng; nàng nhớ hấn mỗi ngày lúc hấn chải đầu giúp nàng đều nhìn vào mắt nàng qua tấm gương. Nàng nhớ hấn."Con nhớ Hiền đại ca." Kỳ Tử Lam nhất thời sâu não, bật khóc.

"Lam nhi ngoan, đừng khóc, nếu khóc đến nỗi tổn hại thân thể thì năm ngày sau con sẽ không đi lên được đâu!" Bạch Bội dịu dàng khuyên nàng. Tiểu nha đầu sáu năm trước không buồn không lo hôm nay đã trở thành thiếu nữ hiểu được thế nào là khó khăn vì tình. Thời gian trôi qua thực mau!

"Lam nhi nghe lời đi, nếu bây giờ mà con trở về sợ rằng lại gây ra họa sát thân. Chúng ta làm như vậy là vì muốn tốt cho con thôi! Con nghĩ kỹ xem, nếu bây giờ con đi lên (núi) gặp Hiền đại ca của con, chốc lát sau lại bị kẻ nào đó hạ độc, sau đó lại về đây chữa mấy ngày, đến lúc đó lại phải chia cách với Hiền đại ca của con. Như vậy không bằng con ngoan ngoãn ở lại đây vài ngày, dưỡng tốt thân thể, trở về là có thể ở bên cạnh Hiền đại ca của con rồi!" Đạm Đài Diệu chính người hại người chỉ là vẻ bề ngoài thôi, công phu dụ hoặc của ông mới là nhất!

Kỳ Tử Lam rầm rức không nói một lúc lâu mới miễn cưỡng gạt đầu

"Vậy mới là Lam nhi ngoan chứ. Nào, nằm xuống nghỉ một lát đi! Ta và Điều thúc thúc đi hái thuốc, tới trưa mới trở lại, tốt nhất là con nên nghỉ ngơi đi." Bạch Bội đỡ Kỳ Tử Lam nằm xuống, đắp kín chăn giúp nàng. Bà có thể yên lòng đi ra ngoài cùng Đạm Đài Diệu bởi vì bà biết một khi Kỳ Tử Lam hứa chuyện gì thì nhất định sẽ không đổi ý.

Kỳ Tử Lam nghe lời nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào ngủ.

Không biết qua bao lâu, Kỳ Tử Lam từ từ mở mắt ra, nàng biết Điều thúc thúc chưa trở về, vì vậy nàng quyết định ra bên ngoài đi lại một chút.

Nàng chậm rãi đi ra phòng trúc, cảnh vật bên ngoài hoàn toàn giống như lúc nàng đi, ngay cả chiếc xích đu khi nàng còn bé thường hay chơi vẫn được treo trên cây đại thụ bên bờ suối.

"Còn phải chờ thêm năm ngày." Kỳ Tử Lam nhìn trời, lẩm bầm, "Hiền đại ca, bây giờ chàng đang làm gì?"

Trả lời nàng là tiếng chim hót líu lo.

"Nếu là em có thể biến thành một con chim bay đến Tập Anh sơn trang gặp Hiên đại ca thì tốt biết bao. Cho dù không thể cùng chàng trò chuyện, nhưng chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng là tốt." Nàng theo bản năng sờ sờ chiếc khóa vàng và khối ngọc bội Âu Dương Hiên cho nàng ở trước ngực mới nhớ ra chiếc khóa vàng đã bị Âu Dương Hiên tóm được khi nàng nhảy xuống vách núi.

Kể từ sáu năm trước, từ khi ngọc bội và chiếc khóa vàng ở chung một chỗ thì chưa bao giờ tách rời nhau.

Lúc này, một con gió nhẹ thổi tung vài sợi tóc trên trán nàng tựa như Âu Dương Hiên thường làm giúp nàng.

Nàng không kiềm chế được mà ngẩng nhìn bầu trời một lúc lâu.

Trong năm này tiếp theo, Kỳ Tử Lam càng giống như người mất hồn hơn, một chút sức sống cũng không có. Ngoại trừ thời gian ăn cơm, uống thuốc và ngủ ra, những khoảng thời gian khác nàng đều ngồi trên xích đu nhìn lên vách núi Kinh Thiên, hoàn toàn không giống như nàng hoạt bát lúc bình thường.

Bạch Bội và Đạm Đài Diệu nhìn tình hình như vậy, không thể nghi ngờ là làm bọn họ rất đau lòng, nhưng vì an toàn tính mạng của nàng nên bọn họ đành nhẫn tâm giữ nàng lại đợi nguy cơ qua đi.

* * *

"Lam nhi, con có thể trở về Tập Anh sơn trang rồi." Bạch Bội nhẹ nhàng gọi nàng.

Kỳ Tử Lam vốn đang ngửa đầu nhìn ngắm bầu trời liền quay đầu lại nhìn Bạch Bội rồi lại ngẩng đầu lên nhìn trời.

"Nha đầu ngọc, con bị ngọc rồi à! Con mà còn nhìn nữa thì đến cả trời cũng bị con nhìn thủng luôn đó!" Đạm Đài Diệu cười nói.

Kỳ Tử Lam đột nhiên nhảy lên như thể bị kim châm, "Hai người nói con có thể về rồi? Có thật không ạ?" Nàng kích động nhìn bọn họ. Hai vợ chồng Đạm Đài Diệu và Bạch Bội nhìn nhau, mỉm cười gật đầu.

"Lam nhi, để ta chải tóc mặc quần áo giúp con xong là có thể tiễn con lên (núi) rồi." Bạch Bội kéo Kỳ Tử Lam vào trong phòng trúc.

Không tới một khắc đồng hồ sau Kỳ Tử Lam đã chỉnh tề xuất hiện trước mắt Đạm Đài Diệu.

"Diệu thúc thúc, Lam nhi có xinh đẹp không?" Kỳ Tử Lam vui vẻ hỏi.

Đạm Đài Diệu thấy cuối cùng Kỳ Tử Lam cũng nở nụ cười sau nhiều ngày không thấy, nhẹ nhàng nói: "Xinh đẹp, tất nhiên là xinh đẹp rồi. Lam nhi chính là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân!"

"Tất nhiên là vậy rồi! Bội thẩm thẩm xếp hạng trước con mà!" Kỳ Tử Lam cười hi hi nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn nụ cười.

"Con biết vậy là được rồi!" Đạm Đài Diệu sủng ái chỉ chỉ vào cái mũi xinh xắn của Kỳ Tử Lam.

"Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta mau đi lên thôi!" Bạch Bội đỏ mặt thúc giục.

"Hơ, Bội thẩm thẩm đỏ mặt kia!" Kỳ Tử Lam cười khúc khích như một tên trộm rồi nhảy lên lưng con Hoàng Mao.

"Da mặt Bội thẩm thẩm của con mỏng chứ đâu có được dày như da mặt con, có dùng chùy thủ chém sắt như chém bùn đầm cũng không thủng!" Đạm Đài Diệu hài hước nói.

"Hừ, không nói chuyện với thúc nữa! Thúc chỉ toàn bắt nạt con!" Kỳ Tử Lam giả vờ quay đầu giận dỗi, dẫn Hoàng Mao rời đi trước.

Đạm Đài Diệu và Bạch Bội ngồi trên lưng Bạch Mao cũng lên đường ngay sau đó.

Bởi vì công cuộc tìm kiếm ở Tập Anh sơn trang đã dừng lại nên khi hai con đại bàng khổng lồ đáp xuống vách núi Kinh Thiên không kinh động đến bất cứ người nào.

"Bội thẩm thẩm và Diệu thúc thúc muốn vào trang cùng với Lam nhi ạ?" Nàng biết là từ sau năm Đạm Đài Diệu bị trục xuất khỏi lãnh địa Thanh Long, đã bị cấm bước chân vào lãnh địa của Tập Anh sơn trang.

"Tất nhiên rồi, đã làm người tốt thì phải làm cho tới cùng chứ! Đã đưa con lên đây thì phải đưa đến trước mặt Hiên đại ca của con mới tính chứ!" Đạm Đài Diệu đã nghĩ ra một biện pháp có thể đi vào Tập Anh sơn trang mà không cần 'đặt chân lên' lãnh thổ thuộc sơn trang, đó chính là..... cười đại bàng bay vào.

"Vậy con muốn đi hỏi xem Hiên đại ca đang ở đâu trước, hai người đi cùng con luôn!" Kỳ Tử Lam nhìn Đạm Đài Diệu, trong lòng cũng khá rõ biện pháp của người thúc này rồi.

"Lam nhi không cần phải hao tổn sức lực đâu. Bây giờ Âu Dương Hiên chắc đang phải ở Nghĩa lâu." Bạch Bội nói chắc như đinh đóng cột. Sáng nay,

trước khi quyết định để Lam nhi trở về Tập Anh sơn trang bà đã bói một quẻ, Âu Dương Hiên tất nhiên sẽ mang hung thủ tới Nghĩa lâu để tự mình xử lý. Kỳ Tử Lam không hề nghi ngờ lời Bạch Bội nói. Nàng lập tức thi triển kinh công chạy đến Nghĩa lâu.

Người đang ở Nghĩa lâu. Đúng như lời Bạch Bội nói, Âu Dương Hiên đang ở trong Nghị Sự đường của Nghĩa lâu, ngoài ra còn có Công Tôn Dục, Mộ Dung Ngạo cùng với hai tỷ muội Diệp Phong, Diệp Vũ, ngay cả Hạnh nhi cũng ở đây.

“Hiên đại ca~~~~” Kỳ Tử Lam vừa thấy Âu Dương Hiên, liền không kịp chờ đợi chạy ngay tới chỗ hắn.

“Lam nhi?” Mọi người trăm miệng một lời, ngay cả Hạnh nhi – thủ phạm hạ độc – cũng hết sức khiếp sợ, bởi vì nàng ta không tin trong thiên hạ, ngoài sư phụ mình ra không ai có thể giải được độc ‘song cực tán’.

“Sao mọi người nhìn tôi như nhìn thấy quỷ vậy, chẳng lẽ mặt tôi biến dạng rồi sao?” Kỳ Tử Lam sờ sờ gò má của mình, không hiểu hỏi.

“Nàng có khỏe không?” Âu Dương Hiên kích động cầm tay Kỳ Tử Lam, quan sát từ trên xuống dưới một lúc lâu.

“Không phải Lam nhi đang đứng ở trước mặt Hiên đại ca sao? Chẳng nói xem em có khỏe hay không?” Kỳ Tử Lam cười hi hi hỏi ngược lại.

“Nàng đó, thật khiến cho người ta lo lắng.” Cuối cùng Âu Dương Hiên cũng có thể yên tâm.

“Đúng rồi, Hiên đại ca, em dẫn chàng đi gặp hai người này.” Kỳ Tử Lam kéo Âu Dương Hiên đi ra Nghĩa lâu, ngẩng mặt lên trời hô to, “Diệu thúc thúc, Bội thẩm thẩm, hai người có thể hiện thân rồi!”

Lúc này, bầu trời xuất hiện hai điểm đen, dần dần cách mặt đất càng ngày càng gần, chỉ chốc lát sau hai con đại bàng khổng lồ - trên lưng mỗi con chở một người – xuất hiện tại trước mặt mọi người.

“Hiên đại ca, vị kia là Diệu thúc thúc, bên cạnh là Bội thẩm thẩm, huynh có nhận ra họ không?” Kỳ Tử Lam chỉ vào Đạm Đài Diệu và Bạch Bội hiện tại đã đứng trên một cây tùng thấp.

“Không quen, nhưng đã từng nghe qua.” Âu Dương Hiên nói, “Hai vị không ngại vào Nghĩa lâu nói chuyện, để văn bối có thể đền đáp ân cứu mạng Lam nhi của hai vị tiền bối chứ?” Âu Dương Hiên chấp tay muốn mời hai người.

“Cám ơn sự thịnh tình của Âu Dương thủ lĩnh, nhưng phu thê chúng ta không tiện cho lắm, chỉ mong thủ lĩnh có thể giao hung thủ cho hai phu thê chúng ta.” Đạm Đài Diệu nói.

“Diệu thúc thúc, Hiên đại ca, hai người cứ khách khí qua lại con nghe mà khó chịu chết đi được!” Kỳ Tử Lam gắt giọng, “Hiên đại ca, chàng đừng để Diệu thúc thúc dẫn người đi đi mà!” Thúc ấy làm như vậy bởi vì thúc có lý do của mình.

“Lam nhi..... không được hồ nháo, thủ lĩnh có chỗ khó xử của hắn.” Bạch Bội biết yêu cầu này quá phận, vì vậy cũng không kiên trì.

Kỳ Tử Lam nhìn Âu Dương Hiên một lát, lại quay sang nhìn Bạch Bội và Đạm Đài Diệu một lát, “Được thôi, mặc kệ mấy người, con đi tìm Cô Ngốc!” Kỳ Tử Lam giận dỗi rồi đi.

Âu Dương Hiên trầm ngâm một lúc lâu mới gật đầu nói: “Vậy Hạnh nhi xin nhờ tiền bối xử trí thay.”

“Đa tạ thủ lĩnh thành toàn.” Bạch Bội mỉm cười nói.

“Đến đây nào, Hạnh nhi.” Bạch Bội dịu dàng gọi tên nàng ta, mà Hạnh nhi cũng rất nghe lời đi về phía Bạch Bội.

Bạch Bội nhắc một cái rương từ trên lưng con đại bàng màu vàng xuống.

“Chiếc rương này là hai phu thê chúng ta tặng cho Lam nhi, nhờ cậu buổi tối hôm thành thân đưa cho con bé. Cáo từ.” Dứt lời, ba người liền cười đại bàng rồi đi.

“Lam nhi, ta vào nha.” Âu Dương Hiên đẩy cửa phòng Kỳ Tử Lam ra thì thấy bên trong tối om.

Âu Dương Hiên sờ soạn đi tới cạnh bàn đốt đèn mới phát hiện nàng đang nằm trên giường dựa lưng về phía cửa phòng.

“Vẫn còn giận à?” Âu Dương Hiên đi tới bên giường. Kỳ Tử Lam tức từ lúc xế chiều cho đến giờ, không chịu nói với hắn câu nào.

Kỳ Tử Lam ‘hừ’ một tiếng, không đáp lời.

“Ngày đó thấy nàng nhảy xuống vách núi thì tim ta suýt chút nữa đã ngừng đập, nàng có biết không? Ta sợ nàng sẽ cứ như vậy mà ra đi, không bao giờ trở lại nữa.” Âu Dương Hiên biết Kỳ Tử Lam chỉ nhắm mắt chứ không ngủ cho nên tiếp tục nói, “Trong mười ngày này không có bất kỳ tin tức nào của nàng, nàng có biết ta lo lắng như thế nào không? Cho dù biết trong sơn cốc có Nữ Tuyệt Y nhưng ta vẫn lo lắng, ngộ nhờ đúng lúc bà ấy không có ở đó thì sao? Ngộ nhờ bà ấy không phát hiện ra nàng thì sao? Ngộ nhờ...”

“Đừng nói nữa, bây giờ em đang ở đây, em đã không sao rồi, Hiền đại ca.....” Kỳ Tử Lam ôm Âu Dương Hiền, không nhận được mà bật khóc.

“Em cũng không muốn phải rời xa Hiền đại ca nữa, em muốn ở bên cạnh chàng! Em rất nhớ chàng, nhưng Bội thâm thâm nói em vẫn chưa thể quay lại gặp chàng, em biết rõ chàng sẽ rất lo lắng, nhưng em không thể làm gì, Bội thâm thâm chưa từng gạt em, thâm ấy nói chưa được về thì nhất định không thể về. Mỗi ngày em đều nhìn lên vách núi Kinh Thiên, hy vọng có thể nhìn thấy chàng, nhưng chẳng thấy gì..... Em thật sự rất nhớ chàng.....” Nước mắt Kỳ Tử Lam thấm ướt vạt áo trước của Âu Dương Hiền.

“Chẳng trách ta lại cảm thấy ngột tai, thì ra là nàng đang nhớ ta!” Âu Dương Hiền cố gắng làm cho bầu không khí thoải mái hơn.

“Em lại chẳng thấy ngột tai gì cả, nhất định là Hiền đại ca không thực sự nhớ em!” Kỳ Tử Lam cười rộ lên.

“Lam nhi, nhớ câu nói hôm đó ta nói với nàng nhưng bị đứt đoạn chứ?”

“Nhớ, lúc ấy ánh mắt của Hiền đại ca rất nghiêm túc, rất dọa người nha!” Kỳ Tử Lam cúi đầu ngượng ngùng nói.

“Vậy nàng có nhớ câu hỏi vào sáu năm trước ta chuẩn bị rời khỏi Yên Lam sơn trang đã hỏi nàng không?” Âu Dương Hiền nâng cằm Kỳ Tử Lam lên, nhìn thẳng vào nàng.

“Nhớ, sao vậy?” Hai gò má của Kỳ Tử Lam đột nhiên nổi hai rặng mây hồng. Trước kia nàng còn nhỏ tuổi, tất nhiên không biết “Thủ lĩnh phu nhân” có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ thì khác rồi.

“Nàng đã trưởng thành, hiện tại nàng đang ở Phong Vân lâu của ta, lâu dần người khác sẽ bàn ta tán vào. Nếu như bây giờ ta hỏi lại Lam nhi vấn đề giống như vậy, Lam nhi sẽ trả lời như thế nào?” Âu Dương Hiền khẩn trương nhìn nàng.

Hai mắt Kỳ Tử Lam đảo nhanh vài vòng, “Hỏi lại một câu giống như vậy? Là câu ‘tương lai còn dài’ sao? Hay ‘khi nào thì mới trưởng thành’?” Kỳ Tử Lam tỉnh ngịch hỏi.

“Nàng đó, quỷ tinh nghịch, ta thật sự hết cách với nàng!” Âu Dương Hiền ôm Kỳ Tử Lam vào ngực.

“Hiền đại ca, khi người ta làm thê tử thì cần phải làm cái gì?” Kỳ Tử Lam ngẩng mặt lên hỏi Âu Dương Hiền.

Lần này đến lượt Âu Dương Hiền bị hỏi ngược lại. Nói làm nữ công, nàng vốn không biết; nói vào nhà bếp, vậy càng là không thể nào; muốn nàng dịu dàng đoan trang, nàng không nghịch ngợm đã mừng lắm rồi; muốn nàng chăm lo cho cuộc sống thường ngày của trượng phu, ngay đến bản thân nàng còn cần người chăm sóc nữa là.

Nghĩ tới đây, hắn không dám nghĩ tiếp, không thể làm gì khác hơn là cười nói: “Có thể làm cái gì thì làm cái đó.”

“Hiền đại ca, chàng không cần phải nói nữa, Lam nhi tự biết mình vô dụng.” Kỳ Tử Lam cuối đầu lộ ra vẻ mặt như đưa đám.

“Ý lời nói đó không phải như vậy. Nếu Lam nhi giống như các cô nương khác, cả ngày ở trong phòng thêu hoa, cả đời cổng lớn không ra, cổng nhỏ không bước, như vậy đại ca cũng đã không thích Lam nhi rồi.” Lời nói xoay chuyển, hắn còn nói, “Nàng vẫn chưa trả lời ta: nàng có đồng ý gả cho ta không?” Mặc dù đã biết ý định trong lòng Kỳ Tử Lam, nhưng hắn vẫn nghĩ muốn nghe nàng chính miệng nói ra.

“Hết cách! Lam nhi đã ở cùng Hiền đại ca lâu như vậy, nếu không lấy Hiền đại ca thì có thể gả cho ai đây? Ném ra ngoài chỉ sợ chẳng ai muốn.” Kỳ Tử Lam tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Không còn cách nào khác.”

“Lam nhi, chỉ có nguyên nhân này thôi à?” Trong lòng Âu Dương Hiền không hy vọng tình huống Lam nhi không yêu nhưng vẫn gả cho hắn.

“Lam nhi cũng không biết, Lam nhi chỉ biết nếu là cả ngày không thấy Hiền đại ca, Lam nhi sẽ nhớ chàng, cảm giác quá lâu không thấy Hiền đại ca, cả người đều thấy không thoải mái. Hơn nữa Lam nhi không thích để cho người khác ôm chỉ thích cảm giác được Hiền đại ca ôm vào ngực; còn nữa, dù ghế đệm ngồi rất tốt, nhưng cũng không thoải mái bằng ngồi trên đùi Hiền đại ca.” Kỳ Tử Lam nói cảm giác trong lòng mình cho Âu Dương Hiền, “Hiền đại ca, chàng nói xem là vì sao vậy?”

“Điều đó chứng tỏ Lam nhi làm thê tử của ta là thích hợp nhất rồi. Sau khi nàng gả cho ta rồi vẫn sẽ không khác gì trước kia cả. Lam nhi thích vẽ tranh thì cứ vẽ tranh; nếu muốn thổi sáo ngọc thì cứ thổi sáo ngọc. Tóm lại, nàng muốn làm gì thì làm cái đó.” Âu Dương Hiền nghe lời Kỳ Tử Lam nói mà trong lòng kích động không thôi. Hắn biết nàng không chỉ coi hắn là ca ca, nhưng hắn cũng không vội nói cho Lam nhi biết, cứ để nàng từ từ phát hiện ra đi!

“Vậy nếu Lam nhi nghịch ngợm đại ca có tức giận không?”

Âu Dương Hiền biết muốn Kỳ Tử Lam không nghịch ngợm là rất khó – như thể cầm trâu không được ăn cỏ vậy, nhưng nếu đường đường là một thủ lĩnh phu nhân mà luôn nghịch ngợm gây sự sẽ thật sự không phù hợp. “Không bằng như vậy đi, Lam nhi viết tất cả mấy chiêu nghịch ngợm ra giấy đi, chúng ta không xuống tay với người trong nhà, đợi đến khi gặp kẻ địch áp dụng toàn bộ bên người chúng.”

“Hiền đại ca, cái này chàng không biết rồi, mấy chiêu ấy được nghĩ ra vào những tình huống nhất định, làm gì có trước chứ. Mà nếu có trước thì còn đâu là vui thú nữa!” Kỳ Tử Lam phàn bác.

“Nàng đó! Giống hệt một đứa trẻ. Bỏ đi, tóm lại không được quá đáng, biết chưa?” Âu Dương Hiền yêu thương vỗ vỗ đầu nàng nói.

“Em còn lầy mới là trẻ con! Hiên đại ca cũng chỉ mới hai mươi mà lại ‘lão khí hoành thu’* giáo huấn người ta. Huống chi Lam nhi biết Hiên đại ca thích Lam nhi như vậy, cho nên không dám thay đổi nha!” Kỳ Từ Lam nở nụ cười đầy gian trá. (*cách nói chuyện, khí chất giống như người già)

“Nàng ấy hả!”

“Em ý hả, em vừa xinh đẹp rộng lượng vừa đáng yêu đó!” Kỳ Từ Lam nghịch ngợm tiếp lời.

“Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi! Chuyện thành thân ngày mai ta sẽ sai người bắt đầu chuẩn bị. Mặt khác, ta sẽ phái người nghĩ cách thông báo cho cha mẹ nàng.” Âu Dương Hiên đặt Kỳ Từ Lam nằm xuống, đắp chăn giúp nàng.

“Em không có ý kiến gì hết, toàn bộ nghe theo sự sắp xếp của Hiên đại ca.” Kỳ Từ Lam đỏ mặt trả lời.

“Mau ngủ đi!” Âu Dương Hiên hôn lên trán Kỳ Từ Lam một cái rồi mới về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Gả Cho Đại Dương Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Cái gì? Muốn thành thân rồi hả ? Thật hay giả vậy?" Từ trong Nghĩa lâu truyền ra tiếng kêu sợ hãi của Công Tôn Dục.

"Đúng vậy, sau khi tìm được cha mẹ của Lam nhi là chọn ngày luôn." Âu Dương Hiên ngẩng đầu nhìn Công Tôn Dục cảnh cáo hấn dừng đại đột mà phá rối.

"Đại ca, đừng nhìn đệ như vậy được không? Người chuẩn bị trở thành đại tẩu của đệ đâu có phải là người dễ bắt nạt đâu, sao đệ dám phá hỏng chuyện của huynh chứ?" Công Tôn Dục cười gượng hai tiếng, mặt đầy vẻ vô tội.

Diệp Phong đứng bên cạnh không nhịn được phải háng giọng, ý là: nàng không đồng ý.

"Ta nói Phong cô nương này, cô háng giọng là có ý gì vậy?" Công Tôn Dục hỏi.

"Nhị lĩnh chủ, bởi vì dạo này thời tiết thay đổi thất thường nên bị nhiễm lạnh, cổ họng rất khó chịu. Xin Nhị lĩnh chủ nhớ phải cẩn thận, thời tiết thay đổi thất thường, nói chuyện dễ cắn phải lưỡi lắm." Diệp Phong nghiêm túc trả lời.

"Đa tạ Phong cô nương quan tâm." Công Tôn Dục tức giận nói. Bất kỳ ai cũng nghe hiểu được ý mỉa mai trong câu nói của Diệp Phong.

"Nhị lĩnh chủ nói quá lời, thuộc hạ chỉ là làm tròn bổn phận của mình mà thôi." Diệp Phong không ngừng - liên tục - luôn miệng đáp lời, khiến cho Công Tôn Dục tức giận đến dậm chân.

"Diệp Phong, ngày mai cô có thể nghỉ ngơi." Âu Dương Hiên cười nói. So tài ăn nói, Diệp Phong và Lam nhi nhất định là ngang nhau.

"Thủ lĩnh thật là tốt tính, thuộc hạ xin nhận tấm lòng, mà thủ lĩnh cũng nên lo lắng cho bản thân đi! Sợ rằng Lam nhi cô nương vẫn chưa thông suốt đâu!" Diệp Phong đáp lời không chút cảm kích.

"Diệp Phong, quả thật cô rất hiểu Lam nhi." Âu Dương Hiên nghe vậy cười ha ha, tán dương Diệp Phong nhanh mồm nhanh miệng.

Diệp Phong không cho là đúng lùi ra ngoài cửa, giữ vững thái độ ôn hòa trước sau như một của nàng.

"Lại có một vở kịch hay để xem rồi." Diệp Phong nhẹ nhàng nói với Diệp Vũ đứng bên cạnh.

"Tỷ, tỷ, thủ lĩnh và Nhị lĩnh chủ đang nói chuyện gì vậy, sao đệ nghe mà không hiểu?" Ngoài võ thuật ra thì Diệp Vũ đầu óc khô cứng đều không hiểu nổi.

"Tiểu đệ, không cần phải hiểu, cứ chờ xem là được." Diệp Phong nhắm hai mắt lại, không có ý định mở miệng nữa.

* * *

Kỳ Từ Lam đang ngồi trên bậc cầu thang ở đình nghỉ mát trong Anh uyển. Nàng một tay chống cằm, một tay cầm một cọng cỏ khô. Nàng cực kỳ nhàm chán nhìn đám người bận rộn trước mặt, thở dài lần thứ bốn mươi sáu kể từ lúc sáng rời giường tới giờ.

Chưa tới hai ngày nữa chính là ngày nàng và Âu Dương Hiên thành thân nhưng nàng lại chẳng khác gì một phé nhân, không đi được đến đâu, cũng không có gì để làm, ngay cả Âu Dương Hiên vì muốn kết toán trước trung thu cho lãnh địa Thanh Long Trung mà bận bịu, cả ngày gặp nàng không tới hai lần.

Nàng thật sự không hiểu, thành thân thì thành thân, lấy ở đâu ra nhiều việc phải chuẩn bị vậy? Vừa may giả y, vừa phát thiệp mời, vừa chuẩn bị tiệc rượu, toàn bộ người từ trên xuống dưới bận rộn rối tinh rối mù, mà người chuẩn bị làm tân nương là nàng đây lại ngồi một bên rảnh rỗi như kẻ chẳng quan trọng gì, chán đến sắp phát điên luôn.

"Haizz ——" Kỳ Từ Lam đôi tay chống cằm, lại không nhịn được thở dài một hơi.

"Ta nói này Lam nhi à, ngày kia sẽ là ngày đại hỷ của muội rồi mà sao nhìn muội như thế bị người ta vứt bỏ, ngồi ở đây buồn bã thở dài vậy?" Công Tôn Dục nhân nhả đi tới trước người Kỳ Từ Lam, vừa mở miệng là nói lời khó nghe.

Kỳ Từ Lam hơi nghiêng người không muốn để ý tới Công Tôn Dục, "Liên quan gì tới huynh, huynh mau đi ra chỗ mát mẻ kia đi, đừng ở lý đây làm ta chóng mặt." Người đang nhảm chán như nàng mà mở miệng nói hóa khí cũng đặc biệt lớn.

"Ồ! Thì ra muội đã uống hóa dược vào bữa sáng nha! Bản công tử thấy muội một mình sững sờ ngồi đây nên mới tốt bụng đến quan tâm muội đó nha!" Công Tôn Dục mặt uất ức nói.

"Huynh phiền quá, không thấy tâm trạng ta không được tốt à? Lại nhảm ảm ỹ chết đi được!" Sao trên đời lại có người mặt dày đến vậy, mắng mà cũng không chịu đi.

"Lam nhi này, nếu muội không muốn gả thì cứ mạnh dạn nói ra! Thủ lĩnh sẽ không làm khó muội đâu." Công Tôn Dục nói vậy mà không sợ thiên hạ không loạn.

"Tên nào nói với huynh là ta không muốn gả hả, còn nói lung tung nữa coi chừng ta vả nát miệng huynh giờ." Kỳ Từ Lam hung tợn trừng mắt.

"Đừng. Đừng kích động nha! Ta chỉ là nói. nói đùa thôi, muội đừng tưởng thật." Oa, nữ ma đầu này lộ ra bản tính rồi! "Thấy muội buồn chán nên ta đến hàn huyên với muội một chút thôi mà!" Hắn vẫn không sợ nguy hiểm đến tính mạng, vẫn muốn gây rối.

"Ta với huynh thì có chuyện gì mà nói? Ta thấy trong đầu huynh toàn ý tưởng vô bổ, nói chuyện với huynh càng chán hơn." Nàng càng nghĩ càng giận, nhìn thấy hắn càng tức. Cái tên đại thiếu gia phong lưu Công Tôn Dục này cả ngày chỉ biết rong chơi, không biết giúp đỡ Hiền đại ca gì cả, hại Hiền đại ca bận rộn không có thời gian dành cho nàng. Hắn chính là đầu sỏ gây nên chuyện này.

"Ta đang suy nghĩ rốt cuộc là tại sao muội lại muốn gả cho Đại đương gia?" Ha, vờ kịch chuẩn bị lên sàn!

"Ta gả cho Hiền đại ca không được à? Huynh có ý kiến gì không?" Nhìn vẻ mặt đầy âm mưu của hắn chắc chắn là không có ý tốt. Còn lâu nàng mới bị lừa một cách dễ dàng như vậy.

"Đâu có, vì sao ta phải có ý kiến chứ? Ta chỉ là hiếu kỳ, hiếu kỳ mà thôi." Công Tôn Dục cười gượng hai tiếng. Sao hắn có thể có ý kiến gì? Ý kiến duy nhất của hắn chính là hi vọng sau khi Kỳ Từ Lam gả đi có thể đổi tính sớm một chút, tránh cho hắn cả ngày lẫn đêm sống trong bóng ma của sự sợ hãi. Có điều, với tính cách này chuyện đó sẽ không xảy ra!

"Có cái gì mà hiếu kỳ? Hiền đại ca hỏi ta có lấy chàng không, ta liền đồng ý thôi!" Đầu óc của hắn làm từ đậu phụ à? Chuyện đơn giản như vậy cũng không hiểu! Kỳ Từ Lam liếc Công Tôn Dục một cách đầy chán ghét.

"Chỉ vậy thôi?" Mặc dù Kỳ Từ Lam không biết 'tình là gì' đã nằm trong dự liệu của hắn, nhưng hắn thật sự không ngờ tới. nàng đâu chỉ là không thông suốt, căn bản là. Haiz! Ngay cả hắn cũng không biết nên nói như thế nào cho đúng nữa. Đại đương gia thật là đáng thương, cưới ngay phải một cô nhóc.

"Nếu không thì như thế nào? Hiền đại ca nói ta thích hợp làm thê tử của chàng, huynh còn có ý kiến gì nữa không?" Kỳ Từ Lam nhướn chặt lông mày. Nàng không hiểu nổi Công Tôn Dục đang suy nghĩ cái gì.

"Muội có biết tại sao cha mẹ của Đại đương gia lại muốn thành thân với nhau không?" Bây giờ hắn nhìn không nổi nữa, vốn chỉ muốn quấy rối chút nhưng thấy tình hình nàng thế này hắn không nhịn được muốn giảng giải cho nàng.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Kỳ Từ Lam đáp: "Sao ta biết được? Huynh muốn biết thì đi hỏi họ là biết ngay! "

"Trời ạ ——" Công Tôn Dục không nhịn được gào khóc thành tiếng.

"Huynh không khờ à? Ta bắt mạch giúp huynh." Kỳ Từ Lam tốt bụng nói.

"Không cần, muội hãy nghe ta nói ——" Công Tôn Dục quăng cho Kỳ Từ Lam một ánh mắt đồng tình, "Một nam nhân thành thân với nữ nhân là bởi vì lòng tình tương duyệt, họ yêu thương đối phương." Hắn dùng giọng điệu người từng trải nói. Trời mới biết tất cả lời hắn nói đều là lý luận suông, tình yêu là cái thứ đồ chơi gì hắn cũng vốn chưa có kinh nghiệm thực tế.

"Lòng tình tương duyệt? Yêu nhau?" Đó là gì, sao trên sách lại không viết.

"Không hiểu?"

"Không hiểu!" Kỳ Từ Lam khẳng định.

"Cái gọi là yêu chính là. chính là." Là cái gì hắn cũng không rõ. Hắn nuốt nước bọt đầy khó khăn, "Ách, hay là muội nói xem cảm giác của muội đối với ta như thế nào, còn cảm giác của muội đối với Đại đương gia là như thế nào đi."

"Huynh á! Ta vừa nhìn thấy huynh là ghét, gặp lần thứ hai thì thấy tức, nhất là khi thấy nụ cười ngu ngốc của huynh, thật là muốn tát một cái, còn có ——" Kỳ Tử Lam muốn nói tiếp nhưng bị Công Tôn Dục cắt ngang.

"Ngừng, giờ muội có thể nói cảm giác đối với Đại đương gia." Tiếp tục nghe nàng nói nữa hắn thực sự nghĩ mình khiến cho người khác chán ghét, uống phí mĩ danh ‘công tử phong lưu’ của hắn.

"Ta thích ở cùng với Hiên đại ca, uống chút trà, ăn điểm tâm hay ngắm mưa đều được, nếu như có thể cùng nhau chơi đùa thì càng tốt hơn! Hơn nữa không thấy Hiên đại ca thì ta sẽ rất buồn như thể thiếu mất thứ gì đó, toàn thân thấy khó chịu! Còn nữa, ta thích ngồi trên đùi Hiên đại ca nhất." Nhắc đến Âu Dương Hiên, Kỳ Tử Lam liền trở nên vui vẻ, mới vừa u buồn trong nháy mắt đã vui tươi ngập tràn, đôi mắt nhìn Công Tôn Dục trở nên mơ màng.

"Có thể chứ, chỉ đối với Đại đương gia muội mới có loại cảm giác này, đây cũng là yêu huynh ấy." Công Tôn Dục vỗ tay nói.

"Vậy sao?" Loại cảm giác này chính là yêu? Nói như vậy, nàng đã yêu Hiên đại ca từ rất lâu rồi!

"Đúng đó, đúng đó! Tin ta đi, chắc chắn không sai." Công Tôn Dục vỗ ngực bảo đảm, "Bây giờ còn thấy buồn chán nữa không?"

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dạng cố gắng suy tư của Kỳ Tử Lam!

Đột nhiên lấy lại tinh thần, Kỳ Tử Lam nói: "Buồn chán? Ai nói ta buồn chán? Huynh mới buồn chán ấy!" Dứt lời, nàng liền lao vào Phong Vân lâu tựa như một làn khói, để lại Công Tôn Dục mặt vô tội đứng ở chỗ cũ.

Nữ nhân thật hay thay đổi. Đây là hắn đúc kết qua nhiều năm.

Nhưng nhóc con như Kỳ Tử Lam cũng được coi là nữ nhân à? Điều này cần phải bàn bạc thêm.

* * *

"Yêu, không yêu, yêu, không yêu, yêu." Kỳ Tử Lam đã hái một bông cúc từ Cúc uyển, hiện giờ nàng đang ngồi trong đình Thương Anh đếm cánh hoa, suy đoán tình cảm của Âu Dương Hiên.

"Thật là, sớm biết đã không ngắt hoa cúc rồi, nhiều cánh hoa như vậy phải đếm đến lúc nào đây!" Kỳ Tử Lam mất kiên nhẫn ném bông cúc sang một bên, tức giận oán trách.

Kể từ ngày hôm qua Công Tôn Dục nói với nàng cái gì mà ‘lưỡng tình tương duyệt’ đến giờ khiến tâm trạng của nàng cả ngày đều không yên, lo lắng Âu Dương Hiên không yêu mình, chỉ là vì cam kết sáu năm trước mới cưới nàng. Dù sao thì hắn chưa bao giờ nói hay là bày tỏ tình yêu với nàng!

Sắc trời cũng đã tối, hôm nay nàng vẫn còn chưa thấy mặt mũi Âu Dương Hiên đâu, nên không cơ hội nói chuyện rõ ràng với hắn để thăm dò tâm ý của hắn.

"A —— phiền chết đi được, phiền chết đi được!" Kỳ Tử Lam hét lên.

"Lam nhi, sao vậy, chuyện gì phiền?"

"Mẹ? Cha? Sao hai người." Kỳ Tử Lam quay đầu lại nhìn, hai mắt mở to, không thể tin được cha mẹ xuất hiện ở đây vào lúc này.

"Con bé ngốc, con gái bảo bối sắp thành thân, chúng ta làm cha mẹ sao có thể không tới được!" Đường Tâm Diệp cười dịu dàng.

"Cha, mẹ, hai người có thể tới thật sự là quá tốt rồi." Kỳ Tử Lam không muốn cha mẹ lo lắng cho nàng nên đã ép buộc mình lên tinh thần, cố gắng thân mật ôm bọn họ.

"Lam nhi, tối nay ngủ cùng mẹ, hai mẹ con chúng ta phải trò chuyện một đêm mới được, được không?" Đường Tâm Diệp thấy ngày mai sẽ con gái đã phải đi lấy chồng, không nhịn được cảm thán thời gian thực nhanh. Haiz! Nếu như có thể, bà thực sự muốn giữ con gái ở lại bên mình thêm vài năm nữa.

"Hay quá, nhưng chỉ sợ cha không đồng ý!" Kỳ Tử Lam liếc trộm Kỳ Phi Bằng một cái, tình nghịch nói.

Kỳ Phi Bằng nghe vậy cười ha ha, "Nhìn con kìa, sắp xuất giá tới nơi rồi mà còn ham chơi đến vậy."

"Con chính là con, không cần phải thay đổi!" Kỳ Tử Lam hất cằm, chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

"Đúng là hết cách với con." Kỳ Phi Bằng và Đường Tâm Diệp không hện mà cùng lắc đầu.

Kỳ Tử Lam le lưỡi, làm mặt quỷ, chọc cho hai vợ chồng Kỳ Phi Bằng cười không ngừng.

Buổi tối ngày hôm đó, vợ chồng Kỳ Phi Bằng và thành viên Tứ gia tộc cùng nhau dùng bữa tối. Âu Dương Hiên bởi vì có công việc vẫn chưa xong, cho

nên vẫn không xuất hiện. Mãi cho đến lúc Kỳ Từ Lam sắp đi ngủ mà Âu Dương Hiên vẫn còn chưa trở lại Phong Vân lâu nên nàng đành phải để lại một tờ giấy trên bàn để nhắn cho hắn biết rằng tối nay nàng ngủ cùng mẹ ở sương phòng trong Sĩ viện.

* * *

"Lam nhi, ngày mai con phải thành thân rồi, sau khi gả vào nhà người ta con không còn là Kỳ tiểu thư của nhà chúng ta nữa mà là thủ lĩnh phu nhân của lãnh địa Thanh Long, biết chưa?" Đường Tâm Diệp khẽ vuốt ve mặt con gái, có chút không nỡ nói.

"Mẹ, con có thể vừa là Kỳ tiểu thư vừa là thủ lĩnh phu nhân nha! Như vậy chẳng có gì mâu thuẫn cả." Kỳ Từ Lam khờ dại nói bởi vì nàng nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Đường Tâm Diệp.

"Nha đầu ngốc, sau khi làm thủ lĩnh phu nhân thì có trách nhiệm của thủ lĩnh phu nhân, không thể tùy hứng giống như lúc chưa xuất giá được. Con phải học tập thật chăm chỉ mới có thể đảm đương được chức thủ lĩnh phu nhân mọi người tôn kính!" Đường Tâm Diệp mặc dù biết người của lãnh địa Thanh Long tuyệt đối sẽ không bạc đãi Từ Lam, nhưng nói gì đi chăng nữa thì nhà chồng cũng không thể so được với nhà mẹ đẻ. Bà vẫn là không khỏi phải lo lắng.

"Nhưng Hiên đại ca nói con gả cho chàng rồi vẫn có thể muốn làm chuyện gì thì làm chuyện đó như trước đây." Tại sao gả cho người ta rồi lại phải thay đổi? Nàng chưa bao giờ biết làm một thủ lĩnh phu nhân phải như thế nào, cũng không có ai nói với nàng hết!

"Đó là nó thương con mới tùy con, nhưng con vẫn phải học cách để trưởng thành!" Âu Dương Hiên cưng chiều Từ Lam như vậy tất nhiên là chuyện tốt, nhưng làm như vậy sẽ khiến cho Lam nhi vĩnh viễn không thể trưởng thành.

"Nhưng." Lời Hiên đại ca nói không thể tin ư? Nhưng Hiên đại ca không sẽ lừa gạt nàng! Chẳng lẽ là bởi vì nàng và Hiên đại ca không có 'lương tình tương duyệt', tất cả đều chỉ là nàng đơn phương thích hắn cho nên hắn mới lừa gạt nàng? Kỳ Từ Lam bắt đầu suy nghĩ lung tung.

"Lam nhi, sao vậy, đang suy nghĩ gì thế?" Đường Tâm Diệp thấy con cau mày suy nghĩ sâu xa, không nhịn được hỏi.

"Mẹ. tại sao năm đó mẹ lại muốn gả cho cha?"

"Sao. sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Đường Tâm Diệp kinh ngạc nhìn Kỳ Từ Lam.

"Nói cho con biết đi mà!" Kỳ Từ Lam bắt đầu sử dụng công lực làm nũng.

"Đương nhiên là bởi vì cha con đối với mẹ rất tốt, mẹ cảm thấy có thể phó thác cả đời cho ông ấy cho nên mới nguyện ý gả cho cha con!" Đường Tâm Diệp đỏ mặt trả lời.

"Vậy. mẹ có yêu cha không?" Kỳ Từ Lam chính miệng nói ra chữ 'yêu' này xong không kim chế được mà mặt đỏ tím đập.

"Tất nhiên là yêu rồi, nếu không sao lại muốn gả cho cha con được? Con hỏi chuyện này làm gì? Trong đầu con đang suy nghĩ gì vậy?"

Kỳ Từ Lam không trả lời mà tiếp tục hỏi: "Cha thì sao ạ? Cha có yêu mẹ không? Cha có từng nói cha yêu mẹ không ạ?"

"Ông ấy chưa bao giờ nói." Bây giờ bà đã biết đại khái trong lòng Lam nhi đang lo lắng gì rồi! Mặc dù Kỳ Phi Bằng chưa từng nói qua yêu bà, nhưng từ thái độ của ông đối với bà, ông làm tất cả vì bà, bà đều có thể cảm nhận được: ông ấy yêu bà rất sâu sắc.

Nha đầu Lam nhi này chỉ sợ là vì Âu Dương Hiên chưa từng chính miệng nói ra cho nên đang lo lắng Âu Dương Hiên không thương mình. Trên thực tế, trừ Lam nhi ra, ở trong mắt người khác, mọi cử chỉ hành động của Âu Dương Hiên đều thể hiện tình yêu vô hạn của hắn đối với Lam nhi. Có điều bà không có ý định vạch trần, coi như là khảo nghiệm tình cảm của hai đứa đi! Như vậy, có lẽ sẽ giúp Lam nhi trưởng thành hơn.

Bất tri bất giác, hai mẹ con đã hàn huyên cả đêm, sắc trời ngoài cửa sổ đã từ từ sáng lên.

"Được rồi, mau ngủ đi! Hôm nay có thể con sẽ rất bận rộn đấy, mau nghỉ ngơi một lát đi không đến lúc đó lại mệt mỏi không đứng được." Đường Tâm Diệp vỗ nhẹ lưng Kỳ Từ Lam như thể dỗ dành một đứa bé.

Kỳ Từ Lam gần một đèn chưa ngủ, dưới giọng nói dịu dàng của mẫu thân đã nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

* * *

Hôm nay, là ngày đại hỷ của Âu Dương Hiên và Kỳ Từ Lam. Khắp nơi trong Tập Anh sơn trang giăng đèn kết hoa, cả sơn trang được bao phủ bởi bầu không khí vui vẻ.

Âu Dương Hiên và Kỳ Từ Lam đã bái đường, giờ phút này Âu Dương Hiên đang ở đại sảnh chào hỏi khách, còn Kỳ Từ Lam ngồi một mình trong tân phòng của bọn họ ở Phong Vân lâu.

"Đại ca sao vẫn chưa về vậy! Người ta còn có lời nói muốn hỏi chàng mà!" Kỳ Từ Lam oán giận. Cả ngày hôm nay nàng không thể nói chuyện với Âu Dương Hiên. Đầu chỉ suy đoán tình cảm Âu Dương Hiên đối với nàng nên trong lòng nàng đã khó chịu lắm rồi, bây giờ lại phải đợi cả cái mũ phượng nặng trĩu dây cộp trên đầu khiến cho cổ nàng sắp gãy đến nơi, hơn nữa lại không thể vén khăn voan đỏ lên, bực sắp xẹp lép rồi, nhưng Tiểu Ngư Nhi vẫn ở bên cạnh giám thị nàng, không cho nàng ăn trộm đồ. Haizz! Nàng đói sắp bất tỉnh rồi mà đến bây giờ ngay cả cái bóng của Âu Dương Hiên cũng

không nhìn thấy, nàng sắp tức chết rồi đây!

“Phu nhân, ngài chờ một lát nữa đi! Thủ lĩnh sắp về rồi.” Tiểu Ngư Nhi đã đổi cách gọi nàng thành ‘phu nhân’.

Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo tới. Vào lúc này, Âu Dương Hiên đã đẩy cửa phòng bước tới.

“Thủ lĩnh, không chuyện gì nữa Tiểu Ngư Nhi xin phép lui xuống.” Tiểu Ngư Nhi thấy Âu Dương Hiên xuất hiện, liền rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Âu Dương Hiên ngồi bên cạnh Kỳ Từ Lam, vén khăn voan đỏ trên mũ phượng của nàng lên.

“Lam nhi.” Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Giờ phút này, Âu Dương Hiên vô cùng tỉnh táo, tối nay hắn chỉ uống hai ba ly rượu, những thứ khác đều bị ba huynh đệ kết bái của hắn ngăn cản hết. Về chuyện này hắn rất cảm ơn bọn họ.

“Hiên đại ca, chàng đã tới rồi, cổ em sắp gãy rồi này!” Kỳ Từ Lam gắt giọng.

“Xin lỗi, đã khiến nàng mệt mỏi rồi.” Âu Dương Hiên vội vàng gỡ mũ phượng trên đầu xuống giúp nàng, thấy ánh mắt mệt mỏi của nàng mà lòng hắn đau như cắt.

“Hiên đại ca...Lam nhi có hai câu muốn....muốn hỏi chàng....” Kỳ Từ Lam không dám nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Hiên, cái đầu nho nhỏ cúi xuống cực thấp, hai tay xiết chặt ống tay áo của mình.

“Nha đầu ngọc, muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi!” Âu Dương Hiên gỡ búi tóc của nàng xuống. Hắn cực kỳ thích lúc nàng thả tóc.

“Hiên đại ca..... có..... có thích Lam nhi không?” Kỳ Từ Lam ấp a ấp úng hỏi.

“Dĩ nhiên, cực kỳ thích ấy chứ!” Âu Dương Hiên không hiểu tại sao nàng lại hỏi như thế.

“Vậy có yêu không? Hiên đại ca có yêu Lam nhi không?” Kỳ Từ Lam nhìn chăm chăm vào mặt Âu Dương Hiên. Nàng dè dặt hỏi, chỉ sợ lọt một chữ khiến hắn nghe không rõ, mà nàng thì không có can đảm đề hỏi lại câu này nữa.

Âu Dương Hiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của Kỳ Từ Lam lên, hồi lâu mới trả lời: “Tất nhiên là Hiên đại ca yêu Lam nhi rồi, nếu không tại sao lại muốn cưới nàng chứ? Nàng là ân nhân cứu mạng mà ta yêu nhất trên đời! Nếu sau năm trước không có nàng cứu ta, sợ rằng ta đã phải sớm bỏ mạng phơi thây nơi hoang dã rồi.” Giọng nói dịu dàng của hắn đã thổi bay những suy đoán và lo lắng từ hôm qua tới giờ của Kỳ Từ Lam.

“Như vậy là Hiên đại ca có yêu Lam nhi! Đúng không?” Rốt cuộc Kỳ Từ Lam cũng cười. Nàng buông xuống tảng đá lớn trong lòng, vui mừng ôm Âu Dương Hiên không buông. “Hiên đại ca, Lam nhi cũng yêu chàng! Lam nhi muốn ở bên Hiên đại ca cả đời.” Kỳ Từ Lam nói một cách kiên quyết.

“Nàng cuối cùng cũng hiểu rồi?” Âu Dương Hiên kinh ngạc nhìn nàng.

“Đúng vậy! Đó là củ tỏi tôi nói cho em biết. Ngoài ra vẫn còn một chuyện nữa....”

“Hả?” Âu Dương Hiên nhìn Kỳ Từ Lam, chắc hẳn những lời này nàng phải kìm nén rất lâu.

“Lam nhi có thể chỉ gả cho chàng nhưng không làm thủ lĩnh phu nhân được không?”

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì mẹ nói em làm thủ lĩnh phu nhân rồi thì không được chơi đùa như trước nữa, nhất định phải gánh vác trách nhiệm của thủ lĩnh phu nhân.” Nàng không muốn chịu gò bó, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

“Không cần lo lắng, ta nói rồi nàng cứ giống như trước đây, thích làm gì thì làm cái đó.”

“Nhưng.....” Kỳ Từ Lam nói được một nửa thì bụng kêu lên ‘òng ọc’. Nàng lập tức ngượng ngùng le lưỡi một cái.

“nàng đói bụng rồi, tới đây ăn chút gì đi!” Âu Dương Hiên dắt Kỳ Từ Lam tới trước cái bàn có đủ đầy món ngon rồi ngồi xuống, cầm đũa lên gắp cho nàng những món nàng thích.

“Nhưng mẹ nói.....” Kỳ Từ Lam miết nhai thức ăn, ngượng ngịu nói.

“Đừng lo lắng, mẹ nàng chỉ là lo lắng cho nàng thôi. Ta hi vọng nàng sẽ sống cuộc sống vui vẻ chứ không muốn nàng lo lắng vì những chuyện nhỏ này, nàng biết chứ!”

Kỳ Từ Lam suy nghĩ kỹ một lát mới nặng nề gật đầu. Mặc dù nàng nên nghe lời của mẹ, nhưng nàng vẫn thích làm theo lời Âu Dương Hiên nói hơn.

“Lam nhi, đây là quà ma hai vợ chồng Bạch tiền bối và Đại đài tiền bối muốn tặng cho nàng.” Âu Dương Hiên thấy Kỳ Từ Lam đã ăn no, mới lấy một cái

hộp gỗ ra. Đó là cái hộp ngày Bạch Bội và Đàm Đài Diệu đưa Kỳ Tử Lam trở về Kinh Thiên nhai đã giao cho hắn, trên hộp có khắc hình hai con chim đại bàng.

Kỳ Tử Lam nhìn cái hộp gỗ này một lúc lâu mà không nói được lời nào.

“Lam nhi, đây là quà bọn họ tặng nàng, nàng không muốn mở ra xem một chút à?” Âu Dương Hiên lấy một cái chìa khóa từ trong ống tay áo ra.

“Đại ca, chàng mở giúp Lam nhi đi!”

“Ta nghĩ tâm ý bọn họ dành cho chúng ta đều ở bên trong.” Âu Dương Hiên dùng chìa khóa mở xong liền đứng sang một bên, ý bảo Kỳ Tử Lam tự mình mở cái hộp ra.

Kỳ Tử Lam nhìn Âu Dương Hiên rồi đi lên phía trước mở nắp hộp ra. Không ngờ vừa mở ra, một cái đầu lâu nhỏ nhảy từ bên trong ra, bay thẳng vào mặt Kỳ Tử Lam. Nàng hoảng hốt, vội vàng hét ra, “Đây là thứ quà tặng gì vậy?”

Âu Dương Hiên ở bên cạnh nhìn một màn này, suýt nữa cười lạc giọng, chỉ vào trong hộp nói: “Lam nhi, nàng xem bên trong đi.”

Chỉ thấy bên trong hộp phủ một tấm vải trắng, phía trên viết:

“Lam nhi:

Thường ngày để cho con trâu chộc thành quen, nếu món quà này có thể làm con sợ thì người làm thức ta đây chắc chắn sẽ cười to ba tiếng!

Diệu thức”

“Diệu thức thức thật là!” Kỳ Tử Lam không khỏi oán trách.

“Đừng vậy! Nhưng hình như bọn họ đã biết nàng sẽ ở đây xuất giá!” Âu Dương Hiên ôm Kỳ Tử Lam.

“Tất nhiên rồi, Bội thâm thâm là thần toán mà!” Kỳ Tử Lam dựa vào ngực Âu Dương Hiên dương dương cười hả hê.

“nàng không muốn xem những thứ bên trong à?”

Kỳ Tử Lam nhắc miếng vải trắng lên, chỉ thấy bên trong chia làm bốn ngăn nhỏ. Một ngăn là để cuốn sách thuốc mà Bạch Bội tự mình nghiên cứu sắp xếp lại, một ngăn để nhạc phổ của Đàm Đài Diệu, một ngăn để một ít dược liệu quý, ngăn cuối cùng để mấy miếng vàng lá và một ít đồ trang sức.

“Lam nhi, nàng nhìn cái đầu lâu này đi.” Âu Dương Hiên nhặt cái đầu lâu vừa bị Kỳ Tử Lam đánh vỡ lên, phía trên có một khe phát ra kim quang lấp lánh.

Kỳ Tử Lam cầm lấy đầu lâu trong tay Âu Dương Hiên rồi bóc nhẹ, một lớp màu trắng liền rơi xuống, bên trong là một cái đầu lâu làm bằng vàng ròng. Cái đầu lâu bằng vàng ròng chỉ thấy đáng yêu chứ không đáng sợ như lúc đầu.

“Trong tất cả các quà tặng thì cái đầu lâu này là em vừa lòng nhất!” Kỳ Tử Lam cười rộ lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn Âu Dương Hiên, chào đón nàng là một đôi mắt ngập tràn yêu thương.

Âu Dương Hiên nhẹ nhàng ôm lấy Kỳ Tử Lam về phía giường lớn rồi nhẹ nhàng đặt nàng xuống, cúi người hôn lên cánh môi nõ nà của nàng. Nụ hôn này thay cho tình yêu vĩnh cửu của Âu Dương Hiên cùng với lời thề của hắn đối với Lam nhi, bỗng chốc nụ hôn này từ dịu dàng chuyển thành cuồng dã, ý đồ đòi lấy nhiều ngọt ngào hơn.

Giờ phút này, Kỳ Tử Lam chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, như muốn hóa thành một bùn nhão, chỉ có thể ôm cổ Âu Dương Hiên, vô lực rên rỉ.

“Hiên đại ca...”

“Lam nhi.....Đừng sợ, hãy nhớ là ta yêu nàng.” Âu Dương Hiên khàn khàn nói.

“Hiên đại ca.....Lam nhi cũng yêu chàng....” Kỳ Tử Lam thờ dốc đáp lại, nàng nhắm hai mắt lại, yên lòng giao mình cho Âu Dương Hiên, nàng tin tưởng hắn sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng.

Âu Dương Hiên vươn tay buông rèm che xuống, che đi quang cảnh kiều diễm trên giường.

Tuy là đêm thu lạnh lẽo, nhưng trong tân phòng của Âu Dương Hiên và Kỳ Tử Lam lại là cảnh xuân nóng bỏng.

Hôm sau, mặt trời đã lên cao, đôi vợ chồng son vẫn ở trong tân phòng, chưa ai đi ra để tiễn Mộ Dung Nhạo lên đường.

Kỳ Tử Lam lật người, muốn ngủ thêm một lúc nữa. Trong ánh sáng mờ ảo, nàng vươn tay muốn với cái chăn nhưng lại chạm phải thứ gì đó mềm mại, lúc

này nàng mới đột nhiên nhớ ra mình đã thành thân với Âu Dương Hiên, hôm qua chính là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Nàng vừa mở mắt ra đã nhìn thấy tay của mình đang đặt trên vòm ngực nở nang của Âu Dương Hiên, di chuyển tầm mắt lên là đôi mắt dịu dàng như nước của Âu Dương Hiên làm nàng nhớ tới tất cả chuyện đêm hôm qua khiến hai gò má nổi lên hai rặng mây hồng.

“Hiên đại ca....chàng đã dậy rồi?” Giọng Kỳ Từ Lam nhỏ như muỗi kêu nhưng Âu Dương Hiên vẫn nghe thấy rất rõ.

“Mới vừa tỉnh thôi. Thấy nàng ngủ ngon như vậy nên không nỡ đánh thức nàng dậy cho nên ở bên cạnh thưởng thức dung nhan ngọt ngào lúc ngủ của nàng.” Âu Dương Hiên nằm nghiêng như một pho tượng Phật, chống cùi chỏ lên giường, một tay thì vòng qua cái eo nhỏ nhắn của Kỳ Từ Lam.

“Hiên đại ca thật thích đùa!” Kỳ Từ Lam cúi đầu quở trách nhỏ.

“Lam nhi.” Âu Dương Hiên khẽ gọi bên tai Kỳ Từ Lam, thở ra khí nóng lướt nhẹ qua tai nàng khiến nàng tê dại, không khỏi khẽ run.

“Còn mệt không? Có muốn ngủ thêm một lát nữa không?” Âu Dương Hiên săn sóc hỏi.

Kỳ Từ Lam đột nhiên nhớ ra hôm nay Mộ Dung Ngạo phải lên đường đến thành Lạc Dương. Nàng từng hứa với Mộ Dung Ngạo rằng sẽ tiễn hấn xuống núi, giờ này đã gần đến giữa trưa, chẳng phải là đã muộn rồi sao? Vì vậy nàng lập tức ngồi dậy, lúc đứng dậy nàng mới nhận ra mình không mảnh vải che thân, vội vàng lúi chần loạn xạ, muốn che cánh xuân phơi phới lại. Ai ngờ nàng kéo chăn lại khiến cho toàn bộ thân thể to lớn của Âu Dương Hiên hiện ra trước mắt nàng, nàng xấu hổ nhắm mắt lại, mặt đỏ như quả cà chua.

Âu Dương Hiên nhìn thấy phản ứng của Kỳ Từ Lam, chẳng những không vội vàng che thân mà ngược lại còn kéo Kỳ Từ Lam vào trong ngực, hắng giọng cười nói “Chúng ta cũng đã thành thân rồi có gì đâu mà phải xấu hổ?”

“Hiên đại ca.....không phải chúng ta phải đi tiễn quý hạp hời? Có khi nào đệ ấy đã đi rồi không?”

Gần đây sản nghiệp của lãnh địa Thanh Long ở thành Lạc Dương liên tiếp gặp chuyện không may, không phải bị trộm thì bị phá hư, cho nên Âu Dương Hiên mới phái Mộ Dung Ngạo đi thăm dò rõ ràng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không đâu, Ngạo nói đệ ấy sẽ chờ cho đến khi muội đến tiễn.” Âu Dương Hiên buông Kỳ Từ Lam ra, đứng dậy mặc bộ đồ mới bên giường giúp nàng.

Đội Kỳ Từ Lam mặc xong quần áo, hấn mới mặc quần áo cho mình, rồi sau đó liền kéo Kỳ Từ Lam ngồi xuống trước kính, cầm lược gỗ chải đầu cho nàng.

Âu Dương Hiên nhìn hai người trong kính, trong lòng hi vọng thời gian ngừng lại vào giây phút này, mãi mãi không bao giờ trôi đi.

“Xong rồi.” Âu Dương Hiên để cây lược gỗ xuống, hài lòng nói, “Đi thôi! Chúng ta tiễn Ngạo xuống núi trước rồi trở về dùng bữa.” Hấn nắm tay Kỳ Từ Lam đi ra khỏi Phong Vân lâu.

Lúc hai người tới cửa sơn trang, Mộ Dung Ngạo đã ngồi trên ngựa, Kỳ Từ Lam nhìn hấn cười nói: “Quý hạp hời, trên đường đệ phải cẩn thận một chút nha!” Nàng biết nguyên nhân lần đi xa nhà này của hấn, bây giờ nàng là thủ lĩnh phụ nhân, thỉnh thoảng cũng phải có chút dáng vẻ của thủ lĩnh phụ nhân chứ.

“Đệ biết rồi, chị dâu!” Mộ Dung Ngạo gật đầu một cái, sau đó quay sang nói với ba huynh đệ của hấn: “Huynh (đệ) đi đây!”

Hai chân hấn thúc bụng ngựa, con ngựa liền chạy xuống núi.

Âu Dương Hiên ôm Kỳ Từ Lam sóng vai cùng các huynh đệ nhìn Mộ Dung Ngạo cưỡi ngựa đi xa. Hấn chân thành hy vọng các huynh đệ của hấn cũng sớm ngày tìm được một nửa yêu thương của mình.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Gả Cho Đại Dương Gia!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.